Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	
Titel | Title:	Syngespil for den Danske Skueplads : [Den Gyldendalske Samling].
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 7
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Gyldendal, 1776-90
Fysiske størrelse | Physical extent:	8 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021686280

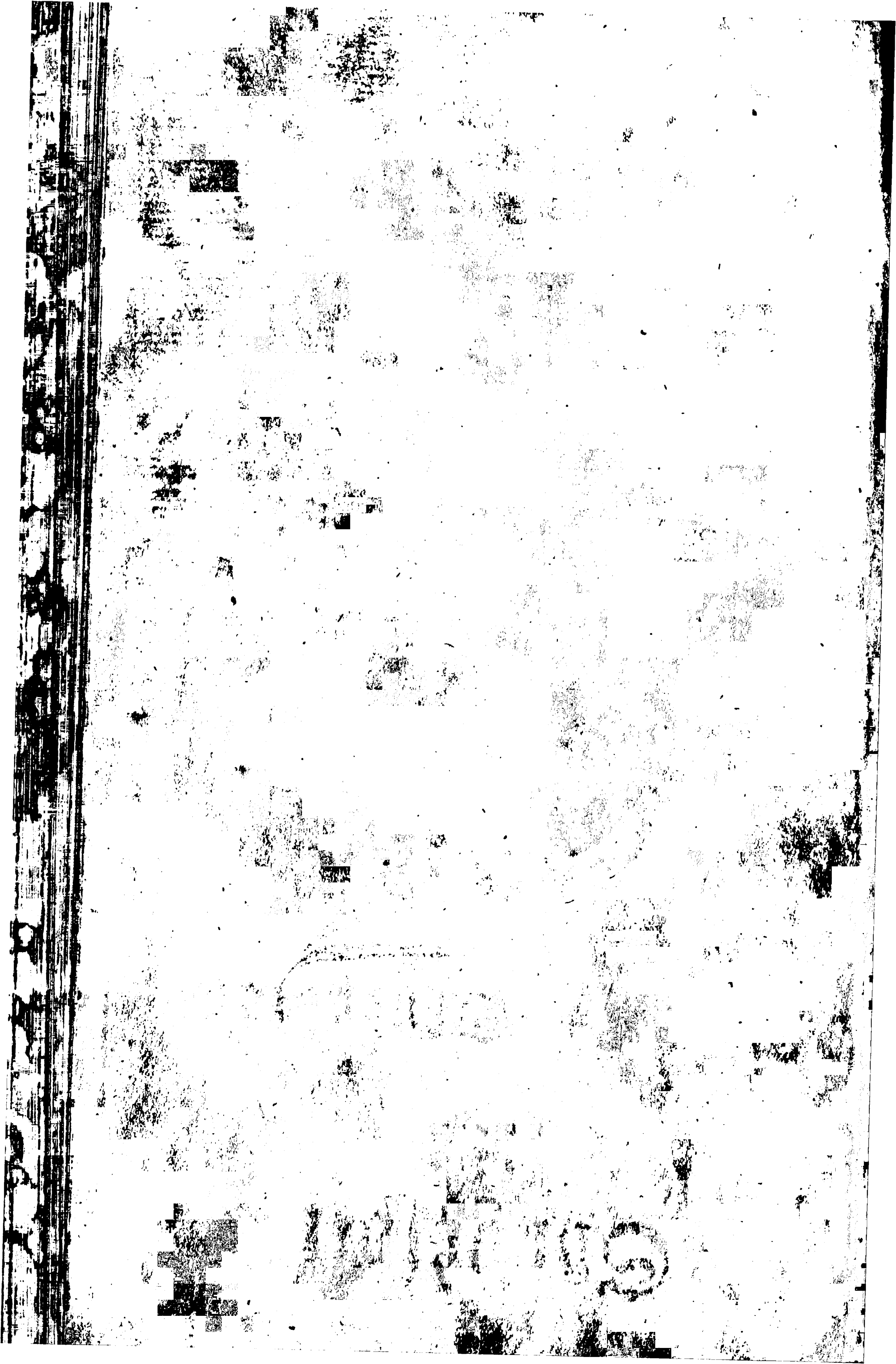

Syngespil

for den

Danske Skueplads.

Syvende Bind.

Kiøbenhavn, 1785.
Trykt paa Gyldendals Forlag,
hos J. R. Thiele.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold
af
Syvende Bind.

---

1) Den foregivne Lord.

2) De uventede Tilfælde.

3) Anton og Antonette.

4) Den besnærede Cadi.

5) De Samnitiske Ægteskaber.

6) Friskytterne og Malkepigen.

ELEMENTS OF GEOMETRY

BY

EUCLIDES

Den
foregivne Lord.

Et Syngestykke
i to Akter.

Oversat af det Franske

til

Piccinis Musik.

Personerne.

Anselme.

Irene, hans Datter.

Finette, hendes Pige.

Leander, Irenes Elsker.

La Fleur, hans Tiener.

Notarius.

En Tiener.

Første Akt.

Skuepladsen forestiller en Landsbye-Egn. Paa den anden Side sees Anselmes Huus med Terrasse.

Første Scene.

Leander. la Fleur,

(som neppe er kommen ind, og fører Leander ved Haanden).

Duet.

la Fleur.

Frisk heran!

Leander.

Jeg tør ei, lad være.

la Fleur.

Vær uforsagt, fat Mod, følg mig.

Leander.

Der kommer En —

la Fleur (for sig).

Den kiekke Herre!

Leander.

Det vist gaaer galt, om jeg troer dig.

la Fleur (peger til Anselmes Huus).

Hvor tyst det er! Hvad er vel vovet?

Leander.

Ak, la Fleur!

la Fleur.

Hvi tor De ei gaae?

Leander.

Om Faderen —

la Fleur.

Det Tossehoved!

Leander.

Nei, jeg hans Harm ei kan udstaae.

la Fleur.

Hvor man dog plages,
Naar man maae drages
Med klynkende
Forelskede!

Leander.

Hvor stor en Smerte!
Hvor piint et Hierte!
Hvor grum en Ven!

la Fleur.

De Sukke drager,
Udstonner Klager,
Men meer ei tør.
Ei seer, ei sandser,
Skielver og standser,
Og giør mig ør.

Leander.

Jeg Modet mister.

la Fleur.

Og jeg, jeg brister.

Leander.

Jeg maae forgaae!

la Fleur.

Jeg ligesaa.

la Fleur.

Nu, Herre, hav dog den Godhed og sig mig engang, hvad Deres Beslutning er? Har De ikke sagt mig, at De var dødelig forelsket?

Leander.

Jo, la Fleur; og jeg er det ogsaa.

la Fleur.

Og det i hele to Aar?

Leander.

I to Aar.

la Fleur.

At Frøken Irene var bleven taget ud af Klosteret, hvor De ved Hielp af Deres Søster havde

giort Bekiendtskab med hende, og at De aldrig havde kunnet komme paa Spoer, hvor Faderen havde bragt hende hen?

Leander.

Jo; og det var det, der giorde mig saa mistrøstig.

la Fleur.

At De ganske nylig var kommen efter, at de vare begge i denne Landsbye?

Leander.

Til al Lykke fik jeg det at vide.

la Fleur

(pegende hen paa Anselmes Huus).

Og at dette var deres Huus?

Leander.

Ja; i det holdes hun indsluttet.

la Fleur.

Godt! Her ere vi da. De staaer lige under hendes Vindue, og har ikke det Hierte, at nærme sig det.

Leander.

Ak, la Fleur! jeg har engang forhen seet hende i det, men i det samme aabnedes Porten, og jeg maatte tage Flugten.

la Fleur.

De tager Flugten, naar Porten aabnes; er det Veien til at komme ind af den?

Leander.

Du veed, hvordan hendes Fader er, du veed — —

la

la Fleur.

Ja, jeg veed, at det er en gierrig Aand, og en Argus; det er altsaa raadeligst, strax at tage Flugten, og jeg vil ufortøvet gaae —

Leander.

Hvorhen?

la Fleur.

Til Postgaarden, og bestille Forspænd, for at vende om til Paris alt hvad Tøiet kan holde.

Leander.

Hvad du er haard! bring mig dog ikke til Fortvivlelse.

la Fleur.

Sagde De mig ikke, at De bag ved hende i Vinduet blev en ung og ganske smuk Kammerpige vaer?

Leander.

Jo, meget smuk endog.

la Fleur.

Kom, De rører mig; jeg har Medynk med Dem. Men sig mig, hvori Deres Anslag bestaaer?

Leander.

At see og tale med hende.

la Fleur.

Og hvordan vil De komme til det?

Leander.

Det veed jeg ikke.

la Fleur.

Er det da mig, der skal vide det? De kan prise Dem lykkelig, at De har saadan en Tiener, som jeg er! Jeg har seet længe forud, at der ikke var andet end Angstelse og Forvirring at finde i Deres Hoved, og har derfor forsynet mit med det Behørige. De har jo vel hørt tale om en rig og tungsindet Engelænder, som boer ved Enden af Bækken, og som aldrig vil see nogen? Denne Mand kunde blive os til stor Nytte.

Leander.

Hvorledes det?

la Fleur.

Han staaer i Forbindelse med en vis Raimond Ponce, der er Broder til Anselme, Irenes Fader, og denne skylder ham selv Forbindtlighed, siden han har skaffet ham 2000 Rigsdaler betalt, som han havde laant en anden Engelænder mod Aager, og som den ærlige Mand skulde havt Møie med at drive ind, naar han ikke havde havt hans Hielp.

Leander.

Vel! Men hvad skal jeg bruge denne Mylord til?

la Fleur.

Jeg veed nok, hvad han skal bruges til; men jeg er endnu ikke kommen saa vidt. Lad os nu gaae tilbage til Vognen, hvor jeg har alle mine Anstalter.

Lean-

Leander.

O jeg gietter Brugen —

la Fleur.

Det forstaaer sig, at De gietter alle Ting, efterat alle Ting ere bleven Dem sagt. De er ret en sindrig Mand.

Leander.

Det er virkelig et sikkert Middel —

la Fleur.

Aa ja; men De maae have den Fsielighed, at holde Dem afsides. Deres Dickast, Deres Sukke — —

Leander.

Nei, jeg sværger dig til, at jeg vil —

la Fleur.

Giøre alting forkeert, For at begynde, vil jeg være allene, og ikke have andre end mig selv at passe paa. Jeg har al min Eftertanke nødig, og De giorde mig kun Hovedet kruset. Siig mig bare, om De har Daasen med Deres Portræt i hos Dem?

Leander

(tager en Daase op af Lommen, og flyer ham).

Her er den.

la Fleur (putter den i Lommen).

Godt.

Leander.

Jeg kan slutte, hvad du vil giøre med den.

la Fleur

Det er meget vel.

Leander.

Ak, la Fleur! dersom det lykkes dig, at faae hende i Tale, saa mael hende ret mit Hiertes Tilstand.

Arie.

(Under Arien gaaer la Fleur og seer sig om overalt).

Mael hende, om du hende seer,
Mael hende al min bittre Smerte.
Siig hende, at mit ømme Hierte
End stolt af hendes Lænker er.
Min Siel — men du ei hører mig,
Betænk, at al min Roe, min Glæde,
Mit Hæld og Liv beroer paa dig.
Hvor gaaer du hen, hvad Daarlighed!
Bliv dog her og hør paa mig.
See den bittre Vee mig nager,
See min Smertes Grusomhed,
Føel Medynk ved min Ømheds Plager,
Hav med min Qval Medlidenhed.

la Fleur.

Kan det faae Ende? Jeg veed udenad paa mine Fingre alt, hvad De har at sige hende. Men jeg hører noget røre sig; lad os gaae vor Vei.

(De gaae.)

Anden

Anden Scene.

Anselme. Finette

(bliver staaende i Døren).

Anselme

(gaaer meget uroelig omkring).

Mig syntes, jeg hørte nogen — — ak, jeg bliver dog aldrig rolig! At have baade min Datter og mine Penge at tage vare, det er for stor Besværlighed paa engang. Dernæst ligger dette Huus ogsaa ved Enden af Landsbyen, lige for Øinene af de Forbigaaende, og i Midten af det schweizerske Regiment, som snuser her i Egnen. Men i Byen var det dog tusinde gange galere. Sandt og vist er det, at naar man er Fader, og har suurt samlet sig en Smule, saa veed man ikke, hvor man skal være i Sikkerhed. Menneskene ere saa farlige, saa onde — ja, denne gamle Engellænder har fuldkommen Ret, at leve ganske for sig selv, som Natuglen, og ikke see nogen, uden sin Doktor. Det er stor Jammer, at han er syg; thi han er meget godgiørende, og hvad er ikke Godgiørenhed for en deilig Ting — at forstaae, naar man kan udøve denne Dyd; men for at kunne det, maatte man have Guldminer. Naar man derimod, som jeg, ikke har andet, end sin visse Indtægt, saa, i hvor lidet man end giver bort, saa ødelægger man sig, især naar man har en Datter at styre ud; thi det

maae

maae dog skee engang; og saa imidlertid de græsselige Udgivter til Stads og Fias — — hvilken Daarlighed! Men maaskee begik hun en større, dersom hun ikke fulgte denne. Uden andet Selskab, end Finettes, moerer det hende, at pynte sig; og naar galt skal være, saa seer jeg dog heller det, end noget andet — (bliver Finette vaer) Hvad giør du der?

Finette.

Jeg tager mig lidt frisk Luft.

Anselme.

Frisk Luft! Den kan man faae i Vinduet saa godt som i Porten. Jeg maae undersøge.

Finette.

Ei, Herre! hvorfor viser De idelig Mistroe? Og var det da en Ulykke, om man saae Nogen, som kom Huset forbi?

Anselme.

Hvem? Hvilken Nogen? Snushaner? Nysgierrige? Folk, som udspionere, hvad man tager sig for i sit eget Huus? eller Eventyr-Søgere?

Finette.

Ere der ingen andre Folk til i Verden, end disse?

Anselme.

Jo, dem, der ere endnu værre.

Finette.

I Sandhed, Herre, det værste af alt dette Onde, er den græsselige Ensomhed, vi leve i.

An-

Anselme.

Jo, I har ret noget at klage over. Kan der være et behageligere Opholdssted, end paa Landet, hvor Luften er reen og sund, Udsigten herlig, og hvor man langt fra Verdens Tummel undgaaer alle de Faldstrikker, der lægges for Uskyldigheden?

Finette.

En smuk Fornøielse, at være tusinde Mile fra alle Mennesker! Oprigtig talt, Herre, vil jeg sige Dem hver en Smule, der ligger mig om Hiertet.

Arie.

Jeg er from, beskeden, sindig.
Munden løber ei paa mig.
Men, min Herre, paa min Alder
Maae man lidet moere sig.
Naar Fuglen Frihed er betaget,
Den synger, men dens kielne Stemme
Forkynder ei et roeligt Brøst;
Den kan ei Lundens Glæde glemme,
Hvor den paa hver en Green har smaget
Opfyldet Attraaes Fryd og Lyst.

Anselme.

Uforskammede! er det deslige Raad du giver min Datter?

Finette.

Nei, de ere tilforladelig ganske anderledes.

An-

Anselme.

Saa! Lad da høre, skiønne Læremester, hvori de vise Lærdomme bestaae?

Finette.

I de uimodsigeligste Sandheder. Som for Exempel: naar man er rig, maae man handle som den ædelmodige Engellænder, som man daglig taler saa meget om.

Anselme.

Jeg forstaaer dig. Du vilde nok, at jeg skulde være ligesaadan en Ødeland som han? Men denne Engellænder; som du taler saa meget om, vilde dog staae dig meget ilde an; thi han er tungsindet.

Finette.

Ja; men langt fra ikke knurvoren; og tager han ikke Deel i andres Fornøielse, saa betaler han dog Omkostningerne: og det er vel mere.

Anselme.

Men han kan ikke udstaae Fruentimmer; det blotte Syn af saadant et Fies, som dit, volder ham Krampe.

Finette.

Havde han ikke elsket dem for meget forhen, saa hadede han dem ikke saa høiligen nu; og veed De vel, Herre, at Kulde og Ligegyldighed er det eneste, vi ikke kan tilgive Mandfolkene. Vi taale gierne, at de bande os, naar vi kun ere vigtige for dem.

An=

Anselme.

At du ikke fattes Svar, har jeg ogsaa længe vidst.

Finette.

Men troer De da, Herre, at vi ogsaa har Afskye for Mandfolkene? Efter den Maie, som De giør sig, for at vogte os for deres Syn, skulde man troe, at de havde Basilisk-Øine.

Anselme.

O mit Barn, vidste du, hvad man kan be-frygte af os!

Finette.

Jo, jeg troer, at de ere meget farlige.

Anselme.

Du kiender os ikke. Giv nu vel Agt.

Arie.

Mandfolk falsk, som Katten, ere,
Kyser ei i Førstningen,
Synes ydmyg, frygtsom være,
Ømt og kielent miaver den;
Veed, at snoe sig, at behage,
Krummer Ryggen, at indtage;
Af dens Smidighed I smiler,
Blindes af dens Flatterie.
Men naar den i Skiødet hviler,
Ydmyghed og Sniger svinder,
Hastig I dens Fromhed finder
Skiftet om til Raserie.

Den

Den farer, river, omstøder,
Daarlighed med Galskab føder,
Engster daglig eders Bryst.
I fælde Graad, forgieves Klager.
Fortrydelsen, som eder nager,
Desværr! er eders ganske Trøst.

Finette.

Jeg troer ikke en Tøddel af alt det, og Deres Datter ligesaa lidet, Herre; endskiønt vi meget vel veed, at der iblandt Mandfolkene findes afskyelige, vederstyggelige og keedsommelige Skabninger. Men vi veed ogsaa ret godt, at der ere indtagende, milde, fromme og føielige iblandt dem; og vi smigre os med, at Himlens Godhed har bestemt os een af dem, som ere dannede efter det sidste Mønster. Vil De altsaa ikke have den Godhed, selv at giøre Forslaget, saa varer jeg Dem ad, at det kunde falde os ind, selv at have Umagen at søge ud.

Anselme.

Hvordan, din Viiskiest?

Finette.

Ja, Herre, vi ere begge i den Alder, da det er overmaade keedsomt, at længes. Det er som Ven jeg taler med Dem, og De veed selv, at Frøken Irene viste megen Begierlighed efter at faae en Mandfolke-Dragt til sig og til mig, og som De føiede hende i, siden det kun kostede lidet. Nu, hvad vil det sige? Intet,

uden

uden at hun i denne Dragt forestiller en ung hæftig og overmaade stærk indtagen Elsker, saa kan De aldrig forestille sig, i hvilken Bevægelse hendes Siel sættes, og den Ild, der spiller i hendes Øine, og hvormed hun siger til mig:

Arie.

Du vil Amor Modstand giøre?
For hans Lov du Rædsel bær!
O lad hans blide Røst dig lære:
At elske ømt, og troefast være,
Livets Hæld og Glæde er.

Anselme.

Hvordan? Dette Sprog er min Datter bekiendt? Saa er det og dig, der har har lært hende det.

Finette.

Nei, langt fra, Herre, det er Naturen; men det er kun lidet det: der ere Øieblikke, hvori hendes Hierte banker, Sielen smelter, da falder det mig til at spille Elskerens Rolle, og da siger jeg til hende:

Arie.

Haab alle Ting, lad Modet kiende,
Det Slaverie maae tage Ende,
Der tvinger Sukke af din Barm;
Ved Elskov brydes skal din Lænke,
Den dig for Graad vil Vellyst skienke,
Til Fryd og Hæld forvandle Harm.

Anselme.

O Himmel! det er med sligt at baade den ene og den anden driver Tiden hen.

Finette.

Det beroer allene paa Dem, Herre, at giøre Ende paa dette smaa Spøg, naar De snart vil forjage det ved noget Virkeligt.

Anselme.

Hold Munden, du Uforskammede, og gaae ind! (Han støder med Forbittrelse Finette ind i Huset, og troer at lukke Døren.) Der har jeg giort et godt Arbeide! hvilken farlig Slange havde ikke sneget sig ind i mit Huus! Et Bondefolk, saadan en troeskyldig Tosse var jeg bedre tient med. Jeg maae gaae hen og see til at faae fat paa saadan en, og saa skal i Morgen den Dag denne Galning ud af mit Huus.

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

Irene. Finette.

Finette

(som, saasnart Anselme gaaer, lukker Porten sagte op og kiger ud).

En lykkelig Tildragelse! Frøken! kom, Frøken! Deres Fader er ude.

Irene

(nærmer sig frygtsom).

Er min Fader ude?

Fi-

Finette.

Ja! jeg sagde ham reent ud alt, hvad der laae mig om Hiertet; han blev saa opbragt derover, at han slog Porten i, men af lutter Forbittrelse gik han sin Vei, uden at slaae Laasen op.

Irene

Saa lad os heller gaae ind, Finette; han maatte vende strax om igien.

Finette.

Og hvad Ondt er der da i, Froken, at tage en Smule frisk Luft her paa Veien? Var det ikke her, hvor De forgangen Dag saae Leander, da De med saa megen Sindsbevægelse kaldte paa mig og sagde: Finette, jeg troer, det er ham?

Irene.

Desværre! det var ikke ham, han var ikke gaaet saa hastig bort, han veed ikke engang, hvor jeg er. Finette, hvor ulykkelig er jeg ikke! To Aars Fraværelse har ikke i mindste Maade svækket det Indtryk, som dette unge Menneske har giort i min Barm, men —

Finette.

Hvad for et Men?

Irene.

Jeg opfylder min Pligt, min Fader har at byde over mig.

Finette.

Men om han nu har besluttet, at holde Dem her indspærret og vansmægte, for desto længere at nyde Frugten af Deres mødrene Arv?

Irene.

Dersom han har besluttet det, hvad kan jeg da foretage mig derimod. Han er jo min Fader.

Finette.

Jeg troer det. Men dersom han er Deres Fader, er De da ikke og hans Datter, og bør han da være saa umenneskelig, at lade Dem visne og fortørres som en Blomst? I øvrigt kan De gierne giøre mig saa mange Indvendinger som De lyster, men jeg vædder med Dem, at ved et Qvarteers Samtale med Leander bliver der ikke den mindste tilbage.

Irene.

Tael ikke mere om ham; jeg faaer ham aldrig meer at see.

Finette.

Dersom De har seet ham, dersom det ikke har været et Blændværk, men at han virkelig er i denne Landsbye, saa er han vist i dette Øieblik betænkt paa Midler til at faae Dem i Tale, eller ogsaa skrive Dem til.

Irene.

Du kommer mit Hierte til at banke.

Fierde Scene.

Irene. Finette. la Fleur
(som en Bissekræmmer).

la Fleur
(synger først i Kolissen, siden bag i Theatret, og lader som han seer ingen).

Arie.

Kom og kiøb af mine Vare,
Vælger det, som bedst staaer an.
Man ved mig kan Penge spare;
Jeg har alt, hvad ønskes kan.

Finette.

Hvad hører jeg?

la Fleur.

Flore fra Bologne,
Vande fra Cologne,
Veste fra Lyon
Point d'Alençon.
Hvasse Saxe, Kniive,
Naale stærke, stive,
Parisiske Baand,
Nymodige Fiere,
Og Blomster, med mere.
Alt fra første Haand.

Irene.

Det er en Bissekræmmer.

Finette.

Lad os see, hvad han har,

Irene.

Nei, jeg vil ikke kiøbe noget.

la Fleur

(nærmer sig dem).

Mine naadige Fruer! hav den Godhed, at besee mine Vare, og dersom der er noget, der staaer Dem an, saa skal vi nok komme til rette, jeg lader mig gierne tinge af, og forlanger kun Afsætning.

Finette.

Vi ere ikke ved Penge, min Ven.

la Fleur.

Desto bedre! det er en Fornøielse, at have Personer i sin Gield, der ligne Dem.

Finette.

Det synes at være en høflig Mand, Frøken. Vi kan sagtens see —

la Fleur

(viser Leanders Daase).

Kast Øinene paa disse Baand, disse Blomster: er det ikke, som om de vare levende? Betragt engang denne Daase, hvor fortræffelig den er udarbeidet, især hvor fiint og ypperligt dette Malerie er; hvad synes Dem om det?

Irene (for sig).

Hvad seer jeg! det er Leanders Portrait.

la Fleur (for sig).

Hun rødmer — det er et godt Tegn.

Irene.

Irene.

See engang paa det Portrait, Finette.

Finette.

Her er noget skiult under.

Irene.

Et Brev paa Bunden af Daasen.

(Hun taber den.)

Femte Scene.

De Forrige. Anselme.

Anselme

(bag i Skuepladsen).

Hvad seer jeg! Min Datter er ude af Huset, og der er en Mandsperson hos hende! Hvad vil han? Hvad begierer han? Det er en Kræmmer. Disse Kompaner ere dog ogsaa allevegne til at friste Pigerne; men det er godt nok til mig, fordi jeg glemte at lukke i, førend jeg gik. (Til la Fleur) Gaae kun! her er intet at forhandle; der behøves intet af sligt i mit Huus.

la Fleur.

Ei, Herre! vær saa naadig.

Anselme.

Vi kiøbe intet.

la Fleur.

Herren maae ikke troe, at jeg hører blandt de Skielmer, der søge at trække Folk op. Jeg er i Trang for Penge, og giver næsten Varene bort for intet.

Anselme.

Jo mænd, for intet! — Plag os ikke mere.

la Fleur (for sig).

Den bandsatte Gnier!

Anselme.

Det er sandt, jeg slog i Gaar Aftes det ene Glas itu af mine Briller, saa jeg kun kan see med eet Øie. Handler De ogsaa med Briller?

la Fleur.

Ja, min Herre! jeg har de allerfortræffeligste.

Anselme.

Lad see. — Men jeg siger Dem forud, at mine fattes intet, uden det ene Glas, og jeg seer ret godt med eet Øie; skrue dem derfor kun ikke op, thi jeg er langt heller eensiet, end jeg lader mig trække ved Næsen. To Glas er overflødigt, og jeg er ikke den Mand, der finder Smag i Pragt og Overdaadighed.

la Fleur.

For at komme i Handel med saadan en Herre, som De, skal jeg findes saa billig som mulig. Forsøg kun mine Briller, og see, hvor reent og klart de giøre alle Ting.

(Han byder ham et Par Briller.)

Anselme

(tager en Bog af Lommen, og læser).

Giv hid. "Den meest mistænkelige Mand er lettest at narre —" Nei, dem seer jeg ikke ret klart med.

la

la Fleur.

Disse maae da være bedre.

Anselme (læser).

"Den Pige, som holdes Vagt over, vogter sig ikke mere selv —" Nei, de tiene mig endnu ikke.

la Fleur.

Disse passer Dem maaskee bedre.

Anselme (læser).

"Den rige Gierrige er en Alchymist, der forvandler sit Guld til Kampestene —" Ja, disse er just som jeg vil have dem.

la Fleur

(vil adskillige gange give Irene Daasen, som vægrer sig; tilsidst tager Finette den).

Nu, saa staaer de Dem an?

Anselme.

De ere just ikke slette; men neppe halv saa gode, som mine forrige. O det var et Par ypperlige Briller! See selv med det Glas, jeg har beholdt.

(Han flyer ham sine søndrede Briller)

la Fleur.

Fortræffelig, min Herre! ganske fortræffelig.

Anselme.

Vel! dersom De vil, saa giør vi Magesskifte.

la Fleur.

Men der er kun eet Glas i Deres Briller.

Anselme.

Det er rigtigt nok; men eet godt Glas er ligesaa meget værd, som to maadelige.

la Fleur.

Nu, det kommer ikke an derpaa; næste gang naar vi handle sammen, bliver der vel lidt mere at vinde for mig. (Imedens Anselme putter Brillerne i Foutteralet, lister la Fleur sig til Finette, for at sige hende noget, men hindres af Anselme). Naar det bliver mørkt —

Anselme.

Den Karl lod sig ret skikkelig handle; jeg var tilfreds, at alle mine Kræmmere vare saa gode at komme tilrette med.

la Fleur.

Er der slet intet af min Kram, som staaer Damerne an?

Finette.

Naar De engang faaer ret gode Syenaale, saa bring os nogle, men det maae være vist.

la Fleur.

Jeg venter en stor Deel endnu i denne Aften; og saa skal jeg have den Ære at komme igien.

Anselme.

Ja; men spørg efter mig.

la Fleur.

Det skal efterkommes.

Anselme

(til Irene og Finette).

Saa gaae ind. (Til la Fleur) Farvel! (De gaae).

Siet-

Siette Scene.

la Fleur. Finette (paa Terrassen).

la Fleur.

Det var et Pokkers Puds! jeg kunde hverken komme til at forklare mig for Frøkenen eller Pigen, og naar skal jeg nu faae den Leilighed igien, som gik saa unyttig bort.

Finette (paa Terrassen).

Pst, Pst, Herr Kræmmer!

la Fleur.

Jomfrue!

Finette.

Det syntes mig forhen, at De gierne vilde tale med mig; hvad har De at sige mig?

la Fleur
(med halv Stemme).

Arie.

Naar Dagens Lys er svækket,
Og giver Mørket Sted,
Vil, af dens Skygger dækket,
Og ført af Kierlighed,
Til Stedet, vi nu ere,
Leander med mig gaae;
I maae her begge være.
Lad see, I passe paa
(skrigende)
Nymodige Fiere,
Haandklid frisk og skion.

(Han

(Han raaber Anselme! Finette! i Kolissen.)

(Med halv Stemme)

Dit Herskab maae du sige,
Hans Elskov uden Lige
Sig venter det til Løn.

(Skrigende)

Berloqver, Compasse!

(Med halv Stemme)

Saa I paa den Terrasse
Maae findes sikkerlig.

(Skrigende)

Vellugtende Pomader!

(Med en halv Stemme)

Og, trods for hendes Fader,
Vi blive lykkelig'.

Finette.

Det bliver snart mørkt. Skynd Dem og bring Deres Herre hid. Den Gamle er i sit Kabinet, og gaaer strax i Seng. Vi skal troeslig vente her.

la Fleur.

Det er godt, min Skat! De skal komme øverst paa min Liste. (Han gaaer.)

Syvende Scene.

Finette. Irene (kommer ud paa Terrassen).

Finette.

Nu, Frøken! hvad giør Deres Fader?

Irene.

Irene.

Han tæller sine Penge.

Finette.

Saa faae vi god Roe for ham; den Sammenkomst har saa meget Tillokkende for ham, at vi kan faae Tid nok til at tage imod Leander.

Irene.

Hvad siger du der, Finette?

Finette.

At han snart vil være her, at De skal see ham, tale med ham, og giøre reen Aftale om alting.

Irene.

Aftale, Finette? Hvad Aftale kan jeg giøre, uden min Faders Samtykke?

Finette.

Naar De lader Deres Fader raade, saa bliver Slutningen paa Legen den, at han søger en Mand ud til Dem efter sin Smag; og var det da ikke nok saa godt, at følge Deres egen?

Irene.

Ja; men —

Finette.

Lad alle disse Menner fare, og forestil Dem i det Sted Originalen til dette indtagende Portrait.

Irene.

Har du beholdt det?

Finette.

Jeg fik jo vel, siden De ikke torde.

Irene.

Irene.

Himmel! i hvilken Bevægelse er ikke mit Hierte!

Arie.

Kom, Nat, du Lonligheds Gudinde!
Ledsageren af Kierlighed,
Kom, Nat, lad mig din Bistand finde,
O kom og Mørkets Dække bred!
O søde Haab, men bittre Smerte,
Tidt ønskte Stund, hvor grum du er!
Jeg længes, bæver, ønsker, vanker,
Og vexelviis mit Hierte banker
Af Elskov, Haab og Engstelser.

Ottende Scene.

De Forige. Leander. la Fleur.

(Skuepladsen bliver ganske mørk.)

Finette.

Mig synes, jeg hører nogen.

la Fleur (til Leander).

Jeg skimter nogen paa Terrassen; det er vist nok dem.

Leander.

Vi vil liste os saa sagte frem.

la Fleur (giver Tegn).

Hem! hem!

Finette (svarer).

Hem! hem!

la Fleur.

Er det Dem?

Finette.

Ja, kom kun nærmere.

la Fleur.

Hvor er Frøkenen?

Finette.

Hun er her.

Leander
(tæt ved Terrassen).

Tilbedede Irene! hvor lyksalig er jeg ikke ved at see og tale med Dem igien! Hvad har jeg ikke udstaaet i saa lang en Fraværelse!

Irene.

Jeg har deelt Lidelser med Dem, Leander, og intet kunde glæde mig saa meget, som at finde Dem bestandig; men jeg staaer under en Faders Myndighed —

Leander.

Hvis Samtykke vi skal faae; det staaer jeg og la Fleur Dem inde for.

la Fleur
(bukker meget dybt).

Ja, Frøken, jeg tager alting paa mig; men har De ikke en Farbroder i Paris, som hedder Raimond Ponce?

Finette.

Jo, Herr la Fleur.

la Fleur.

Var det ikke muligt, at skaffe mig et Par Linier af hans Haand?

Irene.

Jeg har et Brev fra ham, som jeg vil see jeg kan finde. Kom med mig, Finette.

Niende Scene.

Leander. la Fleur.

la Fleur.

De seer, at jeg er ganske godt underrettet.

Leander.

Men hvad vil du med Raimond Ponces Brev?

la Fleur.

Det kan være Dem det samme: jeg skal intet ondt Brug giøre deraf; men ved saa mistænkelig en Mand maae man forebygge alting. Men jeg hører noget røre sig derinde. Det er maaskee ham.

Leander.

Saa lad os gaae.

la Fleur.

Nei, jeg maae først have Farbroderens Brev, som man er inde og henter. Gaae, og tag imod det, og lad mig raade for den Gamle.

Tiende Scene.

la Fleur. Anselme.

Anselme.

Jeg hørte, min Datter og Finette var paa Terrassen; og at være der paa denne Tid, der

maae

maae ligge noget under, hvad det saa er. Det lader, som om de vilde give sig i Snak med dem, der gaae forbi. Jeg vil passe paa, at jeg kan tage dem paa ferske Gierninger.

la Fleur
(stiller sig beskienket an, og griber Anselme ved Armen).

Min Ven!

Anselme.

Hvem er der? Jeg ryster.

la Fleur.

Bie mig!

Anselme.

Skiot Dem selv!

la Fleur.

Slip ei.

Anselme.

Ei! fortsæt De Deres Vei,
Og lad andre gaae i Roe.

la Fleur.

Kom med mig og drik, din Kryster,
Kongens Skaal — i næste Kroe.

Anselme.

Lad mig gaae min Gang jeg beder.

la Fleur.

Nei, din Vei er ikke her.

Anselme.

Hold dog op! hvad fattes eder?

la Fleur.

Mukker du?

Ellevte Scene.

De Forrige. Leander. Irene og Finette (paa Terrassen).

Finette.

Hvor glad jeg er!
Vi det fik, see, her er Brevet.

Leander.

Tys!

Finette.

Himmel! hvad er det, jeg hør!

la Fleur.

Feer mig, Ven! jeg er er blevet.

Leander.

Frygt kun ei! det er la Fleur.

Anselme.

Nei, men brug De Øie, Øre.

Irene. Finette.

{Om min Fader os kan høre!
{Ak, om Herren os kan høre!

Leander.

Ei, lad Skrækken kun forgaae,
La Fleur nok veed at passe paa,

la Fleur (til Leander).

Men har De bekommet Brevet?

Leander.

Ja, det er besørget blevet.
Vi nu gierne bort kan gaae.

Anselme.

Min Herre —

la Fleur.

Vi dandse maae.
Jeg derpaa dig Plads vil giøre.
(Han dandser med Anselme).

Anselme.

Ha! jeg brister!

la Fleur.

La la la — sving!
Hvor du Foden let kan røre!
Herligt giør du dine Ting.

Irene. Finette. Leander.

Nei, nu saae jeg aldrig Mage.
Næsten er han alt for flem.

la Fleur.

Et Glas Viin nu skulde smage.

Anselme.

Nei, den Godhed er for stor.

la Fleur.

Om dig Lysten skulde tage,
Jeg i næste Værtshuus boer.

Irene. Finette. Leander.

Nei, nu saae jeg aldrig Mage.
Næsten er han alt for slem.

la Fleur.

Næste Værtshuus er mit Hiem.
Det for alle Ting ei glem.

Anselme.

Ak! jeg knap kan Aande drage.
Slip mig dog, jeg beder Dem.

(Naar Finalen er ude, gaae Fruentimmerne bort; Leander og la Fleur ligesaa; Anselme søger overmaade bange at finde sin Port, som han gaaer ind ad, og lukker.)

Ende paa den første Akt.

An=

Anden Akt.

Skuepladsen forestiller en Sal, med et Skriverbord ved den ene Side.

Første Scene.

Irene (allene).

Recitativ.

Jeg ham har seet!
Jeg ham bestandig finder!
Trods tvende Aars Fraværelse
Og Bitterhed,
Leanders Hierte sig end minder
Vor Kierlighed og giorte Eed.

Arie.

Glad jeg nu Aande drager,
Nyt Liv for mig begynder,
Sød Roelighed jeg smager
Ved Haabet i min Barm;
Og alting mig forkynder
En Ende paa min Harm.

Anden Scene.

Irene. Finette.

Irene.

Nu, Finette?

Finette.

Ja; nu Frøken! De maatte skilles fra Herr Leander, og jeg fra den stakkels la Fleur, uden at faae Stunder til at udøse vore Tanker for hinanden, uden at faae mindste Underretning om, hvad der i Fremtiden skal blive baade af den ene og den anden.

Irene.

La Fleur? hvordan det?

Finette.

Ih, Frøken, De erindrer Dem dog vel det Indtryk, Herr Leander giorde paa Deres Hierte den første gang De saae ham? En Dag, et Øieblik er nok til at sætte en ung Piges Hierte i et hæftigt Oprør.

Irene.

Hvad? Skulde du ogsaa være bragt under Kierlighedens Aag?

Finette.

Jo; og denne smukke Forbindtlighed skylder jeg Dem, Frøken. Naar De ikke havde været, var Herr Leander aldrig kommen til denne Landsbye; havde De ikke været, havde han aldrig søgt at faae Adgang her i Huset, og ligesaa lidet havt sin Tieners Snedighed nødig dertil; med eet Ord,

den

den farlige la Fleur var aldrig kommen mig for Øine.

Irene.

Du er høiligen at beklage, du, som ikke staaer under en Faders Myndighed, men kan, naar du vil — —

Finette.

Naar jeg vil, hvad kan jeg saa giøre? Forlade Dem? Det har jeg ikke Hierte til. Giftе mig? Det har jeg ikke Formue til.

Irene.

Tys! der kommer min Fader.

Finette.

Ja, Frøken, saa lad os smutte i vort Buur igien, i Forventning af den herlige Dag, da vi kunne flyve ud af det.

Tredie Scene.

Anselme

(med en Pose Penge under Armen).

Nu er jeg dog mere roelig! Jeg skal aldrig mere giemme Penge i Haugen. Alle de Folk, som snuse her omkring ved Nattetider, sætte mig i al for stor Skræk. Jeg vil slutte alle Ting i min Pengekiste, saa at den, der vil bestiele mig, maae først myrde mig; og har man mistet sine Penge, saa er Livet ikke heller værd at holde paa. Kom, kom, mit kiere Guld, min Siels Afgud, min sande Ven, jeg vil ikke tænke uden paa dig!

Jeg vil ikke leve, uden for dig! O hvilken Omhu, hvilke Bekymringer volder du mig ikke! men og, for hvilken græsselig Møie holder ikke dit blotte Syn mig skadesløs! hvilken Vellyst er det mig ikke, at see dig, tælle dig, klappe, stryge og kysse dig.

Arie.

Gamle Giekke! daglig støder
Hule Suk af kielent Bryst,
Gaae, og eders Galskab føder!
Jeg har bedre grundet Lyst.
Knæl for eders Herskerinder,
Smelt og græd af Kierlighed,
Praler kun som Seiervinder,
Drukne bliv af Daarlighed:
Siger saa: Jeg Dem tilbeder,
Hvad! min bittre Qval ei rør!
Grusomme! jeg forgieves beder,
Det dræber, det er klart, jeg dør.
I Tosser, Bedragne og Giekke,
Tillokkelserne, eder trække,
Snart svinde hen ved Tidens Bud;
Men af den Falske, eder blænder,
Og eders ganske Svaghed kiender,
Bedrages I, og plyndres ud.
Mig eders Blændverk ei indtager,

Ved

Ved Guldet frydes hver en Sands,
Og jeg det heilig foredrager
To smukke Øines falske Glands.

Fierde Scene.

Anselme. En Tiener.

Anselme (bliver ham vaer).

Hvad i al Verden vil dette Menneske mig?

Tieneren.

For en Ufærd! hvor det koster Umage, at komme herind! Hvor skal jeg finde Herren af Huset?

Anselme
(trykker Posen fast til sig).

Det er mig. Hvad vil De ham? Hvem er De? Siig snart.

Tieneren.

Hvad, min Herre, ræddes De for mig? Slaae Dem til Roelighed; jeg er ikke den Slemme. Men først og fremst maae jeg vide, om her ere Fruentimmere i Huset?

Anselme.

Fruentimmere? (sagte) det er vist en Kobler. (høit) Hvad vil det sige?

Tieneren.

Svar mig kun, om her er nogen, eller ei?

Anselme.

Hvilken Nysgierrighed! Nu da, her er ingen.

Tieneren.

Tilforladelig?

Anselme.

Jo tilforladelig. Men hvad Lav ligger Dem derpaa?

Tieneren.

Det reiser sig, min Herre, af den græsselige Afskye vi bære for dem; men endskiønt jeg siger vi, saa er dog ikke jeg at forstaae derunder; jeg er, Himlen skee Tak! ikke befængt med denne Syge, men min Herre Mylord Greidnich —

Anselme.

Ei, min Ven, forlad mig. De er sendt fra Mylord. Siig mig, hvad har han at befale?

Tieneren.

Jeg forlod ham et Par Skridt her fra Huset. Da han har noget at tale med Dem, saa vil han personligen indfinde sig, og sendte mig i Forveien at forespørge, om han kunde komme til Dem, uden at løbe Fare for at faae nogen af de Ansigter at see, som volde ham Daanelser?

Anselme.

Nei, hos mig finder han ingen af dem. De kan forvisse ham om, at jeg er ganske allene. Men bie lidt — Det er nok fornødent, at jeg gaaer selv hen at tage imod ham?

Tieneren.

Nei, Herre, giør ikke det; Ceremonier ere ham ligesaa forhadte, som Fruentimmer. Bliv De, saa skal jeg bringe ham hid.

Femte

Femte Scene.

Anselme. Finette.

Anselme.

Finette!

Finette.

Herre!

Anselme.

Siig til min Datter, at Engellænderen, der er saa bange for Fruentimmer, kommer her hid.

Finette.

O Herre, saa kommer hun strax ned. Vi ere saa umaadelig nysgierrige efter at faae denne Original at see.

Anselme.

Og det er just det, Jomfrue Snips, som jeg slet ikke vil have. Det er en Mand, som jeg trænger til, og som jeg paa ingen Maade vil mishage; understaae jer derfor ikke, at putte Næsen uden for Døren, førend han er borte igien.

Finette.

Saamen, Herre! Fornøielsen, at see en Natugle, kan man da sagtens undvære? Hvad mon han kan elske, naar han ikke elsker Fruentimmer?

Siette Scene.

Anselme (allene).

Hvad kan Mylord Greidnich ville mig? Da han havde beviist mig en vigtig Tieneste, lukkede han Døren for mig, og har aldrig villet see mig Skulde han nu have noget at begiere af mig? Det er nok bedst, at giemme Pengene. (Han lægger Posen i Skriverbordet.) Men jeg har ikke Aarsag at frygte, at han vilde laane noget af mig; han er alt for rig til at trænge til nogen. Han er en god Naboe: gavmild, tienstfærdig, ædelmodig og stedse villig at giøre Tienester, uden at ville have mindste Tak eller Vederlag for dem. Det er herligt! jeg vil derfor ogsaa vise ham al mulig Høflighed; thi man maae sige hvad man vil, saa er det dog kun i Engelland der findes slige gode Folk.

Syvende Scene.

Anselme. la Fleur (som Mylord). Leander (som Doktor: men klædte med megen Smag).

la Fleur
(med en fremmed Udtale).

Det er da Dem, min Herre, som er Anselme Ponce, Broder til Raimond Ponce, en brav Kiebmand, som jeg sætter Priis paa.

Anselme.

Ja, Mylord, til Deres Befaling.

la Fleur.

Jeg giør ingen Omstændigheder. (til Leander) Sæt Dem ned. Det er Doktor Andrøs, Herr Anselme, min Læge og min Ven.

Anselme.

Det glæder mig overmaade, Mylord, at komme i Bekiendtskab med saa berømt en Mand; den Omhu, han bær for Deres Helbred, giør ham meget dyrebar for mig — den Forbindtlighed, jeg skylder Dem — —

la Fleur.

Ei Snak!

Anselme.

Deres Godhed forskaffede mig —

la Fleur.

Det var billigt.

Anselme.

Jeg har ofte været ved Deres Port —

la Fleur.

Jeg tager imod ingen.

Anselme.

Og hvor meget har ikke min Broder Dem at takke, Mylord!

la Fleur.

Det er en brav Mand; og naar jeg kan tiene saadan En, giør jeg det med Fornøielse. Men han er alt for erkiendtlig, og holder sig forbunden, at fylde et heelt Blad med Komplimenter, for et Laan af lumpne 6000 Rigsdaler. See

en-

engang, hvilket latterligt Brev jeg fik fra ham i Aftes. (Han flyer Anselme et Brev.)

Anselme (løber det igiennem).

I Sandhed, Mylord, det er det mindste, som — —

la Fleur.

Lad nu det fare. Det er efter min Doktors Raad, at jeg er kommen hid; og han havde fuldkommen Ret: hvilken Forandring er der ikke skeet hos mig, hvilken reen og frisk Luft aander man ikke her! Hist nede ved Bredden af Bækken, hvor jeg betaler 2000 Rigsdaler for den Fiellehytte, er jeg omringet af slige fugtige tykke Dunster, der betage mig Luften, og næsten qvæle mig. Men her, her kan Lungerne aabne sig, Blodet har frit Omløb, og Hovedet kan tænke. Jeg lever op paa ny; men dog vilde jeg, at jeg ikke var kommen hid, thi det vil blive umuligt for mig, at komme herfra igien.

Arie.

Mig denne Gaard er hoist beleilig,
Udsigten er saa meget deilig,
Og Luften her saa reen og sød.
Glad saae jeg her mit Liv hensvinde.
Lad min Begiering Sted dog finde,
O Naboe, vil De ei min Død.
Antag det ikke for en Grille!
Thi Stedet er saa yndigt, stille,

Herr

Herr Doktor, siig, hvad synes Dem,
Var her ei godt, at have Hiem?
I Eensomhed den Vellyst smage,
At man ei noget andet saae,
Fra Morgenen til Nat faldt paa,
End Ting, som fryde og behage:
Med Lyst sig daglig at bevæge,
Jo maatte Krop og Sielen læge.
Siig, kiere Doktor, Deres Tykke,
Var det for begge ei en Lykke?
Recitativ. Siig, om De ei
Som jeg kan finde
En Velbehag, og et: jeg veed ei hvad,
Dem bragte til at elske Livet?
O Naboe! viis Dem føielig!
De kan det tage for en Grille;
Men Stedet er saa yndigt, stille,
At kan jeg her tilbringe Livet,
Saa er jeg meer end lykkelig.

Leander.

Jeg har sagt Dem mere end Hundrede gange, Mylord, at Luften der nede i Landsbyen slet ikke var Dem tienlig, og jeg igientager det paa ny.

la Fleur.

Men hvad skal jeg giøre? Dersom dette Huus hørte min Ven Ponce til, saa drog jeg ind hos ham, og jeg skulde nok faae ham til at

tage

tage imod nogle Hundrede Dukater maanedlig for den Uleilighed, han havde af mig; men den Føielighed kan jeg ikke vente mig af Herr Anselme.

Anselme (sagte).

Nogle hundrede Dukater? (Høit) Mylord, min Broder og jeg er Dem ganske og aldeles hengiven; hav den Godhed, at ansee denne Gaard som Deres egen, og da den staaer Dem an, saa er jeg villig til at afstaae Dem den.

la Fleur.

Hvad mener De dermed, Herr Anselme? Hvem, jeg — jeg skulde giøre Dem huusvild? Nei, før skal mine Dunster og Qvalmer giøre Ende paa mig. Det kunde endda være hvad det var, dersom De, uden alt for stor Uleilighed, kunde overlade mig et lille Hul for mine fire Hundrede Dukater.

Anselme (sagte).

For fire Hundrede Dukater? (Høit) Det beroer altsammen paa Dem selv, Mylord.

la Fleur.

Hvordan? De vilde være den, der redede mit Liv, og gav mig et Værelse i Deres Huus?

Anselme.

Med megen Fornøielse, Mylord.

la Fleur.

Og vilde leie mig det for fire Hundrede Dukater?

An-

Anselme.

Jeg har sagt Dem, Mylord, at De i alle Ting har at befale over mig.

Leander.

Siden Herr Anselme har den Godhed for Dem, Mylord, saa slaae til, slaae til.

la Fleur.

De har meget Hastværk, Doktor, og vil forlede mig til at misbruge Hr. Anselmes Godhed.

Anselme.

De er mig ikke til mindste Uleilighed; og her har jeg et Værelse, som jeg beder Dem, at betiene sig af. Kom, og besee det.

la Fleur.

Lad os det. Siden De endelig vil, saa giver jeg efter. Men to Vilkaar har jeg at betinge mig ved denne Handel, som De maae underkaste sig.

Anselme (forvirret).

Hvilke, Mylord?

la Fleur.

Det første, at jeg betaler Dem fire Maaneders Leie forud.

Anselme.

Hvad skulde jeg kunne afslaae Dem!

la Fleur.

Det andet, at her aldrig komme Fruentimmer over Dørtærskelen.

Anselme.

Forlad Dem derpaa, Mylord! jeg veed, hvad deres Nærværelse koster Dem for Lidelser, og De skal ikke see nogen her. Jeg har kun to unge Fættere hos mig, medens de har Ferier.

la Fleur.

Fættere saa mange De lyster, men ingen Fætterskker.

Anselme.

Vær kun ikke bange. Jeg vil gaae hen og føie Anstalter til, at det ikke mangle Dem paa Bequemmeligheder i mit Huus.

Ottende Scene.

Leander. la Fleur.

Leander.

Frisk Mod, la Fleur, alting gaaer efter Ønske.

la Fleur.

De fire Hundrede Dukater giorde Jertegn; og der behøves just intet forslagent Hoved til at giette, hvem de to Fættere ere; men det er ikke nok, at man kan sees og tales ved i Magelighed. Her maae Givtermaal til, og det er just Knuden; imidlertid maae man dog see til, at det lykkes.

Leander.

Ak, endnu tør jeg ikke haabe det.

Niende Scene.

De Forrige. Anselme.

Anselme.

Nu har jeg bragt alting i Orden, og jeg haaber, De skal finde sig velfornøiet. Kom, og besee Deres Værelse.

la Fleur

Paa hvilken Side er det?

Anselme.

Paa denne.

la Fleur (for sig).

Jeg maae see at blive af med ham. (Til Anselme, der følger efter ham) Hvor vil De hen?

Anselme

(meget ærbødig).

Mylord, jeg vil have den Ære —

la Fleur.

At følge mig, ikke saa?

Anselme.

Ja, Mylord.

la Fleur.

Troer De da, jeg er blind? Ingen Omstændigheder, om jeg maae bede.

Anselme.

Men, Mylord, De maae dog tillade mig —

la Fleur.

Nei, alt sligt falder mig til Besvær — Har De ikke sagt, at jeg skulde holde mig her som jeg var hiemme?

Anselme.

Jo, Mylord.

la Fleur.

Naar saa er, da lad mig have min Frihed; jeg kan slet ikke finde mig i den her brugelige Skik, at man idelig skal ledsages. Jeg — jeg vil være allene.

Anselme.

Alt efter Behag, Mylord; jeg vil ingen Tvang paalægge Dem.

la Fleur.

Saa lad mig skiøtte mig selv. (sagte) Jeg maae see, jeg faaer dem opstøvet.

(Han gaaer ud paa den Side, Anselme har viist ham Værelset.)

Tiende Scene.

Anselme. Leander.

Leander.

Hos Mylord maae man vænne sig til den Tone; han er lidt but, men en eiegod Mand.

Anselme.

En fortræffelig Mand, det er ustridigt. Det er Jammerskade, Herr Doktor, at han skal have den Sygdom at drages med.

Leander.

Det siger intet; jeg skal helbrede ham.

Anselme.

Men hvoraf reiser sig den Afskye for Fruentimmer?

Lean-

Leander.

Af en alt for hæftig Kierlighed. Det er et paa det stærkeste indtaget Menneske, som man har bedraget, forraadt og bragt til Fortvivlelse; hans Sygdom er i Hiertet, Hovedet og hele Nervesystemet.

Anselme.

Hvor De dog er en kyndig Mand! min Broder har længe sagt mig det; De er en Brønd af Videnskaber.

Leander.

Ja, jeg veed omtrent, hvad man kan vide.

Anselme.

Saa maae De ogsaa have læst forskrækkelig.

Leander.

Jeg læser aldrig.

Anselme.

Men hvoraf veed De da saa mange Ting?

Leander.

Den Tid, som de andre spilde paa at læse, den anvender jeg til at give Agt, udspeide og forhøre Naturen, og gribe den, saa at sige, i Gierningen.

Anselme.

Dersom der nogen Tid skulde støde mig noget til, saa vil jeg ingen anden Doktor have, end Dem. Vores ødelægger en stakkels Syg i Grund og Bund ved lutter Recepter; og man kan ikke have to Anstød af en Feber, uden det koster umaa-

delige Summer for væmmelige Apothekersager, som virkelig opvække Ulyst til at være syg.

Leander.

Apothekersager? Dem bruger jeg aldrig. Botaniken, Physiken, Pharmacien har jeg ikke det mindste med at giøre. Min Lægedom er Følelsen.

Anselme.

Følelsen?

Leander.

Ja, min Herre; og Lægemidlet en Magnet.

Anselme.

Det er høist forunderligt.

Leander.

Saa forunderligt, at ingen vil troe det. Men det, der er saa, bliver alligevel saa. See engang. Sæt Dem der, saa vil jeg bilde mig ind, at De er angreben af Paralysis, Apoplexia, Rectica, og alt hvad Dem lyster. Og med et Haandgreb skal jeg giøre Dem ligesaa sund og rask, som jeg selv er, og De skal see, hvorledes jeg gaaer tilværks.

Arie.

Et Billede jeg først maae have
Af Sygen, som jeg vil slaae ned,
Og naar jeg den opdaget veed,
Bringes Grundene i Lave.
Alting undersøges maae,
Jeg udforsker, jeg paaagter

Hver

Hver en Stilling, alle Fagter,
Intet kan mit Syn undgaae;
Nu Geisten Navn af kraftfuld har,
Sig kun forgieves, hæver; spiller,
Jeg den forkuer, jeg den driller,
Den mig flyer, ei holder Stand.
Men lad den sig kun snoe og vende,
Snart skal jeg med en virksom Haand
Lære den, min Magt at kiende
Og den paalægge mine Baand.
Derpaa Sygen giver efter,
Den ei mere Sæde har,
Og det hele Middels Kræfter
I min' Fingerender var.

Anselme.

I Sandhed, Doktor, intet kan være herligere.

Leander.

Det er endnu ikke alt. Jeg er ligesaavel Sielens som Legemets Doktor; og det første, jeg foretager mig, skal være, at helbrede Mylords Indbildningskraft; men for at naae det, maae De og jeg være eenige.

Anselme.

De og jeg?

Leander.

Ja, til den Ende har jeg ført ham hid. Jeg vil vise ham forklædte Fruentimmere, men faa

vel forklædt, at han skal tage dem for unge Mandspersoner.

Anselme.

Jeg forstaaer Dem; De vender sig just til den rette, thi jeg har belavet mig paa at opfylde Deres Ønske, som om jeg havde kundet vidst det forud.

Leander.

Hvordan? De har —

Anselme.

De skal strax faae at see, at jeg har en Spaadoms Aand.

Ellevte Scene.

Leander. la Fleur.

Leander.

La Fleur, min kiere la Fleur, vi faaer Dem at see paa Dieblikket. Men husk vel paa, at jeg har sagt til Anselme, at du allene er syg i Indbildingen, og lad som du troer, at de to Fruentimmer ere unge Mandspersoner.

la Fleur.

Og hvad skal der komme af?

Leander.

At jeg kan faae min elskede Irene at see, og tale nogle Dieblikke i Frihed med hende.

la Fleur.

Og en Time derefter vidste man, at jeg var en foregiven Lord, at den virkelige var nede i

Lands-

Landsbyen, og De en Elsker, der søgte at snige sig ind i Huset, saa man paa staaende Fod jagede os ud af det som to Skielmer. En herlig Belønning for al min Møie! Nei, Herre, det er Fuskerstreger, men jeg maae vise mit Mesterstykke.

Tolvte Scene.

Leander. la Fleur. Anselme. Irene og Finette (som Skole-Disciple).

Anselme
(bag i Skuepladsen).

Saa kom, smaa Krabater! giør Mylord eders Kompliment, og muntre ham lidet op. (Irene og Finette hilse Mylord meget bagvendt.) Tilgiv dem, Mylord, de ere frygtsomme.

la Fleur.

De blive nok dristigere. Kom nærmere, mine smukke Børn.

Leander.

De ere tækkelige.

la Fleur.

Meget tækkelige.

Leander.

See, Mylord, de blive ganske røde.

Anselme.

I den Alder er man undseelig.

Irene (til la Fleur).

Arie

Vor Morbroder det befaler,
Pligten bliver her til Fryd,
Naar saa sødt hans Stemme taler,
Er ei Lydighed en Dyd;
Men kan det end Svaghed hedde,
Vil Undskylding os berede
Mylords Ædelmodighed.
Studeringer skal være
Hos Dem vor Tidsfordriv;
Naar langt fra Dem vi ere,
Skal Kiedsomhed fortære
Vort kummerfulde Liv.

la Fleur.

Det er ypperligt talt.

Anselme.

Godt, Fætter, meget godt.

Finette (til Anselme).

Skal jeg ikke ogsaa giøre min Kompliment?

Anselme.

Nei, det kan være nok.

Finette.

Men jeg veed saamen ogsaa at sige noget.

Anselme.

Det kan skee en anden gang.

Leander (til Anselme).

Veed de noget Tilstrækkeligt?

Fi-

Finette.

Endnu ikke, Herr Doktor; men det finder sig nok med Tiden.

la Fleur

(til Anselme, pegende paa Finette).

Denne har et skalkagtigt Aasyn.

Leander

(til Anselme, pegende paa Irene).

Denne synes at være meget beskeden.

la Fleur.

Veed De hvad, Doktor, den Tid, disse unge Mennesker tilbringe paa Landet, maae ikke være spildt for dem; den overdrager jeg Dem at undervise, og denne vil jeg selv have Omsorg for. Det skal ret være mig en sand Fornøielse, at bibringe ham det lidet jeg veed.

Anselme.

O Mylord, De er alt for god.

Leander.

Det er en stor Lykke for os, at have denne lille Beskieftigelse paa Landet.

Finette.

Men en endnu større Lykke for os, at have saa gode Læremestere.

Qvintet.

la Fleur (til Finette).

Kom, her maae Bekiendtskab giøres.

Finette.

Dertil er vi villige.

Lean-

Leander (til Irene).

Læreren maae stedse høres.

Irene.

Jo, min Herre, det skal skee.

la Fleur.

Lærdom Munterhed fortærer.

Finette.

Mig Kundskab er behagelig.

Leander (til Irene)

Vil De elske Deres Lærer?

Irene.

Langt meere, end han elsker mig.

Leander og la Fleur
(til Anselme).

Lærvillige de synes være.

Anselme.

Tosser de ei heller ere.

Leander. la Fleur.

Før vi faae Has paa Sommeren,
Skal De see dem stærk tiltage.

Anselme.

Ak, denne Gunst er uden Mage,
Jeg kan ei giengielde den.

la Fleur.

Hvad dog Ungdommen behager!
Hvor den Alder mig indtager!
Hvem seer den, og ei elsker den!

Anselme (til Leander).

Svinde giør de sorte Griller,
Han er alt i Bedringen.

Leander (til Anselme).

See, hvor venlig han sig stiller.
Sygen snart er jaget hen.

Leander, la Fleur
(til Irene, Finette).

I den Alder, De nu ere,
Maae man modig, freidig være,
Dersom man vil Maalet naae.

Finette.

Men den Alder maae oplives;
Naar os lidt Opmuntring gives,
Skal De Prøver see derpaa.

Anselme (til Leander).

Kiere Doktor, hvad jeg skuer?
Er jeg vaagen? Seer jeg ret?

Leander.

Tys! jeg nu for intet gruer,
Det gaaer, som vi ønske det.

la Fleur.

Ha! jeg skuddrer, bæver fryser,
Aander knap, og Blodet gyser.

Irene, Finette.

Hvor hans Syn forfærder mig!

An-

Anselme.

Gud! han veed ei meer af sig!

la Fleur.

Deres Øine Luer ere,
Som fortære reent min Barm.
Skulde her vel Qvindfolk være?
Flyer og frygter for min Harm!

Leander. Anselme.

Mylord, lad den Rædsel vige.
Ingen Qvindfolk kommer her.

la Fleur.

Ingen Qvindfolk, tor I sige?
Doktor, hvor det dristigt er!

Irene. Finette.

Men hvad kan han derved mene?

la Fleur.

Fræke, Lumske sig forene,
Slig en Streg at spille mig.

Anselme.

Mylord, stil dog Deres Vrede.
(For sig) Slap jeg her dog lykkelig!

Leander
(til Irene og Finette).

Gaae, kiere Børn, om jeg maae bede,
At han derved Roe kan faae.

Irene.

Irene. Finette.

See! Diet dreier sig af Vrede.
Ræd jeg er. Kom, lad os gaae.

la Fleur.

Ak, om De Magneten har,
Den mig høist nødvendig var
Til mit Onde lidt at stille.

Irene, Finette, Leander (for sig).

Men hvad sige skal den Grille?
Hvad skal den Forandring til,
Nu vi havde vundent Spil?

Anselme (for sig).

Jeg holdt hans Onde for en Grille;
Men det er dog intet Spil.

la Fleur.

Doktor, om min Vee at stille,
De Magneten hente vil.

Leander.

Jeg Magneten hente vil.
(For sig) Hvad skal den Forandring til,
Nu vi havde vundent Spil?

(Irene og Finette gaae ud af den ene Side, Leander ad den anden, la Fleur kaster sig i en Lænestoel.)

Trettende Scene.

Anselme. la Fleur.

la Fleur
(i Lænestolen).

Ha! jeg kan ikke meer! hvilket Sted! Anselme, grusomme Anselme, De har bedraget mig.

Anselme.

Ak, Mylord, det var efter Deres Doktors Forlangende; denne Forklædning var anordnet af ham.

la Fleur.

Saa vil han da min Død! Ak, den er vis, ifald han ikke kommer snart at faae det Onde giort godt igien, som han har voldet mig. — Saa har De da Fruentimmer hos Dem? Og i det Huus, hvor jeg ventede, at faae mit Onde helbredet, finder jeg Udspringet til alle mine Lidelser! Jeg maae strax herfra.

Anselme.

Hvorfor det, Mylord? Jeg skal bære Omsorg for, at skiule det for Deres Øine, som kan mishage Dem.

la Fleur.

Saa lad dem komme bort.

Anselme.

Desværre, Mylord! saa er det umuligt; thi den ene er min Datter, og den anden hendes Pige.

la

la Fleur.

Hvad jeg dog er ulykkelig! Naar det virkelig er Deres Datter, saa seer jeg intet Middel — Imidlertid har jeg dog endnu et Haab — — som er, at gifte hende.

Anselme.

Givte hende? Men dertil udfordres Mand og Medgivt.

la Fleur.

Medgivten er jeg meget ubekymret for; og naar De, Herr Anselme, givtede Deres Datter bort af Føielighed imod mig, saa var det billigt, at det skede paa min Bekostning.

Anselme.

Er det muligt! Deres Godhed for mig kunde gaae saa uendelig vidt?

la Fleur.

Men hvad Manden angaaer, er der da ingen, som De har Øie paa?

Anselme.

Nei, Mylord! min Datter er saa ung endnu, at jeg aldrig har tænkt derpaa.

la Fleur.

Kom, jeg faaer et Indfald. Ih ja — — hvorfor ikke? — Doktoren er min Ven; jeg har ham at takke for mit Liv, og, ved at sætte dem i lykkelige Omstændigheder, afbetalede jeg to Forbindtligheder paa eengang. Frisk, Herr Anselme, det var en anstændig Svigersøn for Dem.

Anselme.

Tilforladelig. Men troer De ogsaa, Mylord, at han skulde ville ægte min Datter?

la Fleur.

Naar han faaer hende fra min Haand, giør han det sikkert. Der er kun en eneste Vanskelighed, og det er hans umaadelige Emfindtlighed. Skulde De vel troe, at han aldrig har villet tage imod Betaling af mig?

Anselme.

Saa maae han være rig?

la Fleur.

Han sidder varm inden Dørre. Men han er endnu mere ædelmodig; og dersom han vidste, at Deres Datters Medgivt kom fra min Haand, saa giorde han det vist og sikkert ikke.

Anselme.

Hvorledes skal vi da mage det?

la Fleur.

Det kan ikke skee paa anden Maade, end at han bliver i Troen, at De selv styrer Deres Datter ud.

Anselme.

Men, Mylord, Kontrakten —

la Fleur.

Vel! lad det være som utalt, Anselme. Jeg seer nok, at De kiender mig ikke; men det maae De vide, at Mylord Greidnich ikke taaler, at noget Menneske paa Jorden overgaaer ham i Ædelmodighed, og at han ogsaa erstatter alt, hvad man giør for ham, Hundredefold.

An-

Anselme.

Det veed jeg, Mylord; men desuagtet —

la Fleur.

Ikke et Ord mere derom, siger jeg.

Anselme (sagte).

Hvilken Lykke havde jeg her ikke kunnet lade mig slippe af Hænderne! (Høit) Nu vel, Mylord, skal det synes i Kontrakten, at jeg udstyrer min Datter, saa er jeg villig dertil; men betænk, at jeg er en fattig Mand —

la Fleur.

Kom, kom, Anselme! inden føie Tid skal De være rigere end jeg. Paatag Dem allene den Møie, at bringe denne Sag i Rigtighed, det øvrige skal jeg nok besørge. Jeg vil ikke see Deres Datter, og hvorfor, det veed De. Lad Notarius hente, Doktoren komme, og Kontrakten blive underskreven, saa er det først, at jeg skal tale.

Anselme.

Heida! Lad strax min Notarius hente.

(En Tiener kommer ind, og gaaer, naar Anselme har udtalt.)

Fiortende Scene.

De Forrige. Leander.

Leander.

Mylord! der er Deres magnetiserede Ring.

la Fleur.

Giv mig den gesvindt. — Ha! det lindrede. De har voldt mig en grumme Qval, Doktor; De

maae giøre det godt igien; det er Deres Pligt, og jeg kræver det. Herr Anselme kan underrette Dem om, hvad jeg haaber af Dem; De veed, hvor høit jeg elsker Dem, og jeg har Ret til at stole paa Deres Føielighed.

Leander.

Mylord — —

la Fleur.

Giør Sagen af imellem Dem. Jeg vil see mig lidt om i Haven.

Femtende Scene.

Anselme. Leander.

Duet.

Anselme (for sig).

Hvordan skal jeg mig adbære?
Jeg er reent af Aande bragt.

Leander (for sig).

Han forvirret synes være.
Himmel! hvad kan det dog være!
Hvad mon ham la Fleur har sagt?

Anselme.

De forgieves vilde giette —

Leander.

Hvad har De mig at berette?

Anselme (sagte).

Der staaer jeg igien forsagt.

Lean-

Leander (sagte).
Hvad mon ham la Fleur har sagt?
Anselme.
Mig en Pige Fader kalder,
Yndig, smuk, i bedste Alder,
Men De veed, slig Titel falder
Tidt til stor Besværlighed.
Leander.
Det er braadne, skiøre Vare,
Vanskelig' at tage vare.
Anselme.
Er det ei?
Leander.
Saavidt jeg veed.
Anselme.
Giemme dem, Bekymring giver,
Skilles ved dem, værre er.
Leander.
Hvorfor?
Anselme.
Nu omstunder her
Ægtemænd ei let det giver.
Leander.
Maaskee De for kræsen bliver?
Anselme.
Lidet man mig nok tilgiver.
Leander.
Ikkun lidt?

Anselme.
Nei, vel.
Leander.
Desværr'!
Anselme.
En vis Mand, jeg elsker, ærer,
Er mit Ønskes Øiemed;
Men den Attraae, Hiertet nærer,
Han til Uhæld ikke veed.
Leander.
Stor er vist hans Fryd, hans Lykke!
Anselme.
Ved en Tanke rømmer jeg;
Og en Tvivl maae Sindet trykke.
Leander.
Hvilken?
Anselme.
Om han siger Nei?
Leander.
Ei hvad! Fader til en Pige,
Yndig, deilig, uden Lige,
Frygter De?
Anselme.
Har jeg ei Ret?
Tænk, om han afslog mig det!
Kom, og lad os forudsætte,
Manden, der er mig den rette,
Af en Hændelse var Dem?

Lean=

Leander.

Herre! mig? Hvor kan det være?
Jeg? Jeg vælges til den Ære?

Anselme.

Ja, det virkelig er Dem,
I hvis Vold en kierlig Fader
Elsket Datter overlader
Som sin Brud at føre hiem.

Leander.

Herre! mig?

Anselme.

Dem selv, jeg siger.
Herligt er det Valg, jeg giør.

Leander.

Hvilken Fryd! O skiønt, la Fleur!
Min Forundring alting viger.

Anselme. Leander.

Begge { Herre! ja, Dem selv, jeg siger.
Herligt er det Valg, jeg giør.
Hvor min Hæld, min Glæde stiger!
Hvilken Fryd! o skiønt, la Fleur! }

Anselme.

Kom, kiere Doktor, og tael oprigtig med mig, staaer dette Giftermaal, som Mylord høiligen ønsker, Dem ogsaa an?

Leander.

Jeg har aldrig havt anden Villie, end Mylords; men heri er det min egen og ikke hans

Villie jeg følger ved at tage med den varmeste Erkiendtlighed imod den Ære, De beviser mig.

Anselme.

De bringer min Glæde til den høieste Spidse — — Men, Herre, min Datter er ikke rig.

Leander.

For Himlens Skyld, min Herre, lad Dem ikke forstaae dermed, saa at Mylord hører det; jeg kiender ham, han vilde lægge til Medgiften, og det tillod jeg i Evighed ikke.

Anselme (for sig).

Hvilke Mennesker! hvilken Ædelmodigheds Strid! Jeg bliver ved det, jeg har sagt, at det kun er Engellænderne, der tænke saaledes. (Høit) Vær roelig, Doktor! jeg skal vide at skaane Begges Emfindtlighed, og bryste mig af, at være gavmild. Jeg vil lade Irene kalde. Heida! (Til Tieneren, der kommer ind) Beed min Datter, komme ned.

(Tieneren gaaer.)

Sextende Scene.

De Forrige. Irene. Finette.

Irene.

Hvad har min Fader at befale?

Anselme (til Leander).

Hvorledes finder De hende?

Leander.

Indtagende, fortræffelig.

An=

Anselme.

Hør, min Datter, veed du vel, hvad en fortient Mand er? En erfaren og kyndig Læge?

Irene.

Ja, min Fader! jeg veed, at det er en meget nødvendig Mand, naar man er syg.

Anselme.

Sandt, min Datter! men som man finder endnu elskværdigere, naar man har sin Helbred. Men det er unødvendigt, at giere Omsvøb med dig; jeg vil giøte dig bort; og Herr Doktoren, der staaer, er den Mand, jeg har bestemt dig.

Irene.

Ham, min Fader?

Anselme.

Ja, ham selv! og kunde jeg giøre et bedre Valg?

Irene.

Tilgiv mig, min Fader! jeg bær største Ærbødighed for Deres Valg; men forund mig Tid til at spørge mit Hierte til Raads.

Anselme.

Dit Hierte! dit Hierte! — Jo men, en Piges Hierte er en ypperlig Raadgiver! Jeg vil have det, og dermed er Raadet sluttet. Men saasnart Kontrakten er underskreven, maae du i Øieblikket forlade mit Huus, og tage Finette med dig, som jeg giver 1000 Rigsdaler, for at være skilt ved hende eengang for alle.

Finette.

Ak, Herre! Deres Ædelmodighed giør mig skamfuld, og min Erkiendtlighed er ligesaa stor som min Forundring. (Sagte) La Fleur er en Hexemester.

Anselme (sagte).

Det faaer jeg altsammen igien med Rente og Renters Rente.

Syttende Scene.

De Forrige. Notarius.

Anselme.

Kom nærmere, Herr Notarius, og smør os en Kontrakt sammen efter det, jeg siger Dem.

(Anselme sætter sig hen hos Notarius.)

Irene.

Ak, Leander! hvor slaaer mit Hierte! Jeg kan neppe staae. Hvad har la Fleur giort?

Leander.

Et Underværk, som jeg ikke begriber det mindste af, men er ligesaa forundret og forskrækket over, som De.

Anselme.

See der: nu er alting klappet og klart. Ti Tusinde Rigsdaler, foruden hendes Møderne-Arv, troer jeg, man kan være tilfreds med,

Finette (sagte).

Og jeg troer, jeg drømmer.

Irene.

Irene.

Min Fader! dersom jeg har begaaet en Feil, saa tilgiv mig den. Jeg skal i Fremtiden stræbe at fortiene Deres Godhed bedre.

Anselme.

Hvad der er skeet, er glemt. Modsigelser maae man holde Fruentimmerne tilgode. Du giør, hvad jeg vil have, jeg er forneiet, og vi har her intet videre at giøre, end skrive under.

Finette.

Og mine Tusinde Daler, Herre?

Anselme (til Notarius).

Sæt til neden paa Kontrakten, at jeg giver Finette et Tusinde Rigsdaler. (Notarius skriver, de andre underskrive, og da Anselme bliver Leanders Underskrivt vaer, siger han) Hvad! Leander!

Leander.

Ja, min Herre! Leander er mit Familienavn og Andrøs mit medicinske.

(Notarius vil gaae).

Anselme.

Bie lidt, Herr Notarius! jeg har noget mere at forrette for Dem. (Til Fruentimmerne) Gesvindt i en Krog med jer, der kommer Mylord.

(Irene og Finette gaae bag i Skuepladsen.)

Attende Scene.

De Forrige. la Fleur.

Anselme.

Alting er klappet og klart, Mylord! Men De er nok saa god, at give Brudefolkene Op-

holds-

holdsted, og lade dem holde Bryllup i Deres forrige Boepæl.

la Fleur.

Nei, Bryllupet maae holdes her,

Anselme.

Men, Mylord, om saa Deres Sygdom greb Dem an paa ny —

la Fleur.

Nei, det har ingen Fare, jeg er ganske helbredet; og her seer De mig skilt ved Paryken og Qvalmerne.

(Han kaster Paryken.)

Anselme.

Hvad seer jeg? Hvad er dette for et Optrin?

la Fleur.

Det sidste, Herr Anselme, siden Giftermaalet er sluttet.

Anselme.

Hvorledes? Herr Doktoren — —

la Fleur.

Er Leander, Herr Dorenvilles Søn, og jeg er hans og Deres Tiener, Herr Anselme, af ganske Hierte.

Anselme.

O Himmel! jeg døer.

la Fleur.

Ei, De lever nok op igien. Jeg har været mere end een gang paa Veie at sætte Livet til for Deres Skyld: nu kommer Raden til Dem.

An-

Anselme.

Skielmer! for min Vrede gruer!
Jeg skal Hævn paa eder see.

la Fleur.

Herre! De for silde truer.
Troe mig, heller med os lee.

Anselme.

Dristige!

Irene.

Min omme Fader,
Hvad var jeg da lykkelig!

Anselme.

Frække Tøs!

Leander.

De dog ei hader.
Deres Harm lad lægge sig.

Alle.

Kom, lad Harmen lægge sig.

Anselme.

Den Troeløse, den Forræder!

Finette (til la Fleur).

Snart, siig Herren Tak og Hæder:
Han vor Attraae fyldestgiør
Kom kun nærmer', han tilgiver,
Tusind' Daler Pantet bliver,
Hvormed vi det vove tør,
At forene Haand og Bryst.

la Fleur.

Tusind' Daler, hvilken Lyst!

Anselme.

Skiendige! Formaftelige!
Flye, og for min Vrede skielv!

Alle.

Hændelsen er uden Lige.
Giør som vi, lee deraf selv.

Anselme.

Jeg forraadt er bleven,
Spot er med mig dreven,
Hvem kan det udstaae?
Jeg bæver, jeg gyser,
Jeg raser, jeg fnyser,
Og for slig Urede
Hævn jeg have maae.

Alle.

Hvad gavner den Vrede?
Hvad Hævn kan De faae?

Anselme.

Hvad vil min Harme sige,
Min Siels Forbittrelse?
Fem lade være lige,
Maae tidt i Verden skee.

Alle.

Alle.

Saa kom! Lad Harmen vige,
Vær glad, og med os lee.

Chor.

I hvad Modstand man vil giøre
Det, som Amor vil udføre,
Han dog stedse Maalet naaer;
Intet Hinder ham bereder,
Alder, Fordeel, Snedigheder,
Viisdom, Kundskab, Varsomheder,
Han langt meer, end alt formaaer.

De uventede Tilfælde.

Et Syngespil

i

tre Acter

af

d'Hele

Hvortil Musikken er componeret af Gretry.

Oversat af

Lars Knudsen.

Personerne.

Mandor, en rig Borger.
Emilie, hans Datter.
Baron Versac } Emilies Elskere.
Philinte }
Kommandøren.
Grevinde Belmont, Kommandørens Broerdatter, og forladt Elskerinde af Baronen.
Lissette, Emilies Pige.
Marton, Grevindens Pige.
Frontin, Philintes Tiener.
La Fleur, Baronens Tiener.
En Tiener hos Mondor. (stum Person.)

(Scenen er i en Dyrehave eller Indelukke ved Mondors Lystgaard.)

De uventede Tilfælde.

Første Act.

Theatret forestiller en Dyrehave eller Indelukke, og længst borte sees en Lystgaard.

Første Scene.

Philinte, Frontin.

Philinte.

Hval det, at elske, er.
At elske, omt at sukke,
Naar man ei sige tør sin Smukke:
Hvor høit man hende haver kier.
Min bange Siel skal hemmelig,
Da tause Længsler plage,
Skal Ilden, jeg ei tør opdage,
Da, uden Haab, fortære mig?

Emilie! nær dig ...
Naar jeg kun seer mig,
Jeg ved den Lykke at opnaae
Forglemmer større at attraae.

Uheldige Philinte! et eneste Ord vilde maaskee giøre din hele Lykke, og dette eneste Ord har du ikke Mod nok til at udsige. Kiere Frontin! Du seer hvad Pine, hvad Forlegenhed jeg er i. Siig mig: hvad skal jeg giøre?

Frontin.

Tale.

Philinte.

Men dersom jeg faaer Afslag?

Frontin.

Reise.

Philinte.

Ak! dette Afslag vilde blive min Død.

Frontin.

Pyt! det har ingen slaaet ihiel endnu.

Philinte.

Hør engang! Jeg veed ikke, om jeg smigrer mig; men, paa nogen Tid, har jeg formærket, at Emilie er tankefuld og bedrøvet; en kielen Tungsindighed har blandet sig i enhver af hendes Miner, jeg har endog seet hende fælde Taare — ak! kiere Frontin! skulde jeg vel være Aarsagen til dette?

Frontin.

Frontin.

Kan gierne være.

Philinte.

Ak! du henrykker mig — men Baronen giør hende sin Opvartning, han lader hende inter Dieblik Roe for sine Anfald. Dersom han var saa lykkelig, at behage hende?

Frontin.

Kan ogsaa hænde sig.

Philinte.

Du dræber mig — Hvorledes? Emilie! Denne jevne og uskyldige Emilie skulde foretrække Baronens pralende Tone og dundristige Væsen for den alleroprigtigste Kierlighed?

Frontin.

Spørsmaal? Hun er jo et Fruentimmer.

Philinte.

Og Faderen? Denne emme Fader! skulde han opofre sin eneste Datters Lyksalighed for den Forfængelighed, at giøre hende til Baronesse.

Frontin.

Han har Grunker.

Philinte.

Jeg seer ham komme. — Baronen er med ham. Ak! maaskee er det Emilie de tale om? Lad os gaae tilsides.

Frontin.

Hvilken Urimelighed! bliv heller tilstæde, og tag Bladet fra Munden, saavelsom han.

Philinte.

Den Dristighed opnaaer jeg aldrig, og desuden kan jeg jo ikke begiere Emilies Haand, førend jeg har erhvervet hendes Hierte. Nei, nei! dertil er min Emfindtlighed alt for øm. Følg efter mig. (han gaaer.)

Frontin. (for sig selv.)

Han er jo gal.

(han følger efter ham.)

Anden Scene.

Mondor, Baronen.

Mondor.

Som jeg siger Dem, Hr. Baron! jeg har ikke i Sinde at tvinge min Datters Tilbøielighed. Hun skal ingen ægte, undtagen at hun esker ham.

Baronen.

Dette er ogsaa den egentlige Aarsag, hvorfor jeg begierer hende.

Mondor.

Mondor.

Nu vel! dersom det lykkes Dem, at vinde hende. — —

Baronen.

Det er alt lykkedes, min Herre! jeg kan have den Ære, at berette Dem, at den Sag angaaende, er alt i Rigtighed. De betænker ikke, at det nu næsten er otte Dage, at jeg har opholdt mig her.

Mondor.

Det er vel saa. Men hvilke Prøver har De derpaa, at hun elsker Dem?

Baronen.

Hvilke Prøver? Kan De giere mig et saadant Spørsmaal? Har De da slet ikke bemærket hendes Tungsindighed? hendes Utaalmodighed? alt dette, røber det ikke en rodfæstet Passion, som hun søger at tvinge, og som dog uophørligen bryder frem?

Mondor.

Men, om Diemedet for denne rodfæstede Passion skulde være Philinte?

Baronen.

Philinte! Det var i Sandhed et pudsigt Indfald.

Mondor.

Jeg finder det ikke saa forunderligt. Philinte er et ungt Menneske, som har store Meriter.

Baronen.

Virkelig! den artigste Søn af Verden.

Mondor.

Præsidenten, hans salige Fader, var min besynderlige gode Ven. Det var en værdig og berømmelig Magistratsperson, jeg har stedse anseet hans Søn, som et meget lykkeligt Parti for min Emilie, og omendskiønt jeg endnu ikke har ladet ham vide mine Hensigter, saa maae jeg tilstaae Dem oprigtig, at dette er just Aarsagen, hvorfor jeg har formaaet ham til at fordrive Sommeren her, paa min Lystgaard. De har fundet for godt ligeledes at bearre mig. —

Baronen.

Og kastet alle Deres Maskiner over ende.

Mondor.

Det skal slet ikke fortryde mig. Mit eneste Ønske er: at see min Datter lykkelig, og hvilket Val hun end giør, saa samtykker jeg det forud. De siger mig: at dette Val er falden paa Dem, det er ikke utroeligt; men, med alt dette, seer jeg dog endnu intet overtydende.

Baronen.

Bevar os! hvor De er vanskelig. De vil endelig, at jeg skal røbe alle Ting — det koster mig — — men det faaer ikke hielpe — De fordrer det — — og man maae forneie Dem.

Mondor.

Mondor.

Lad os da here.

Baronen.

Giv kun Agt! min Ven!
Her saae jeg denne Skionne,
Hun under dette Grønne
Gik, at bortjage Keedsomhed,
Saa sagte listed' jeg mig med.

Mondor. (bliver forundret.)

Baronen.

Her Ord, som maatte røre Steene,
Min Ild afmalte hende frit;
Hun vegred' sig dog lidt.

Mondor. (seende suurt.)

Dog lidt?

Baronen.

Ja, lidt, som alle Pene.
Jeg holdt ved, anfaldt skrapt.
(Baronen giør en Pantomine, som foruroliger Mondor.)

Mondor.

Nu vel!

Baronen.

Hun gav sig tabt!

Mondor. (bliver forbanset.)

Hun gav sig tabt!

Baronen.

„Ah! Baron!" bad hun; den Lille.

Mondor.
Bad hun? den Lille.
Baronen.
„Lad mig ei rødmes meer!
„Min Uroe gior, De, mod min Villie,
Mit Hiertes Tilstand seer."
Mondor. (seer suurt.)
Baronen.
„Skal man, De elskes, selv Dem sige,
„Nu vel!"
Mondor. (for sig selv.)
Forundring, uden Lige!
Baronen.
„De elskes da, jeg maae det sige"
(til Mondor.)
Var det bestemt?
Mondor.
Jo, uden Tvivl.
Baronen.
Alt det forklarte mig en Smiil.
Mondor.
En Smiil?
Baronen.
Ja, alt forklartes ved en Smiil.
tillige
Mondor.
Godt! var alt dette kun en Smiil?
Mondor.

Mondor.

Altsaa bestod alt det, som De her fortæller mig, kuns i Miner; men mundtlig har hun ikke sagt Dem et Ord.

Baronen.

Mundtlig! Fy for Skam! bruger man nu omstunder at forklare sig med Munden?

Mandor.

Da var det meget brugeligt i mine unge Dage.

Baronen.

Ja, i Deres unge Dage, det lader jeg passere, men vi har nu reformert alt dette fra Grunden. En Smiil, et Øiekast, det er os mere end tilstrækkeligt. Kort: lad os komme til Sagen igien! Jeg elsker Deres Datter, hun har forelsket sig i mig. Jeg begierer hende af Dem til min Kone. Beslut nu, om De agter at giøre hende lykkelig.

Mondor.

Det er just min eneste Attraae. Men, for at giøre det med destostørre Sikkerhed, saa tillader De mig, at gaae hen til hende, for at høre hendes mundtlige Bekræftelse paa det, som hendes Miner har forklaret Dem. Jeg skal strax bringe Dem hendes Svar.

Ba-

Baronen.

Jeg venter med Længsel derefter — men uden allermindste Bekymring.

Mondor. (til la Fleur, som kommer til.)

God Dag! la Fleur! (han gaaer.)

Tredie Scene.

Baronen, La Fleur.

La Fleur.

Nu har da Baronen giort sit Andrag, og har altsaa fast besluttet at gaae Philinte i Forkiøbet?

Baronen.

Ja, La Fleur! min Beslutning er tagen.

La Fleur.

I saa Fald beklager jeg ham; thi jeg troer, at han er sterbens forliebt.

Baronen.

Oh! man faaer at see, at holde ham skadesles, det er et eiegodt Blod, denne Philinte. Jeg har kiendt ham for lang Tid siden. Jeg holder for, at man kunde giøre et got Stykke Mand

af

af ham — og jeg har sat mig for, at overlade ham min Provinds-Grevinde.

La Fleur.

Hvilken? Denne unge Enke, som vi saa ubarmhiertigen har forladt i Provindsen? Grevinde Belmont?

Baronen.

Ret hende selv. Er hun ikke en Skiønhed? Og bliver Bursen ikke mere end lykkelig.

La Fleur.

Ved at gotgiere Deres Forbrydelse? jo, uden al Tvivl. Desuden hører Grevinden med en Slags Rettighed Philinte til, siden det er under hans Navn, at De har giort Erobringen — Tilstaae dog Hr. Baron! at det var et forviltret Indfald — ret — ret Dem anstændigt?

Baronen.

Men hvori da, om jeg maae sperge? Jeg fik Lyst til at giere et Krydstog i vor Naboe-Provinds, hvor, som jeg ventede det, den forliebte Fama havde giort mit Navn lidt for meget berømt; jeg fandt det derfor moersomt, at laane Philintes, og at forskaffe den arme Dievel det berømmelige Navn af en forliebt Partigænger.

La Fleur.

Ja, man maae lade Dem den Roes, at De har udført Deres Plan, som en Mester. Han har faaet et Eftermæle i Provindsen, som han

nok

nok aldrig drømte om: og, jeg siger det ikke for at rose mig selv, men Frontin skylder mig vissellig en Berømmelse, som ikke giver den efter, som De har forskaffet Philinte. Da jeg mærkede, at De havde laant Herrens Navn, saa benyttede jeg mig af Tienerens. De smigrede Dem ind hos Grevinden, og jeg spildte ikke Tiden hos Marton. Ak! Hr. Baron! hvad det er en ypperlig Sag, at have et got Exempel.

Baronen.

Uden Tvivl! saaledes er det, man skal danne sig.

La Fleur.

Jeg bliver ogsaa bestandigen i Sporet. De giør nu Kuur til Emilie, og jeg til Lisette. Men Hr. Baron! siden Deres Navn er saa kyssende for det smukke Kiøn, hvorledes har De da vovet, at beholde det her?

Baronen.

Her kiender man mig alt for nøie. Desuden har jeg alvorlige Hensigter her paa Stedet.

La Fleur.

Jeg var dog af de Tanker, at De elskede Grevinden oprigtig.

Baronen.

Ak! jeg elsker hende maaskee endnu, men mine Omstændigheder — —

La

La Fleur.

Og De elsker ogsaa Emilie?

Baronen.

Vist ikke! jeg gifter mig med hende. Tys! der er hun.

Fierde Scene.

De Forrige. Mondor. Emilie. Lissette.

Baronen.

Min Deilige! Jeg haaber, at De ikke beskylder mig for Aabenmundighed, fordi jeg har betroet mig til Deres Hr. Fader. Vi har ikke det mindste at befrygte os fra ham. Det er et got Mand. —

Mondor.

De giør mig alt for stor Ære.

Emilie.

Jeg maae tilstaae Dem, Hr. Baron! at Deres Forretagende sætter mig i den sterste Forundring — og jeg troede ikke, at mit Forholds —

Mondor.

Kun frit! kun frit! min Datter! nu er det ikke længere Tid at forstille sig. Du har alle-

allerede tilstaaet for mig, at dit Hierte er vundet, nu rester der kun, at du nævner den lykkelige Person, som har indtaget det.

Emilie.

Min Fader! hvad fordrer De?

Baronen.

Jeg besvær Dem, deilige Emilie! forhal ikke længere min Lyksalighed.

La Fleur. (til Lissette.)

Nu er min Herres Lykke giort, Mamsel Lissette! skal han vel blive den eneste?

Lissette.

Jeg forsikkrer dem Mosiø, at de skal giøre ligesaa stor Lykke, som han.

Mondor. (til Emilie.)

Du tale maae,
Mig frit tilstaae,
Hvilken Ild Dig antænder;
Frygt Dig ei saa!

Alle undtagen Emilie.

Du / De } tale maae
Mig / Ham } frit tilstaae
Hvilken Ild Dig / Dem } antænder
Frygt Dig / Sig } ei saa.

For

For hvem Du / De } brænder
Du mig / De maae } tilstaae.

Emilie. (til Mondor.)

Hvad Tvang! jeg maae
Dem frit tilstaae
Den Ild, som mig antænder.
Jeg frygter saa.

Femte Scene.

De Forrige. Frontin.
(stødende Philinte ind for ved sig.)

Philinte.

(Frontin og Philinte blive begge staaende noget bag ved de andre.)

Frontin. (til Philinte imellem dem selv.)

De tale maae!
Frygt sig ei saa!
Ham frit tilstaae
Den Ild, som dem antænder.

De Andre til Emilie.

tillige { Du / De } tale maae!
Frygt { Dig / Sig } ei saa.
Philinte. (til Frontin.)
Hvad Tvang! jeg maae!
Jeg frygter saa.

Emilie. (til Lisette.) og Philinte. (til Frontin.)
Tilstaae for hvem jeg brænder?

De Andre. (til Emilie.) og Frontin. (til Philinte.)

Du / De } tale maae
Frygt { Dig / Sig } ei saa.

Emilie og Philinte. (hver for sig selv.)
Hvor grumt mig Angest plager!

De Andre og Frontin. (som tilforn.)

Du / De } tale maae
Du / De } maae erklære { Dig / Sig

Mondor.

Fortroe dig mig! den dig behager,
Jeg strax, som Fader, mig antager,
Til Brudgom giver dig.

Mon=

Mondor. Baronen. La Fleur. Lisette.
(til Emilie.) Frontin. (til Philinte.)
Philinte. (til Frontin.)

Du / De tale maae
Hvad Tvang jeg maae
Frygt Dig / Sig ei saa.
tillige Jeg frygter saa.
Den Ild, som Dig / Dem / Mig antænder
Mig / Ham frit tilstaae.

Emilie. (som bliver Philinte vaer.)
Nu vel! (frygtsom.) Den, som jeg foredrager
Han her, nærværende, sees staae.
Baronen. (sagte til Mondor.)
Han her sees staae — Det alt opdager.
Mondor. (som bliver Philinte vaer.)
Kuns saa! Kuns saa!
Emilie. (som tilforn.)
Hos den, mit Hierte binder;
Jeg Mildhed, Ømhed finder.
Baronen. (til Mondor.)
Han her sees staae.
Emilie.
Hans Hiertevaersomt og frygtsomt viser sig.

Baronen. (som før.)
Hans Hierte vaersomt

Mondor. (spottende,
og frygtsomt viser sig.

Baronen. (som før.)
Han her sees staae — Det alt opdager.

Mondor.
Kuns saa! Kuns saa! Forsikkerlig!

Emilie. (som tilforn.)
Men, skiønt han frygtsom viser sig,
Bør han sig dog erklære.

De Andre. (til Emilie.) Frontin. (til Philinte.)
Ja, De / Han | sig bør erklære.

Baronen.
Lad det min Sag kun være,
Jeg hende trøste skal.

Mondor og Lisette. (til Baronen.) Frontin.
(til Philinte.)
Saa tael da! tael!

Baronen og La Fleur.
Tillige { Jeg / Han } tale skal.

Philinte. (for sig selv.)
O! hvilken Qval!
Jeg tale skal.

(Lisette

(Lisette og Frontin søge at formaae Philinte til at erklære sig.)

Baronen. (paa Knæe til Emilie.)

Emilies Skiønhed jeg tilbeder,
Paa Knæe, mit Hierte byder an.
Jeg den tilbeder, og tusend Eeder —

Philinte. (paa Knæe bag ved Baronen.)

Emilies Skiønhed jeg tilbeder.

Emilie.

Philinte elsker, mig tilbeder!
Philinte er min Mand.

Mondor og Lisette.

Hvad Glæde! Hun antager
Philinte til sin Mand.
Emilie og Philinte (hver for sig selv.)
Jeg faaer den mig behager.
Baronen og La Fleur. (indbyrdes.)
tillige Hun ham Mig / Dem foredrager!

Philinte.

O! Fryd, mit Hierte smager!

Emilie.

Philinte er min Mand.

De Andre.

Philinte, hendes Mand!

Mondor. (til Baronen.)
Hvordan, Baron! staaer det Dem an?
Baronen.
Ei! sligt jeg ei til Hierte tager.
Mondor. (spotviis til Baronen.)
Han her sees staae. Det alt opdager.
Emilie.
tillige { Philinte er min Mand.
Mondor. Lissette. Frontin.
Philinte, hendes Mand!
(Een af Mondors Tienere bringer ham et Brev og gaaer strax bort igien.)
Mondor.
Brev mig sendes!
(til Baronen.)
Tillad! (for sig selv.) Hvad nu vel hændes?
(han seer paa Underskriften.)
Fra Grevinde Belmont sendt!
Baronen og La Fleur. (indbyrdes.)
Fra Grevinde Belmont sendt!
Skræk!
Mondor.
Navnet er mig ubekiendt.
La Fleur. (sagte til Baronen.)
Desbedre kiende vi
Baronen.
Tys! Tie!
La Fleur. (som før.)
Hun vil nok tragte —

Ba-

Baronen.

Sagte!

Mondor. (seer efter Datum i Brevet.)
Mig fra Provindsen beder —

La Fleur. (som tilforn.)
Der hører De —

Baronen.

Forræder!

Mondor. (læser og synes at blive mere og mere bestyrtset.)

Hvad er det?
Seer jeg ret?

Alle, undtagen Mondor.

See! hvor hans Ansigt blegner,
Hvad mon man ham tilskrev?

Mondor.

Jeg stum og maallos blev.

De Andre.

Hver Mine Skræk betegner,
Hvad var det for et Brev?

Mondor.

Ah! Jeg, Emilie! Dig beklager,

Emilie.

Beklager? Mig? Ah! min Bekymring stil!

Alle.

Forklar mig / os } hvad det foraarsager.

Mondor.
Saa hører til!
Alle.
Vi høre vil.
Mondor. (læser.)
„Uvidendes, De har antaget
„Hos Dem en fræk Forførere."
Alle.
Forførere!
Mondor.
„Vogt! Deres Datter ei, bedraget
„Af ham, sig maae vanæret see."
Alle.
Vanæret see!
Mondor.
„Den Kummer nu mit Hierte nager
„Dem en Advarsel være kan.
„Philinte! Meeneeder! Bedrager!
„Desvær! Philinte! — er min Mand."
Emilie. Lisette. Philinte. Frontin.
Philinte, hendes Mand!
La Fleur. (fortroligen glad til Baronen.)
Nu styrtes han.
Emilie. Lisette. Baronen. La Fleur.
Frontin.
Philinte! Meeneeder? Bedrager?
Uhørligt! hvem vel troede det?

Alle,

Alle, undtagen Philinte.
See! hvor hans Ansigt blegner,
Han maallos blev med eet.

Emilie. (til Lisette.)
Mit Liv for ham jeg vilde give.

Philinte. (til Emilie.)
Emilie! lad mig hort kun blive!

De Andre.
Hver Mine Skræk betegner,
Han maallos blev med eet.

Emilie og Lisette.
Jeg / Hun bør ei see Dem oftere.

Mondor.
Min Datter Dem ei meer bør see.

Baronen. (for sig selv.)
Mit Haab jeg seer fremspirende.

Philinte.
Alle: Hvad meer Uheld! ei hende see!

Baronen og La Fleur. (frm tilforn.)
Hvad mere heldig Hændelse.

Frontin.
Hvad meer uheldig Hændelse.

Emilie. Lisette. Mondor.
Baronen. La Fleur.
Philinte! Meeneeder! Bedrager!

Philinte og Frontin.

Ynk dog! Ah ynk den Sorg { Mig / Ham } nager.

tillige Philinte.

Jeg hende ei skal mere see!

La Fleur og Frontin.

Hvad mere heldig / meer uheldig } Hændelse.

Anden Act.

En anden Prospekt af Dyrehaven, hvori noget af Lystgaarden med en Altan sees paa den ene Side, og paa den anden Buegange.

Første Scene.

Lisette. (alene.)

Det kommer mig livagtigen for, som en Drøm. — Philinte være skyldig i saadant Forræderie? — Nei! — Jeg kan endnu ikke faae det i mit Hoved. Jeg havde dømt om Herrens Karacter efter Tienerens, og Frontin lader

lader til at have saa redeligt et Hierte. Men jeg erfarer, at man ikke maae dømme om nogen, nu omstunder, førend man kiender dem.

Ah! I Tiden, som nu leves,
Man kun Mandfolk troer forgieves,
Erlighed man ikke seer,
Løfter, Ed, ei holdes meer,
Alt med Træk og Ænker skeer;
Og, desvær! Den meest bedrager
Gierne, altid, meest indtager,
Skade, sandelig! det er.

Anden Scene.

Lisette. Frontin.

Lisette.

Der kommer Frontin. Er det vel muelligt, at han skulde være af dette Slags? Jeg kan ikke overtale mig til at troe det.

Frontin. (for sig selv.)

Den arme Karl! Han græmmer sig ihiel. O! hvilke Mennesker!

Lisette.

Han lader meget nedslaget, Mosiø Frontin!

Frontin.

Frontin.

Forbittret, Mamsel! og intet videre.

Lisette.

Forbittret? Og hvorover?

Frontin.

Hvorover? Over at see Løgn og Bagtalelse triumfere her. Over at see det ærekiereste Menneske af Verden haanligen afviist, under det lumpne Paaskud, af et opdigtet Brev, og i et Fruentimmers Navn, som maaskee aldrig har været til. Der seer hun, Mamsel! hvad der forbitrer mig.

Lisette.

Har han længe været i Philintes Tieneste?

Frontin.

Fra han blev født — og jeg skal aldrig forlade ham.

Lisette.

Hvorledes? aldrig?

Frontin.

Nei, aldrig Mamsel! i hvordanne hans Kaar end skal blive — og hvad det end skal koste mig.

Lisette. (betragtende Frontin.)

Jeg har ligeledes giort en Eed, at jeg bestandigen vil forblive hos min Jomfrue — og jeg seer forud, at det vil koste mig mangfoldigen. (De tie noget, og immer betragte hinanden sukkende.)

Lissette.

Lisette.

Lad os igien komme til Philinte. — Har han fulgtes med ham paa denne Reise til Provindsen?

Frontin.

Hvilken Reise? Han har aldrig været i Provindsen, i sin hele Levetid.

Lisette.

Saa er han jo ganske uskyldig? — Men! tilstaae mig alting oprigtig.

Frontin.

Hvorledes? Kan han ogsaa tvivle herom?

Lisette.

Saasnart han forsikkrer mig om det modsatte. —

Frontin.

Ja, Mamsel! jeg svær for ham, som for mig selv.

Lisette.

Nu vel! — Jeg tvivler nu ikke længere; men hans Herre maae retfærdiggiøre sig hos Emilie, og for alting hos hendes Fader. Man har i Sinde, at gifte hende med Baronen, og i hendes Forbittrelse er hun næsten færdig til at samtykke deri. Tiden er knap, og Baronen er Seierherre.

Frontin

Frontin.

Og Mosiø LaFleur formodentligen ligesaa. Taalmodighed! denne Seiersfryd skal ikke vare ret længe. Vi har skrevet til Stedet, hvor denne foregivne Grevinde Belmont skal opholde sig, og vi vente aleneste paa Svar, for at trække Seieren til vores Side igien. Men, formaae i det mindste Emilie til, at opsætte sit Val indtil dette Svar er ankommet.

Lisette.

Jeg skal vist udvirke saa meget, at hun skal lade det beroe saalænge. Hvilken Glæde skal det ikke da blive mig! ikke alene af Hengivenhed for Emilie, men ogsaa — for et vist Forsæts Skyld, som jeg havde fattet, at —

Frontin.

Jeg havde ligeledes giort mig Forestilling af et vist Udkast, dersom —

Lisette.

Ah! Mosiø Frontin!

Frontin.

Ah! Mamsel Lissette!
Mig er, for alt, Philinte kier.

Lisette.

Jeg, for Emilie, alt forglemmer;

Begge.

Begge.

Men dog, i sær,
Jeg mærker her (lægende Haanden paa Brystet.)
En anden Følelse der er,
Som jeg fornemmer.

Frontin.

Jeg er ei tækkelig,
Den Gave fattes mig,
At smigre og forføre.

Lisette.

Sig selv ei Uret giøre.
Uvidende
Man Hierterne,
Naar man mindst agter det, kan røre.

Frontin.

Saa troer hun det?

Lisette.

Ja meget let.
(for sig selv.)
Jeg baade troer og føler det.

Frontin.

Mig er, for alt, Philinte kier.

Lisette.

Jeg, for Emilie, alt forglemmer.

Begge.

Mit Kaar, Philintes / er hendes } Kaar.

Frontin.

Frontin.

Nu vel!

Lisette. (snedigen.)

Hvad saa?

Frontin. (forlegen.)

Ifald De sig forbinde;
Foreente, samme Lyst vi finde,
Naar man en dobbelt Knude slaaer.

Lisette.

Ha! Jeg ret vel forstaaer.

Begge.

Vi troelig stræbe maae,
At Ønsket De opnaae.

Frontin.

Ah! Mamsel Lisette! hvor er hun ikke elskværdig! dersom Emilie og min Herre kunde saaledes komme til at tale tilsammens, som vi, saa vilde de meget snart blive forligte igien.

Lisette.

Jeg troer det samme. Jeg er vis paa, at det er begge deres høieste Ønske.

Frontin.

Det bliver da vores Pligt, at være dem behielpelig; vi maae stræbe, at sætte Mod i Philinte. Den arme Karl, hans Frygtsomhed og Undseelse er saa overmaade stor, at han endnu intet Raad har kunnet finde for den, ikke engang selv i Paris.

Lisette.

Lisette.

Det er besynderligt.

Frontin.

Ja, i Sandhed! uden min Bistand, havde han i Formiddags umueligen erklæret sig. Døm nu selv! hvad Tilstand, han for nærværende Tid maae være i. Men, sig mig engang! kunde vi ikke, for igien at trøste ham lidt, forskaffe ham en Samtale med hendes Jomfrue?

Lisette.

Jeg giorde det med den største Fornøielse; men det vil blive alt for vanskeligt. Emilies Fader har udtrykkeligen forbudet hende, at see eller tale med Philinte, og dersom hun nu gik ud, saa kunde det opvække ham Mistanke — men bie lidt! jeg falder paa noget. Her! før Philinte herhid, saa skal jeg imidlertid formaae min Jomfrue til at passe et beleiligt Øieblik for at komme herud paa Altanen, og dersom Frygten for at blive røbede, forbyder dem at tale tilsammens, saa faae de dog i det mindste hverandre at see, og det er alletider bedre, end slet intet.

Frontin.

Oh! mere end nok, for det første.

Lisette.

Det Sprog, man taler med Øinene, er undertiden alt for eftertrykkeligt, Mosiø Frontin!

Frontin.

Jeg erfarer det, Mamsel Lisette! Ah! hun sætter mig i Henrykkelse: og dersom mit Hierte ikke var saa beklemt, saa skulde jeg aabenbare hende — men der har vi vore Helte, De komme herhid — Farvel! Farvel! Mamsel Lisette! jeg løber, at bringe min Herre denne lykkelige Tidende.

Lisette. (alene.)

Jo, jeg tør forlade mig paa, at han har et redeligt Hierte. Jeg maae strax ind, for at overtale min Jomfrue — til det, hun følger alt for gierne.

Tredie Scene.

Lisette. Baronen. La Fleur.

La Fleur.

Ei see! er hun der, min Tilbedelige!

Lissette.

(Hilser ham koldt og gaaer.)

La Fleur.

Hum! — Man skulde snart tænke, at vi alt vare Ægtefolk — men, hvad fattes Dem Hr. Baron! Nu, da alting er falden ud for

Dem

Dem efter Ønske, saa er De baade fortrædelig og tankefuld.

Baronen.

Jeg er opbragt. Opbragt til det yderste over denne lille ubelevne Borgerdatter; at vilde give en Philinte Fortrinet for mig! Jeg troer, jeg maae alene være udsat for lutter uventede Tilfælde.

La Fleur.

Jeg maae tilstaae, at denne lille Person har temmeligen ydmyget Deres Egenkierlighed. Men, ved at ægte hende, hevner De sig endelig ogsaa paa det eftertrykkeligste igien. Nu har da Philinte, ved den lykkeligste Irring i Baronessens Brev, faaet sin Afskeed. Han har taget sin Tilflugt til Forpagteren her paa Stedet, indtil han kan pakke sig med alle, og fra i Dag af, har vi denne Byrde af Halsen.

Baronen.

Med alt dette, er han mig dog foretrukken.

La Fleur.

Ei, Bagatel; at bryde sig om. Har De ikke Kierlighed at takke for Emilies Haand, saa tak hendes Forbittrelse, og kommer det ikke ud paa eet og det samme.

Baronen.

Ha! dersom jeg kun ikke havde givet saa formeligt Løfte paa at ægte hende, saa svær jeg Dig til, at jeg lod hende sidde der.

La Fleur.

Hvordan? Et Løfte? Og til hvem?

Baronen.

Til mine Kreditorer.

La Fleur.

Saa meget vigtigere Aarsag til at haste med Fuldbyrdelsen. Troe mig Hr. Baron! lad os benytte os af hvert Øieblik. Hvor let kunde der ikke komme nok en Opdagelse.

Baronen.

Spidsbuben har ret. Nu vel: her maae gjøres Ende paa Sagen. I Morgen gifter jeg mig med hende — men, hvad seer jeg? En Vogn, som bliver holdende for Porten til Dyrehaven. Fruentimmer, som stige af. Desbedre! paa min Ære! Desbedre:

La Fleur.

O! ja! Desbedre, for os! men desværre, for Dem!

Baronen.

De komme nærmere. — Men hvilken Lighed — mon jeg bedrager mig? — Skulde det være? — Det er hende selv.

La Fleur.

Himmel! det er Grevinde Belmont. Lyslevende — og Marton oven i Kiøbet. — Vi ere om en Hals.

Baronen.

Hvad er her at giøre?

La Fleur.

Redde sig.

Baronen.

Hvorhen?

La Fleur.

Hurtig! hurtig! lad os tage Flugten.

Baronen.

Ak! hvorledes reede sig ud af denne ny Forvirring.

(De skiule sig.)

Fierde Scene.

Grevinden. Marton.

Grevinden.

Saa treffer jeg dog endelig den troeløse Philinte.

Marton.

Og jeg den æreløse Frontin.

Grevinden.

Hvilken Glæde skal jeg ikke føle ved at beskiemme ham.

Marton.

Hvilken Fornøielse for mig, at kradse hans Øine ud.

Grevinden.

Gaae ind og mæld mig for Datteren her paa Gaarden, og siig, at jeg ønsker at tale med hende.

Marton.

(gaaer.)

Grevinden.

Jeg det Sted, mig forhadt, betragter,
Hvor den Utroe, jeg elskede,
Men nu foragter,
Sin Falskhed kronet troer at see.
Nei! nei! Meeneeder! haab det kuns ei saa roelig;
Men — hvilken Tanke, Ah! formilder mig?
Ah! ja! ved en saa stille, eensom Boelig,
Erindringen fornyer sig.
Jeg saadant Fristed havde inde,
Da mit Hierte, for ømt, og let at vinde
Sødt henrykt, af kierlig Foelsomhed
Af Phillinte, tog mod Troeskabs Eed.
O! grusom Eed! —

Nei!

Nei! bort! I søde Plager!
Nei! bort! I ømme Klager!
Den Utroe straffes maae!
Han mig bedrager,
Jeg ene her attraae
Min Hevn at faae.

Femte Scene.

Grevinden. Emilie. Lisette. Marton.

Marton. (til Emilie.)

Der seer De min Frue, Jomfrue!

Grevinde.

Uden Tvivl maae denne Visit forundre Dem Jomfrue! men De har formodentlig et Brev fra mig, som —

Emilie.

Ja, naadige Frue! alt for vist, desværre.

Grevinden.

Jeg har eftertænkt det, at et Brev fra en Person, som var Dem aldeles ubekiendt, maatte forekomme Dem fordækt; og uagtet Veiens Længde, som er os imellem, har jeg dog ilet herhid, for Deres Beste. Jeg har foresat mig,

paa een Gang, baade at redde Dem af den Fare, som truer Dem, og beskiemme en Forræder, som har bedraget mig.

Emilie.

Hvor er Philinte lastværdig!

Grevinden.

Og tillige: hvor farlig! jeg søger ikke at besmykke min Skrøbelighed; men da jeg havde det Uheld at blive kiendt af denne Falske, var jeg alene, uden Tilsyn, berøvet en ærværdig Farbroders Raad, hvis Stand udfordrede hans Nærværelse paa andre Steder. —

Marton.

Som Kommandør af Malteser-Ordenen, Jomfrue! — Ah! naar han kommer tilbage fra sit Tog, og faaer dette at vide, saa vil det vist ikke bekomme Mosiø Philinte med det beste. Det er en forfærdelig Mand, Kommandøren.

Grevinden.

Ah, ja! maaskee er han allerede ankommen — underrettet om min Flugt — og min Vanære,

Lisette.

Men, med alt dette, kan jeg umueligen blive klog paa denne Frontin.

Marton.

Frontin! troe mig paa mit Ord, Mamsel, at han er endnu større Skielm, end hans Herre.

Lisette.

Lisette.

Nu, saa er jeg ogsaa ganske artigt tagen ved Næsen.

Marton.

Giv sig tilfreds! og trøst sig ved, at jeg er maaskee værre faren, end hun.

Emilie.

Behag! Frue Grevinde! at træde ind paa Gaarden, for at nyde nogen Hvile.

Grevinden.

Ah! der er ingen Hvile for mig mere at haabe.

Siette Scene.

De Forrige. Baronen og La Fleur. (lade sig see bag i Theatret.)

La Fleur. (sagte til Baronen.)

De ere her endnu.

Baronen.

Stille!

Grevinden.

Ah! Elskende, forskudt, bedraget,
Jeg Ynk, jeg Ynk dog haabe tor.

Emilie.

Ah! Elskende, alt Haab betaget,
Sorg, som min Skiebne grusom giør.

Grevinden.

Forskudt, bedraget,
Alt Haab betaget.

Begge.

Døden mit Ønske være bør.

Marton.

Elskende, jeg, forskudt, bedrages.

Lisette.

Elskende, mig ält Haab betages.

Begge.

Men, døe desfør
Jeg ikke giør.

Baronen. (til La Fleur.)

Ah! mig Grevindens Skiønhed drager,
Rørt er min Siel ved hendes Klager.

La Fleur. (glemmende sig.)

Fryd, ved Marton at see, jeg smager.

Baronen.

(holder ham Haanden for Munden.)

Grevinden.

Den Falskeste!

Emilie.

Den Nedrige!

Baronen (til La Fleur.)

Hun mig indtager

Lisette.

Lisette og Marton.

Den Lognere!

La Fleur. (til Baronen.)

Hun mig behager.

Grevinden. Emilie. Lisette. Marton.

Desvær! desvær! jeg Skrøb'lige
Dog elsker den Bedragere.

Baronen og La Fleur. (som tilforn.)

Paa ny, jeg brænder stærkere.

Alle.

Mit Hierte banker
Det tvivlsomt vanker,
Hvor kan det komme fra
Jeg føler? Ah!
Ta, ta, det banker,
Det tvilsomt vanker.

Marton.

Frontin!

Frontin. (som før.)

Uf!

Grevinden og Emilie.

O! Philinte!

Baronen. (som før.)

Ah!

Grevinden. Emilie. Lisette. Marton.

Ah! Falskeste!
tillige } Desvær! desvær! jeg Skrabelige,
Jeg elsker dog den Nedrige.

Ba-

Baronen og La Fleur. (som tilforn.)
Paa ny, jeg brænder stærkere.
(Fruentimmerne gaae ind.)

Syvende Scene.

Baronen. La Fleur.

Baronen. (med Henrykkelse.)

Guddommelige Grevinde!

La Fleur.

Uforlignelige Marton.

Baronen.

Nu ere de gaaen ind paa Gaarden.

La Fleur.

Og vi faae Lov at staae uden for. Jeg vover, faae mig Skam! ikke at sætte en Fod derind, saa længe de ere der.

Baronen.

Grevinden har aldrig været saa deilig i mine Øine. Gav du Agt? Mærkede du, hvor indtagende hendes Bedrøvelse giorde hende?

La Fleur.

Ja vist. Det fortvivlede Væsen klæder hende usigeligen vel, og Marton ikke desmindre. Det har de dog os at takke for — og de utak-

nem-

uemmelige Stakler, de beklage sig dog over os alligevel —

Baronen.

Ah! dersom jeg kunde følge mine Følelser, skulde de ikke længere beklage sig.

La Fleur.

Og dersom jeg hørte mit Hiertes Røst, skulde Marton snart see sin Kummer lettet.

Baronen.

Alting! alting trækker mig tilbage til Grevinden.

La Fleur.

Og alting styrter mig hovedkulds hen i Martons Arme.

Baronen.

Ømhed — Skiønhed — Fødsel —

La Fleur.

Og Røden — det er nu den eneste Redning, vi har tilovers. Emilie og Lisette maae vi ligesaa got skyde en Pind efter. Dette Navnebytten kan nu ikke længere staae Stik. Grevinden og Marton forlange at see deres troelese Elskere; komme vi frem, saa er, uden Modsigelse alting opdaget, og forstikke vi os, saa ere Philinte og Frontin endnu i Nærværelsen; man lader dem kalde, derpaa Sammenligning, Bestyrtelse, Forklaring, Intrigens Udvikling, og saa er Komoedien til Ende.

Ba-

Baronen.

Hvad Raad? Hvad Middel at gribe til?

La Fleur.

Troe mig, Hr. Baron! lad os tage vore første Lænker paa igien.

Baronen.

Det var alt for pøbelagtigt.

La Fleur.

Oh! Herre! det er dog saa smukt at erstatte den Uret, man har giort.

Baronen.

Men din Bøddel! for at erstatte den, maae man tilstaae den, og indseer Du, hvilken Skam, hvilken Ydmygelse? Hvorledes? at blive til en Snak og Latter for denne Borger, for Emilie — og for Philinte! Ah! den blotte Tanke er mig utaalelig.

La Fleur.

Vist nok er det, vi kan umueligen blive ærlige Folk, uden at giøre os latterlige. Det er haardt, at fordøie — desuden er Emilies Medgift saa betydelig — men, alle de Forhindringer

Baronen. (fyrigen.)

Ha! det er just disse Forhindringer, som ophidse mig; kunde jeg overvinde dem!

La

La Fleur.

Det skulde være en drabelig Gierning, det tilstaaer jeg. De vilde indlegge sig et udødeligt Navn over den hele bekiendte Verden.

Baronen.

Men skulde der da ikke findes noget Middel — nogle Udveie —

La Fleur. (forskrækket.)

Sagte! der kommer nogen, maaskee det er Grevinden- Lad os frelse os. Nei! nei! det er Hr. Mondor.

Ottende Scene.

De Forrige. Mondor.

Mondor. (til Baronen.)

En ypperlig Nyhed, jeg skal Dem forkynde,
Som De vil moere sig med:
En ung, meget deilig Grevinde,
For sin utroe Elsker at finde,
Kom nyligen til dette Sted;
Den, Philinte, saa fræk, bedrager,
Han, pludselig, her faaer at see.
Dom selv! for ham, hvad Skrækkende
For Dem, hvad Fryd det foraarsager,
Thi, selv De være skal derved.

Ba-

Baronen.

Derved?

Mondor.

En Dem, saa rar god Leilighed
Jeg glædes ved.

Baronen.

Men, er det vel mueligt?

La Fleur.

Det er snart utroeligt.

Mondor.

Som jeg siger Dem. Jeg har talt med hende, i dette Øieblik. Hun har korteligen beskrevet mig hendes beklagelige Skiebne. — Hun er paa saa skammelig en Maade, bleven bedragen — Jeg er selv ingen Helgen, det er sandt — og jeg har, i mine Dage, vel ogsaa begaaet Daarligheder — men, paa min Ære! dette er alt for grovt. De skal selv tilstaae det, min Ven! at denne Forfører, maae være et slet og nedrigt Gemyt.

La Fleur.

Det er uden Modsigelse.

Baronen.

(giver ham et Øiekast.)

Mondor.

Og Tieneren, den Spidsbub, havde jeg denne Slyngel i min Magt, jeg kunde næsten være i Stand til, at lade ham krepere under min Stok.

Ba-

Baronen.

Det var ikke mere end fortient.

La Fleur.

(giør uformærkt en dyb Kompliment for Baronen.)

Mondor.

Men, skulde De vel troe, at min Datter og Lisette tvivle endnu om, at det hænger rigtigt tilsammen.

Baronen.

De tvivle? Og paa hvad Grund?

Mondor.

Jeg veed det snart ikke selv. Indtagne af Philintes og Frontins udvortes Opførsel, har de sat sig de Griller i Hovedet, at det maae være to forskiellige Personer af samme Navn, og at det skulde være en anden Philinte, som skulde have til Tiener en anden Frontin.

Baronen.

Skulde det vel ogsaa forholde sig saaledes?

Mondor.

Ei! intet mindre! overalt skal vi nu snart komme til Oplysningen.

Baronen.

Men hvad videre Oplysning behøves der?

Mondor.

Hør mig kun! jeg anseer Dem allerede som min Svigersøn, og derfor vil jeg ikke dølge noget for Dem. Den fusentastiske Lissette har

ladet sig forlede af Frontins Tillokkelser, og baade min Datter og mig uafvidende, ubesindigen lovet ham, at hun vilde formaae sin Jomfrue til at komme herud paa Altanen, for at anhøre Philintes formeente Retfærdiggiørelse. Min Datter, som er Godheden selv, har samtykt deri. Mens, lad det kun ikke foruroelige Dem det allermindste; siden Grevindens Ankomst, har hun aabenbaret mig det altsammen, og, hør nu vores Plan! Sammenkomsten skal rigtig nok gaae for sig. Vi andre, vi skiule os her i denne Buegang, og Philinte, som troer sig ganske sikker, vil ikke forsømme, at møde. Saasnart Emilie seer ham, lader hun Grevinden vide det, og, for at giøre ham retskaffens forvirret, saa komme vi for en Dag tilligemed. Han overøses med Bebreidelser, Beskiemmelser og Foragt, og bliver forjaget herfra, for evig — Nu vel! Hvorledes finder De dette Anslag?

Baronen. (fyrigen.)

Uforligneligt! — (sagte til La Fleur.) og jeg haaber, at føre mig det til Nytte. (høit.) Der seer jeg Philinte. Hastig lad os skiule os.

(De skiule sig i Buegangen.)

Niende

Niende Scene.

De Forrige. Philinte. Frontin.
(Tid efter anden.)
Emilie. Lisette. Grevinden. Marton.

Frontin.

Gaae sagte frem, lidt efter lidt!

Philinte.

Ah! hvilket Skridt!

Frontin.

Taus Stilhed her regierer.

Philinte.

Min Frygt min Tvivl formerer.

Frontin.

Hvad frygter De?

Philinte.

Ah! for min Elskte vred at see.
Jeg neppe Aande drager,
Skræk Maalet mig betager.

Frontin.

Dem skal af Amor Bistand skee.
(Emilie og Lisette komme frem paa Altanen.)

Lisette.

St! St! Frontin!

Emilie.

Philinte!

Frontin.

Gaae sagte frem! lidt efter lidt!

Philinte.

Ah! hvilket Skridt!

Emilie.

Siig, uden Svig og Finte,
Oprigtig frem!

Philinte.

Foruden Svig og Finte?
Ah! hvo til Dem
Tør dermed komme frem.

Emilie.

Siig! om De Eed kan bryde?

Philinte.

Jeg Eeder bryde?

Philinte og Frontin.

Min / Hans } Siel kiender Falskheds Lyde.

Frontin.

Som mit, hans Hierte tænker ret.

Emilie og Lisette.

Nu troer jeg det.

Emilie.

Min Ømhed, for Dem, misbrug ikke.

Lisette.

Nu Bud jeg maae Grevinden skikke;
Men der hun er,
Kom her! kom her!

(Grevinden og Marton komme til.)

Emilie.

Emilie.

See der! See der!

(Mondor kommer frem tilligemed Baronen og La Fleur.)

Emilie og Lisette.

Om ham De seer?

Baronen. (talende hastigen til La Fleur.)

Nu Pudset uforfærdet!

Grevinden og Marton.

Ja, ham! Ja, ham! ham er det.

Alle, undtagen Philinte og Frontin.

Hvad? Ham! hvad? Ham! Ham er det?

Den Nedrige!

Forforere!

Grevinden og Emilie.

Philinte! Meeneeder!

Lisette og Marton.

Frontin! den Misdæder!

Alle Fire.

Flyer, langt fra dette Sted!

Grevinden. Emilie. Lisette. Marton.

Mondor.

Meeneeder!

Bort! Misdæder!

Flyer! langt fra dette Sted!

(Mondor gaaer vred bort, og Fruentimmerne gaae ind og slaae forbittrede Dørene for Altanen i efter sig.)

Baronen og La Fleur. (imellem sig.)

Ufølte Glæder!
Hvad Held os leder?
Vi traf vort Øiemed.
Hvad Snedigheder!
Som de forfortes ved.

tillige

Philinte.

Hvad Bitterheder!
Jeg flyer fra dette Sted.

Frontin.

Hvad Aand Dem leder!
Fly! Fly! fra dette Sted.

(De gaae bort.)

Tredie Act.

Samme Præsentation, som i første Act.

Første Scene.

La Fleur. (alene.)

Jeg maae tilstaae, at vi slap lykkeligere af denne sidste Betryk, end jeg havde forestillet mig. Hvor forunderligen de tog et for et andet! og hvor bleve Philinte og Frontin betuttede! Dette uventede Bagsmæk, efter saa kierlig en Modtagelse, vil nok styre Lysten hos dem, til at forsøge Lykken saa hastig igien. Nei! nu er al min Frygt forsvunden, hvad dem angaaer. Men, Emilie og Faderen, hvad vilde vel giøre sig for Tanker om Baronens og min Udeblivelse? De veed ikke, at den er uundgaaelig, saalænge Grevinden og Marton ere derinde. Om de nu faae i Sinde, at slaae sig til Roelighed her, og nøde os til at drive Natten bort, med at kige Stierner herude i Indelukket. Nei! det var alt for uhøflig. Der seer man, hvilke Tilfælde vi forliebte Partigængere ere udsatte for. For Pokker! jeg er allerede keed af Haandvær-

ket, og saasnart jeg faaer Lisette til min Kone, saa qvitterer jeg det.

Det afgiort er. Jeg flere ei bedrager.
Du lille Gud! for Seir at faae
En anden Helt dig søge maae.
Jeg Afskeed tager,
Til Roe jeg mig vil slaae.
De ømme, fromme Smukke,
Jeg som Barbar
Tidlang nok plaget har,
Dem foraarsaget Graad og Sukke;
Mig Eed og Løfter intet var.
De Arme. Som mig røre
Mig synes, Deres Knur at høre,
De hule Suk, De klynkende gientaer.

(Han deklamerer, og efteraber, med latterlige Gebærder, en forladt Elskerinde.)

Ah! grumme Siel! du mig forlader! mig forskyder!
De Eeder, uden Tal, du mig tilsvor, du bryder,
Uskiønsomme! o Vee! kan du bedrage mig?
Du vil min Død? Velan! jeg skal fornøie dig;
Men, troe: at, skiønt jeg døer, fra Gravens anden Side,

Jeg

Jeg dig, Forræder! dog skal, at forfølge, vide;
Min kolde Skygge du skal stedse føle, see,
Med Skræk og Rædsel, dig min Skam bebreidende.
Barbar, La Fleur! La Fleur! som Eeder bræker!
Ah! Ah! af Ynksomhed, mit Hierte næsten spræker.

(Han synger fra Begyndelsen: Det afgiort er ꝛc.)

Men, jeg seer nogen komme hid — Det er Fremmede — lad os være agtsom.

Anden Scene.

Komanderen. En Tiener. La Fleur. (afsides.)

Komandoren.

Der seer jeg Gaarden — (til Tieneren.) Hør du! spring tilbage i Herberget, hent mine Pistoler, og bie efter mig der henne ved Rækværket af Indelukket. (Tieneren gaaer.) Min Hr. Philinte! Vi skal have den Ære, at betragte hinanden lidt nøiere. — Men denne Broerdatter, denne saa heitelskede Broerdatter, hvor kan hun vel opholde sig? Efter en lang og

meisommelig Reise, iler jeg hen, for at omfavne hende, og bliver paa een Gang underrettet om hendes Feiltrin og hendes Flugt. Uden Tvivl har hun frygtet for mine Bebreidelser. — Oh! paa min Ære! hun er ikke sluppen mig endnu. Jeg skal vist faae hende opspurgt. — Men vi vil giøre Begyndelsen med denne forliebte Fribytter — (han bliver La Fleur vaer.) Hvem hører dette Gesigt til? Formodentligen er han een af Husets Folk; jeg maae foresporge mig hos ham.

La Fleur. (for sig selv.)

Jeg har ikke kunnet snappe et Ord — jeg vilde gierne i Snak med ham, men han har mig saadanne glubske Lader paa sig. —

Komandøren.

Herhid! min Ven! hører I her til Huset?

La Fleur.

Ja, min Herre! til Deres behagelige Tieneste.

Komandøren.

I kiender da en vis Mosiø Philinte, som opholder sig her, paa nogen Tid.

La Fleur.

Om jeg kiender ham? Ja ganske neie, min Herre! jeg kiender ham frem for nogen anden.

Ko-

Komandøren.

I er maaskee een af hans Konvoy?

La Fleur.

Konvoy? (for sig selv.) Det er best at dølge sig, for sine Aarsager. (høit) Jeg har den Ære, min Herre! at være i hans Tieneste.

Komandøren.

Jeg kunde giette det af Jeres hele Adfærd.

La Fleur.

Turde jeg spørge: om De er af min Herres Venner?

Komandøren.

Ret i Særdeleshed, af hans meest forbundne.

La Fleur.

Her opholder sig ligeledes en meget elskværdig Kavaleer, Baron Versac, maaskee er han Dem bekiendt.

Komandøren.

Ikke af Person, men mere end nok af Renomeen — Hør min Ven! jeg har en Sag af Vigtighed, at fortroe Hr. Philinte, men dog saaledes, at ingen faaer det at vide.

La Fleur.

En Sag af Vigtighed, min Herre! det skulde vel aldrig være en Følge af den Reise, som man beskylder ham for, at have giort i Provindsen.

Kommandøren.

Justement (for sig selv.) Knegten er med i Ledtoget.

La Fleur. (for sig selv.)

Denne Mand veed, uden Tvivl Sammenhænget; man skal see, at han kommer expres for at retfærdiggiøre Philinte, og røbe os. (høit) Maatte jeg spørge, min Herre! —

Kommandøren.

See der! denne Billjet skal give ham den fornødne Underretning. Leveer den til Philinte, og sig ham, at jeg venter paa ham med Utaalmodighed, hist henne under de Træer, I der seer — Farvel! forret det nøie — jeg holder mig til Jer indtil videre. (han gaaer.)

La Fleur. (efter ham.)

Ja, min Herre! De kan forlade sig paa min Nøiagtighed — og Taushed. (han bræker Billjetten.) Men der er Baronen meget beleiligt.

Tredie Scene.

Baronen. La Fleur.

Baronen.

Nu da! er Grevinden reist?

La

La Fleur.

Endnu ikke. De giøre os Tiden temmeligen lang.

Baronen.

Ah! kunde jeg adlyde mit Hiertes Indskydelser, saa fulgte jeg hende — og jeg forlader hende! og for hvem? For en lille uskiensom Borgerskiønhed, som foragter mig, og som ikke tager imod det Tilbud, at ægte mig, uden af Forbittrelse. — Oh! for at straffe hende for hendes Formastelse, var jeg næsten i Staud til at overlade hende til hendes Mosiø Philinte.

La Fleur.

Det kunde nok hænde sig, at Philinte betager Dem Umagen. Vi har endnu ikke Ende paa alle vore Fortrædeligheder. Her er kommen een af Philintes Venner, som bringer tilforladelige Beviser med sig om hans Uskyldighed.

Baronen.

Hvad siger Du?

La Fleur.

See der! læs denne Billjet, og tak Himlen, som har forundt Dem en Betient, som mig.

Baronen.

Lad see! (han læser) „Jeg kalder mig „Kommandør Fierville; jeg er en Farbroder af „Grevinde Belmont. Det kan være nok til „Deres Efterretning. Jeg venter Dem ved

„Ind-

„ Indgangrn til Dyrehaven, og jeg har Pisto-
„ ler i Beredskab for os begge."

La Fleur.

Pistoler! Himlen bevare os! gesvindt Hr. Baron! flye mig denne forbandede Billjet, og lad mig bringe den efter dens rette Adresse; den er skreven til Philinte, og han kan besvare den, som han lyster.

Baronen.

Nei, tvertimod. Det er mig, som har imodtaget den, og der falder mig til at besvare den.

La Fleur.

Men, hvad agter De da at giøre?

Baronen.

Hvad jeg bør.

La Fleur.

Hvorledes? Vil De da selv —

Baronen.

Hold Munden! det er jo derhenne, hvor man venter mig? Bliv her! og dersom du vover at følge mig, saa frygt for min Vrede.

(han gaaer.)

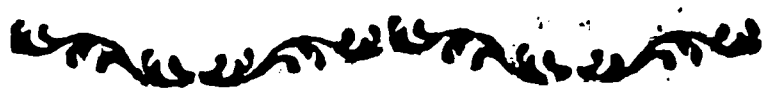

Fierde

Fierde Scene.

La Fleur. (alene.)

Nei, hvad den Post anbelanger, kan De være ganske roelig. Slaaes De kun, saa længe, De gider, det lader jeg nok blive at befatte mig med. Jeg skulde være overværende ved en Tvekamp, og det, oven i Kiøbet, med Pistoler, hvor en ubehøvlet Kugle, som var tiltænkt Herren, kunde faae i Sinde, at pudse Tieneren væk. Nei, saa taabelig maae man ikke see mig an, min Hoved-Passion er at leve.

Femte Scene.

La Fleur. Frontin.

(Frontin kommer listendes bag ved La Fleur og slaaer ham paa Skulderen.)

Frontin.

Deres Tiener! min Herr La Fleur!

La Fleur.

Underdanigste Servitør.

Fron-

Frontin.

Nu Deres Attraa opfyldt bliver,
De knytte skal forønskte Baand.
Emilie man Baronen giver,
Lisette rækker Dem sin Haand.
Min Glæde jeg omsonst beskriver.
(Han bukker sig lidet, La Fleur vil giøre ham en Kompliment og gaae, Frontin forhindrer ham derfra, og giør ham en meget dyb Reverentz.)
Deres Tiener! min Herr La Fleur!

La Fleur.

Underdanigste Servitør.

Frontin.

Men, uden Deres søde Fryd at spilde,
Philinte, kuns et Ord at tale, vilde
Vor Baron foreslaae.
Han ham, med Længsel, venter paa,
Paa denne liden Slette.
Det er, fortroeligt at berette,
En Bagatel:
Ha! (Han stiller sig an at fægte paa Stød.)
De forstaaer mig vel?

La Fleur.

Ret vel.

Frontin.

Og for at alt komplet kan være,
Dersom jeg faaer den Ære,

At foresinde Herr La Fleur
Vi en Qvartet tilsammens giør.
Vis paa, den Dem behager;
Thi De dog med,
Ved Leilighed,
To Øren med sig tager,
En Bagatel:
Sa! (Han slaaer paa Grebet af sin Hirsfænger og giør Tegn til at hugge Ørene af La Fleur.)
De forstaaer mig vel
La Fleur. (forskrækket.)
Jo, jeg forstaaer ret vel?
Frontin.
To Øren med, De tager.
Deres Tiener! min Herr La Fleur!
La Fleur.
Underdanigste Servitør!
(Frontin gaaer.)

Siette Scene.

La Fleur. (alene.)

Ha! nu feilede der intet andet end dette. Nei, Mamsel Lisette! det er vel sandt, at hun er meget elskværdig, men jeg skulde før give Slip

paa alle de Lisetter, der ere i Verden, end jeg vilde have at bestille med saadan en Plumphugger, som denne Frontin. Men, kiender jeg min Hr. Baron ret, saa er han desperat nok, til at møde efter denne Udfordring med, ifald Kommandøren ikke skulde forvolde ham andet Forfald. Der har vi Frugterne af hans fortrylende Bedragerier. Slipper han med heelt Skind fra Pistolen, saa venter man paa ham med Kaarden — I det mindste er det Forandring paa Smagen — og det er al hans Lyst — Men hvorledes mon det falder ud for ham? — jeg deer af Utaalmodighed efter at vide det — Nysgierrigheden trækker mig fremad; men Skrækken trækker mig tilbage. (der høres et Pistolskud.) Et Skud! oh! mit hele Legeme skielver. (der høres nok et.) Der er det andet — nu er alting ude — Ha! — jeg tør ikke nærme mig til det ulyksalige Sted — imidlertid, dersom jeg kunde — hvad seer jeg? Baronen kommer igien, og hans Kontrapart med — nu Himlen være lovet.

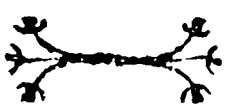

Syvende Scene.

Kommandøren. Baronen. La Fleur.

Kommandøren.

Nei, min Herre! jeg maae besvære mig over Deres Opførsel. De ydmyger mig alt for dybt. Er det at slaaes? De udholder først mit Skud, og derpaa fyrer Deres af i Luften.

Baronen.

Jeg beder om Forladelse, min Herre! enhver har sin Maade at slaaes paa, og denne er min.

Kommandøren.

Det er alt for emfindtligt for mig, at imodtage et saadant Beviis paa Deres Ædelmodighed, og maaskee skylde den Person mit Liv, som har vanæret min Familie.

Baronen.

Dersom De troer, at skylde mig noget, saa staaer det alene til Dem selv, at giengielde det.

Kommandøren.

Lad mig vide hvorledes?

Baronen.

Jil hen til Deres elskværdige Broerdatter — afmal hende min Kierlighed, og min Græmmelse. Brug al den Magt, Naturen og Venskabet har givet Dem over hende, for at formaae hende til at forglemme min Forbrydelse, og imodtage min Haand.

Kommandøren.

Hvorledes? Kan jeg troe det —

La Fleur. (for sig selv.)

Ah! min allerelskværdigste Marton!

Baronen.

En naragtig Forfængelighed, og disse latterlige Tiders Exempel, har vel kunnet forvilde min Forstand, men intet er mægtigt til, at qvæle den Følelse, som Grevinden har opvakt i mit Hierte. Ja, min Herre! jeg elsker hende, jeg tilbeder hende, og det er af Dem, jeg venter min hele Lyksalighed.

Kommandøren.

De foraarsager min. Det er mig umueligt, at bevidne Dem min Glæde og min Forundring — men min Broerdatter! — hvor skal jeg søge hende? — De veed vel ikke, at —

Ba-

Baronen.

De skal ikke faae langt at søge, min Herre! Hun er her paa denne Lystgaard.

Kommandøren.

Her paa Gaarden? Hvor lykkeligt alting føier sig, jeg flyver derhen.

Baronen.

Tør jeg haabe —

Kommandøren.

Jeg staaer Dem inde for, at det skal lykkes. Hun har selv Forladelse nødig; og hun skal ikke faae den paa andet Vilkaar, end at hun tilgiver Dem — giv mig Deres Haand, Hr. Baron! — jeg vilde strax svoret derpaa — Nei, ingen kan vise sig paa saa ædel Maade, uden at være en ærekier Mand.

(han gaaer.)

Ottende Scene.

Baronen. La Fleur.

La Fleur.

Hvilken Forandring! tillad, Herre! at jeg maae lykønske Dem. Men, i Fortrolig-

hed, er ogsaa dette? — Jeg beder Dem! — Er det alvorligt?

Baronen.

Ja, La Fleur! Kierlighed og Grevinden have vundet.

La Fleur.

Ha! nu lever jeg op igien — Saa ere vi endelig paa Dydens Vei omsider. Saa meget desbedre; det er just mit Element. Men hvor gaaer det nu med det Løfte, De har givet Deres Kreditorer? Det er vel saa, at De gierne kan slaae dem feil denne Gang med, uden at det skal komme dem fremmed for.

Baronen.

Spøg ikke! Mit Ophold paa Landet, og en fornuftig Huusholdning skal opprette alt igien.

La Fleur.

Landet? Huusholdning? Himlen styrke Dem i dette priisværdige Forsæt. Vore Dage skal da flyde saa sagteligen hen, i en sød og stille Rolighed. Rygtet vil ikke mere faae Anledning til at udbasune vore Bedrifter; men vi skal derimod leve et fornøiet Liv, og Fornøielse er alle Dage ligesaameget værd, som Æren.

Baro=

Baronen.

Ja! den Fornøielse skal strække sig til alle, og hele Verden skal føle den. Jeg afterrer min tilbedelige Grevindes Taare. Jeg forskaffer igien Trøst i Emilies Hierte. Jeg opretter den Fornærmelse, jeg har tilføiet Philinte — og jeg føler selv en inderlig Glæde derover i mit Hierte — ja, virkelig! Jeg erfarer det — jeg var af Naturen bestemt til, at være en redelig Mand.

La Fleur.

Det er da bedre, at De bliver det omsider, end slet ikke. Men, De troer det neppe, at jeg har alt taget Forspringet fra Dem. Af en medfødt Heimodighed havde jeg besluttet at overlade Lisette til den arme Dievel, denne Frontin. — Han var her, for lidt siden, for at giøre sin Opvartning — og han talte til mig i saa rørende en Tone — at jeg blev ganske bevæget.

Baronen.

Stille! Der er Emilie.

Niende Scene.

Emilie, Lisette, Baronen, La Fleur.

Emilie. (uden at see Baronen og La Fleur.)

Kom Lisette! Lad os skynde os! lad os skynde herfra.

Lisette. (ligeledes.)

Men hvad feiler Dem? Jomfrue! Er der hændet noget ulykkeligt Tilfælde paa ny? Har denne Fremmede —

Emilie.

Denne Fremmede er Grevindens Farbroder. Han har været ude at slaaes med Philinte, og nu vil han selv forlige ham med hende igien.

Lisette.

En artig Følge. Og følgeligen forliger Msr. Frontin sig da ogsaa igien med Mamsel Marton?

Emilie.

Lad dem forlige sig! For mig gierne! Men jeg hverken vil eller bør være Vidne til deres Forligelse.

Lisette.

De har Ret, Jomfrue! (næsten grædende Lad dem reise Pokker i Vold allesammen, og Lykke paa Reisen.

Emi-

Emilie.

Imidlertid vil vi opholde os her i Indelukket (hun seer Baronen.) Baronen her! Hvilken Fortrædelighed!

Baronen.

Tillad! deilige Emilie! —

Emilie.

Jeg veed, Hr. Baron! hvad De vil sige mig. Min Fader har lovet Dem min Haand. — Jeg skal adlyde. —

Lisette.

(Giør en dyb Kompliment for La Fleur.)

Baronen.

Nei! Jomfrue! De skal ikke nødes til at giøre ham saa grumt et Offer.

Emilie.

Hr. Baron!

Baronen.

Jeg besvær Dem! Hør mig!

(Under Ritornellet til følgende Sats kommer Philinte og Frontin ind bag i Theatret.)

Philinte. (sagte.)

Hvad seer jeg! Min Rival hos Emilie?

(Derefter i samme Ritornel kommer Kommandøren, Grevinden og Mondor fra Gaarden, uden at sees af de Personer, som ere foran paa Theatret.)

Grevinden. (sagte.)

Himmel! Philinte hos min Medbeilerinde!

Mondor. (sagte til Grevinden.)

Philinte!

Kommandøren. (sagte til begge.)

Tys!

Baronen (til Emilie.)

Antag Philintes Hierte!

Grevinden. (talende til Kommandøren.)

De hører der.

Baronen. (til Emilie.)

Han var Dem kier.

Emilie.

Ak! ja, desvær!

Baronen.

Han Himlen Dem beskierte.

Emilie.

Ei meer! Ei meer!

Baro-

Baronen.

Han Dem tilbeer!
Antag hans Hierte!
Philinte — tro er han.

Alle, undtagen Baronen, Philinte og La Fleur.

Hvordan?
Jeg dette ei begriber meer

Grevinden, Kommandoren, Marton.
(pegende paa Baronen.)

De her Philinte seer.

Emilie, Mondor, Lisette, Frontin.
(pegende paa Philinte.)

De der Philinte seer.

Alle, undtagen Baronen og La Fleur.

Hvad {os / Dem} forvirrer saa?
Hvem bliver klog herpaa?

Baronen og La Fleur.

De skal derom Oplysning faae.

Mondor. (til Kommandoren.)

De tar feil, siger jeg Dem. Det er jo Baron Versac.

Kom=

Kommandoren og Grevinden.

Baron Versac! Hvad hører jeg!

Baronen.

Ja, jeg tilstaaer det. For at delge de lastværdigste Hensigter, har jeg betient mig af det ustraffeligste Navn. Jeg kunde aldrig vælget det bedre.

Emilie.

O Philinte!

Philinte.

Elskværdige Emilie!

Frontin. (til La Fleur.)

Og han, Mosiø! Hvilket Navn har han laant, for at bepryde med sine smukke Bedrifter? uden Tvivl mit, tør jeg vedde?

La Fleur.

Ak! ja. Net op det samme.

Frontin.

Den Erke-Spidsbub!

Baronen.

De seer nu, Hr. Philinte, hvor stor den Uret er, jeg har tilføiet Dem, kan jeg haabe—

Phi-

Philinte.

Ingen Undskyldning, Hr. Baron! mit Hierte er alt for opfyldt af min Lyksalighed til at føle den mindste Fortrydelse.

Baronen. (til Kommandøren.)

Nu vel! Hr. Kommander! Jeg har overgivet min Lykke i Deres Hænder. — Tal! Hvad har jeg nu at vente?

Kommandøren.

At blive lykkelig — nu frisk! min Broerdatter. Du har lovet mig Forladelse for Philinte! vil du vel negte mig den for Baron Versac?

Grevinden.

Den Utaknemmelige! Efter saa stor en Forhaanelse — men, han har baaret Ærbødighed for Deres Liv, og det forsoner hans Forbrydelse.

Alle.

O! hvilket Held! Fryd! som fortrylder;
Fornøiet, Hiertet Hymen hylder.
Sød Lyst det fylder.
Alt skal i Dag forene sig,
At giøre Amor seierrig.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Anton og Antonette.

Et Syngestykke i to Akter,

med Musik af Gossec.

Oversat

til samme Musik

af

Adam Gottlob Thoroup.

Personerne:

la Roche, en Værtshuusmand.	Hr. Musted.
Antonette, hans Datter.	Mad. Preisler.
Mester Anton Bertrand, Farbroder til	Hr. Gielstrup.
Anton, forelsket i Antonette.	— Saaby.
Sabord, Capitaine paa et Kaperskib.	— Elsberg.
En Quarteermester paa Sabords Skib.	— Preisler.

Første Akt.

(Skuepladsen forestiller bag i en Søehavn; man seer et Skib færdigt til Afreisen, paa hvilket man bringer adskillige Provisioner om Bord. Nogle Matroser digte en Sluppe, andre lægge Tougverk sammen. Paa den eene Side seer man et Fort, hvorpaa der er en Fyr; paa den anden er et Værtshuus med Borde og Bænke under et lidet Lysthuus af grønne Træer. Alting er efter Flanderſk Viis).

Første Scene.

Sabord

(drikkende, og røgende paa sin Pibe).

Aria.

Ei nogen Sorg min Siel skal nage,
Ei Kierlighed mig skal indtage;
Elskoven oftest det kun giør,
At den Sielen og Hiertet kræmker,
Om Skiønheds Magt man prise tør,
Man kun den Skiønne hylde bør,
Naar hun i Glasset Viin os skienker.

Om Glutten alt for gruesom er,
Da min Smerte jeg let forvinder;
Jeg min Pibe stopper, og seer,
At som Røgen min Sorg forsvinder.
Jomfrue Antonette — Jomfrue Antonette!

Anden Scene.

Sabord. Antonette.

Antonette
(endnu inde i Huset).

Jeg kommer — hvad er til Deres Tieneste, min Herre?

Sabord
(betragtende hende nøie).

Til min Tieneste, Jomfrue Antonette — til min Tieneste — Ah! — imidlertid bring mig en Flaske — om De behager — af denne Viin, som De veed —

Antonette.

Bourdeaux Viin?

Sabord
(betragtende hende bestandig).

Ja — Nei —

Antonette.

Hvad for et Slags da? Bourgogne Viin? Spansk Viin?

Sa-

Sabord.

Ja, Bourdeaux Viin — den, som De synes bedst om, Jomfrue Antonette — til min Tieneste —

(Imedens hun gaaer for at tappe Vinen, taaer Sabord sin Pibe igien, lægger den fra sig, og siden begynder at synge uden Musik:

Ei nogen Sorg ꝛc.

men med en svagere og mindre sikker Stemme).

(Antonette kommer tilbage, skienker et Glas Viin, og, efter Maaden i Flandern, tager det til Munden, førend hun byder Sabord det).

Sabord

(efter at han har drukket).

Det er en ypperlig Viin. Jeg har aldrig drukket den saa god.

Antonette.

De er meget høflig, Hr. Capitaine, det fornøier mig at den er efter Deres Smag.

Sabord.

Ah ja, og De ogsaa, Jomfrue Antonette, og De ogsaa.

Antonette

(neier, uden at svare, og siden:)

Befaler De mere?

Sabord.

Vie et Øieblik — sæt Dem der. Fortæl mig lidt, hvorledes det gaaer med Kieresten?

Antonette.

Kiereſten?

Sabord.

Ih! ja, Kiereſten. De er den ſmukkeſte Pige her i Byen, og er over ſexten Aar, og De veed maaſkee ikke hvad det er?

Antonette.

Her, Hr. Capitaine, jeg ſkal ſynge en Viſe for Dem, ſom en Herre, der logerede hos os, lærte mig forleden Dag.

Aria.

Ved Ordet Elſkov alle Piger
Slaaer Øiet ned, og intet ſiger;
Men en Rødme Lyſet da er,
Hvorved man hendes Hierte ſeer.
En, naar man vil udfritte hende,
Talen hun konſtig veed at vende
En anden Vei;
En anden ſtraa alvorlig, giver
Det Svar med Iver:
Det ved ei jeg.
En Sag ſaa vigtig
Selv er oprigtig
Opdager ei.

Sabord.

Hendes Oprigtighed indtager mig.

Anto-

Antonette.

De f. Ex. Hr. Capitaine, som har reist al Verden om overalt, har De fundet mange Piger, som har været troeskyldige i denne Henseende?

Sabord.

Jeg forsikrer Dem, at De er den første; men siden De er saa oprigtig, saa maatte det ikke kunde være Dem imod, at faae en god Mand, saadan en, saadan som jeg.

Antonette.

Det vilde jeg være meget bange for. En Kaper-Capitaine! jeg maatte hvert Øieblik frygte for — hvad veed jeg! — for at blive dræbt.

Sabord.

Deri vilde de have megen Uret, jeg er den bedste Mand af Verden.

Antonette.

Det torde jeg ikke lide paa.

Sabord.

Jeg forsikrer Dem, at jeg er Godheden selv. For Exempel, det er nu en tre Maaneder siden jeg krydsede paa Kysterne af Africa, der tog jeg tolv Algierer til Fanger; jeg lod dem have al muelig Frihed i mit Skib, men vilde ikke disse Skurker giøre Opstand? Jeg kunde ladet dem udstaae de grueligste Pinsler —

Antonette.

Og De benaadede dem?

Sabord.

Ah ja, jeg lod dem kaste over Bord alle sammen.

Antonette.

Gud forbarme sig! hvilken Godhed!

Sabord.

Det er Krigsmaneer. Det er vores Haandverk at dræbe, at blive dræbt; ligesom det kan falde sig.

Antonette.

Det er ret et slet Haandverk.

Sabord.

Saa da, Jomfrue Antonette, saa vilde De ikke have en Mand, som giorde det til sit Haandverk at slaae Folk ihiel.

Antonette
(i det hun gaaer).

Nei, tvertimod.

Sabord
(i det han drikker et Glas).

I Sandhed hun er indtagende.

Tredie Scene.

Sabord. la Roche.

Sabord.

Nu da! hvad fattes jer, Faer la Roche? I seer saa bedrøvet ud, det pleier I ikke; sæt jer der, lad os drikke engang.

la Roche.

Det er sandt, jeg har nogle Bekymringer; min Datter er mig til Besværlighed.

Sabord.

Er det ikke andet end det, den Besværlighed skal jeg befrie jer for; giv mig hende.

la Roche.

Det er ikke for at blive af med hende, men tvertimod, for at beholde hende, at jeg er uroelig, jeg har ikke uden hende, og jeg elsker hende som min eneste Datter; det er nu tre Aar siden, at jeg, for at forbedre mine Omstændigheder, satte alt hvad jeg eiede, i et Skib; siden har man intet hørt til Skibet; denne lange Fraværelse bragte mig i Forlegenhed, saa jeg, for at fortsætte min Næringsvei, blev nødt til at laane 200 Pistoler af en vis Anton Bertrand, en gammel Agerkarl.

Sabord.

Og som forfølger jer, uden Tvivl, for at faae dem igien. Sørg ikke derfor, Faer la Roche, jeg skal laane jer dem, for at betale ham. Nu har jeg ikke flere Penge end jeg behøver, til at istandsætte mit Skib, men jeg venter med det første —

la Roche.

De er alt for god, jeg er dem forbunden.

Sabord.

Jeg, god — slet ikke, det er min Fornøielse. Det første fiendtlige Skib, jeg møder, skal be-

tale det. Jeg kaprer ikke paa Kongens Fiender, uden for at afhielpe hans Undersaatters Trang.

la Roche.

Det er en meget ædel og roesværdig Bevæggrund; men det er nu ikke Sagen: jeg har lovet og skriftlig forpligtet mig til, at give Mester Anton min Datter til ægte, dersom jeg ikke inden et Aar udbetalte ham sine Penge, nu er Tiden udløben, og han giver mig kun Dag til i Morgen, for at opfylde mit Løfte.

Sabord.

Saa elsker han hende, denne gamle Knægt?

la Roche.

Ja, næst efter sine egne, og andre Folkes Penge, er der ingen Ting, han elsker saa høit, som min Antonette.

Sabord.

Nu, saa da! ja I faaer give ham hende, han vil skrabe sammen paa den eene Side, og hun vil øde paa den anden, det kan blive en god Huusholdning; overalt bliver I ikke den første Fader, hvis Datter har betalt hans Gield.

la Roche.

Ja, men denne Mester Anton har en Brodersøn, som er et meget smukt ungt Menneske.

Sabord.

Jeg forstaaer det, og Antonette ønskede heller, at det var Brodersønnen, I var i Gield hos, end Farbroderen.

la Roche.

Det er just det, og jeg ønskede det samme som hun; thi dette unge Menneske har mange gode Egenskaber.

Sabord.

Ja, men den Gamle har mange Penge i sit Skrin.

la Roche.

Det er ikke Riigdom, som giør lykkelig, det har jeg selv prøvet; jeg var ikke født til den Stand, som De seer mig i; jeg havde kunnet tragte efter noget høiere; men jeg elskede Antonettes Moder, som holdt dette Værtskab; jeg har fortsat det, og har ikke fundet, at der var nogen Skam i at udøve Giestfriheden; og jeg har eftertænkt, at der er ikke nogen Næringsvei, som vanærer den, der bruger den; men der ere mange Folk, som vanære den Stand, de beklæde.

Sabord.

Det er vel talt.

la Roche.

Skal der da saa meget til, for at være lykkelig?

Aria.

Hos en elsket Ægtemage,
Vi nyde sand Lyksalighed;
Ønsk dig for Livets Vel at smage,
Lidt Viin og megen Kierlighed;

Et

Et muntert Sind ei Guldet skatte,
Kun attraae lidt, ei græmme sig,
Og en uskyldig Siel vil fatte,
At lidet og giør lykkelig.
Og, om Forretninger mig holder
Uden Byen kun en Dag,
Hvor min Families Omhed volder
Ved min Hiemkomst mig Behag!
En maae jeg op paa Skiødet tage,
En anden kysser paa min Haand,
Jeg favnes af en kierlig Mage,
Og henrykt priser Elskovs Baand.
Min Elskte omsider bereder
Mig et Maaltid uden Stads;
Viin og Sang blandt os Fryd ud-
breder,
Vi tømme glade fyldte Glas.
Dydens Løn uskydig Glæde
Vi hos os see som daglig Giest;
Og Amor har ved Bordet Sæde,
Hvert Maaltid giør han til en Fest.

Det er for at forskaffe min kiere Antonette den samme Lykke, at jeg vilde gifte hende efter sin Tilbøielighed.

Sabord.

Det er vel betænkt.

la Roche.

Jeg har kun et Øieblik i min Livstid været ærgierrig, og jeg er bleven straffet derfor; ah! det var ikke for mig.

Fierde Scene.

Mester Anton. De Forrige.

la Roche.

Ah! see der er den gamle Anton igien, for at plage mig.

Mester Anton.

Deres Tiener, Faer la Roche, og Selskabet.

Sabord. la Roche.

God Dag, Hr. Anton!

(De tie alle lidet, da de ikke veed, hvorledes de skal begynde Samtalen).

la Roche.

Mig synes Vinden gaaer til Sydvest.

Mester Anton.

Ja, det er en stiv Kuling.

Sabord.

Man maae aldrig tænke paa at gifte sig med den Vind, Hr. Anton! — paa jeres Alder.

Mester Anton.

Ha, ha! De veed jo Ordsproget, Hr. Capitaine, et nyt Skib og en gammel Styrmand, det er Midlet til at seile rask.

Sa-

Sabord.

Jeg troer, at I er alt for gammel.

Mester Anton.

Det skal ikke hindre mig fra at gaae om Bord med Jomfrue Antonette.

Sabord.

Det raader jeg jer ikke til, Hr. Anton!

Mester Anton.

Og hvad Vanskelighed finder De deri, at jeg tager hende, og giør hende til min lille Maker?

Sabord.

Den Vanskelighed at beholde hende allene.

Mester Anton.

Ha, ha! det skal være min Sag.

Sabord.

Men en anden kunde gierne giøre det til sin.

Mester Anton (til la Roche).

De veed vores Aftale, vi maae have en Ende herpaa, jeg har nu ventet over tre Maaneder.

Sabord.

Hun kunde gierne vente noget længer.

Mester Anton.

De spøger nu altid, Hr. Capitaine!

Sabord.

Hvad skal man sige, Mester Anton? I finder jeres Fornøielse i at skrabe Penge sammen, jeg finder min i at lee, hver maae have sin Tidsfordriv.

la Roche.

Hun er saa ung —

Sabord.

Om I vil troe mig, saa giorde I bedst i at lade jeres Brødersøn her tage jeres Absent.

Mester Anton.

Jeg trænger ikke til Deres Raad.

la Roche.

De seer vel, at Capitainen er af min Meening.

Aria.

Naar tre Snees Aar
Med Ungdoms Vaar
Skal parres, Støi man høre faaer,
De slaaes og rives,
Hverdag de kives,
En siger ja, den anden nei.
Der er en evig Hurlumhei.
Men dem, som Elskov sammenkalder,
I Ungdoms Alder,
Bestandig enige man seer,
I begges Bryst
Den samme Lyst
Og Attraae er.
De nyde Held
Og varigt Vel
Ved eens Begier.

la Roche og Sabord.

Aria.

Men naar graa Haar
Med Ungdoms Vaar
Skal parres, Støi man høre faaer,
De slaaes og rives,
Hverdag de kives.
En siger Ja, den anden Nei.
Der er en evig Hurlumhei.

la Roche.

Kun nogle Dage endnu, Hr. Anton! De veed, at jeg har sat 2000 Rdl. i Fregatten, den skiønne Margrete. Det kan ikke vare længe inden den kommer.

Sabord.

Den skiønne Margrete, ført af Capitaine Bonretour?

la Roche.

Just den, veed de nogen Tidende om den?

Sabord.

For tre Uger siden traf jeg den i Cadix, hvor den blev calfatret, den har giort et Skib paa 200 Læster, som kom fra China med en riig Ladning, til Priis. Den bringer over 400 Procent Fordeel; den kan ikke længe blive ude, man kan see to Skibe paa denne Høide, som ligge for Anker og vente efter høit Vande, for at gaae ind i Havnen; det kan hænde, at det er een af dem.

la

la Roche.

Skulde det være mueligt? (han omfavner Sabord.) Ah, Hr. Anton! bie endnu nogle Dage, jeg vil heller give Dem dobbelt saa meget igien, som De har laant mig.

Mester Anton.

Denne Handel tillader min Samvittighed mig ikke vel at indgaae.

Sabord.

Det er en deilig Ting, denne Samvittighed, Hr. Anton!

Mester Anton.

Ja, det har altid været min svage Side.

Sabord.

Jeg troer nok, at det har aldrig været den stærke.

Mester Anton.

Al den Snak stoeler jeg ikke paa, jeg vil have jeres Datter. Bryllup i Morgen, eller ogsaa I skal høre fra mig.

(Han gaaer).

Femte Scene.

Sabord. la Roche. Antonette (kommer ind, uden at de andre merke det).

la Roche.

O, min kiere Capitaine! hvor jeg er Dem forbunden; nu bliver jeg ikke nødt til at tvinge min kiere Antonettes Tilbøielighed.

Antonette (for sig).

De taler om mig.

la Roche.

Jeg kunde giøre hende lykkelig, naar jeg med Anton giver hende en anstændig Medgift efter deres Stand. Jeg vil kalde paa hende, for at sige hende alle disse gode Tidender; men see der, jeg troer den Taske har luuret paa os. Hvad giør du der?

Antonette.

Jeg tog af Capitainens Bord, min Fader! De har været længe borte.

(Hun omfavner ham).

la Roche.

Ja, jeg var gaaet ud med Anton Bertrand.

Antonette.

Den Unge?

la Roche.

Nei, den Gamle.

Antonette.

Det er fordi, som De veed vel, at de heder ligedan begge to.

la Roche.

Ja, men der er dog Forskiel paa dem, ikke sandt?

Antonette
(omfavnende igien sin Fader).

O! jo, min Fader!

la Roche.

Jeg veed ikke hvor det kommer sig, du er meget venlig imod mig i Dag.

Antonette (ligesom forhen).

Min kiere Fader! det er fordi jeg holder saa meget af Dem.

la Roche.

Hun har hørt alting — — vi talte om at gifte dig med Faer Anton; vi har giort Aftaler desangaaende; jeg har endnu ikke sagt dig alt dette.

Antonette

De talte med den gamle Anton om at gifte mig?

la Roche.

Ja, om at gifte dig med den gamle Anton.

Sabord.

Hvortil nytter, det at lade hende blive i Uroelighed; lad hende ikke kiøbe de gode Tidender, I har at bringe hende. Farvel, jeg forlader jer; jeg trænger til nogle Folk, for at sætte min Takkelage i Stand, som er meget beskadiget; jeg gaaer nu for at finde nogle. Smukke Antonette! i det mindste vil jeg med til Brylluppet.

(Antonette neier, uden at svare, seer paa sin Fader og er ganske forvirret).

Siette Scene.

Antonette. la Roche.

la Roche.

See, nu er du ret i Forlegenhed, fordi du skal sige, at du elsker Anton.

Antonette (forvirret).

Jeg, jeg elsker ham! — fordi han kommer til os iblandt; det er Dem selv, som har bedet ham til os.

la Roche.

Ja, fordi jeg agter ham. Jeg har troet, at du kunde blive mere lykkelig med ham, end med nogen anden; jeg billiger jeres Tilbøieligheder. Nægt det kun ikke, man skal ikke dølge, uden det, som er skammeligt — føler du nogen indvortes Bebreidelse hos dig?

Antonette.

Ja, min Fader! og det er fordi jeg ikke før har tilstaaet for Dem —

la Roche.

Denne Stiltienhed kan jeg ikke engang laste. En ung Pige elsker tit, uden selv at vide det? Men det paaligger hendes Forældre, at vaage over hendes Hierte, som hun ikke selv kiender. Bliv lykkelig! det er alt, hvad jeg tragter efter. Lykken føie mine Ønsker! det kan ikke være for at

jeg

jeg skulde blive Aarsag til din Ulykke, at Himlen har villet at jeg skulde blive din Fader.

(Hun indslutter sin Fader i sine Arme, udvisende Kierlighed og Erkiendtlighed.)

See, det er nu Caresser, som min Samvittighed forbinder mig til at give Anton igien.

Antonette.

O! nei, de ere Dem allene tiltænkte; og at jeg elsker Anton, det er fordi han ligner Dem i at have et godt Hierte. Hør nu, vi spadserede forgangen Aften ved Havnen med mit Sødskendebarn, Margrete; imedens vi talede — om vores Kierlighed, saa faaer hun i det samme Ondt; han seer det, og havde nær kastet mig omkuld, for at ile hende til Hielp.

la Roche.

Blev du da ikke lidt jaloux?

Antonette.

Langt fra, jeg kyssede ham af mit ganske Hierte — siden efter blev jeg saa skamfuld.

la Roche.

Ei, min Datter! med saadan en Tænkemaade kan det ikke feile, at I jo maae blive lykkelige sammen. — Jeg gaaer til Havnen for at forsikre mig om det, som Capitainen sagde mig.

Antonette.

Gaae ikke derhen endnu.

la Roche.

Hvorfor det?

Antonette.

Bliv her.

la Roche.

Af hvad Aarsag?

Antonette.

Min Fader? det er — jeg tør ikke sige dem det — Anton skal komme her.

la Roche.

Ha, ha! saa da — nu vel, saa tager du vel imod ham, som om dit Sødskendebarn, Margrete, havde havt Ondt.

Antonette.

O! nei, min Fader!

(Han gaaer).

Syvende Scene.

Antonette (allene).

Ah! hvor Anton vil blive lykkelig, naar jeg siger ham, at min Fader — men jeg maae først sige ham, at hans Farbroder — ney, først maae jeg fortælle ham, at Capitaine Sabord — nei — jeg er saa indtaget af min Lykke, at jeg ikke veed, hvor jeg skal begynde.

Aria.

O, glade Stund! da Haab mig glæder,
Ak! hvor fortryller du min Siel!

Hvor

Hvor med Utaalmodighed man venter sin Tilbeder,
Naar man ham kan forkynde Held!
Ret som man seer en Vestenvind,
At kruse de Bølger, den hæver,
Ved Længselen saa i mit Sind,
Mit følende Hierte bæver.
Opflammes da min Elskovs Lue,
Saa stærk i din Fraværelse.
Ak, Anton! naar jeg dig kan skue,
Dver jeg af sød Henrykkelse.

Men hvor han lader mig vente paa sig! — dersom han vidste — Ah, see engang, det er han — nei, det er ingen — O! see engang, det er — det er hans gamle Farbroder; hvor er jeg ulykkelig! jeg vil gaae ind.

Ottende Scene.

Mester Anton, og siden Antonette.

Mester Anton.

Capitainen havde ret, jeg kiender den, det er Fregatten, den skiønne Margrete, jden er paa Reden; nu er der ingen Tid at spilde; jeg vil forsøge at faae Antonettes Samtykke, siden jjeg ikke kan faae hendes Faders. Naar han har Pengene paa rede Hænder at betale

mig, saa har jeg ingen Ting at sige; med Renterne dog, det forstaaer sig.

(Han sætter sig paa en Bænk).

Antonette
(kommer utaalmodig tilbage).

Han kommer ikke. — Ah! De forskrækkede mig.

Mester Anton.

Det var ikke min Hensigt, smukke Antonette! jeg ønsker intet mere, end at fornøie Dem.

Antonette.

Hvem? De, Hr. Anton?

Mester Anton.

Ja, min kiere Antonette! men De stiller Dem an, som om De havde glemt, at jeg elsker Dem.

Antonette.

Nei, men jeg erindrer mig, at min Fader sagde forleden Dag, at De var fem og fyrretyve Aar gammel da han giftede sig.

Mester Anton.

Alderen giør intet til Sagen, Jomfrue Antonette! veed De ikke, at det tørre Træe fænger snarere Ild end det grønne.

Antonette.

Jo, men det brænder ogsaa før ud.

Mester Anton (for sig).

Hun elsker min Brodersøn, lad os prøve at giøre hende keed af ham — (høit) jeg vil giøre

Dem

Dem til min eneste Arving, og Anton skal intet have; denne Knægt, han vil ogsaa gifte sig.

Antonette.

Hvad siger De, vil han gifte sig, med hvem?

Mester Anton.

Med en Pige, som ikke synderlig anstaaer ham; var hun endda, som De, Jomfrue Antonette! saa vilde jeg undskylde ham.

Antonette.

O Himmel!

Mester Anton.

Hvad fattes Dem, Jomfrue Antonette!

Antonette.

Intet, Hr. Anton! — slet intet; saa vil han gifte sig?

Mester Anton.

Ja, han overhænger os derom. (for sig) Dersom hun af Forbittrelse tog mig — naa, see, der er han; nu er mit hele Puds Fanden i Vold.

Niende Scene.

Anton. De Forrige.

Anton (munter).

O, Jomfrue Antonette! — (bedrøvet) O, der er min Farbroder.

Mester Anton.

Seer De, hvor det giør ham ondt, at finde mig hos Dem.

Anton.

God Dag; Jomfrue Antonette! De seer meget bedrøvet ud.

Antonette.

Og De seer meget glad ud — den Utaknemmelige!

Anton.

Ja, det er fordi jeg nu nylig har seet den skiønne Margrete.

Mester Anton.

Ret saa, Margrete, det er hans Kierestes Navn.

Antonette.

Ah! nu forundrer jeg mig ikke mere over, at han med saa stor en Omhyggelighed kom hende til Hielp — den Troeløse!

Mester Anton (for sig).

See! det er ret en skiønne Feiltagelse; man maae see at faae dem skilt ad, for at undgaae en Forklaring — nu, gaae din Vei; seer du ikke, at du er Jomfruen til Uleilighed?

Anton.

Jeg, hvorfor da? det er maaskee Dem, min Farbroder. (til Antonette.) Hvad feiler Dem, De taler bestandig for Dem selv?

Antonette.

De har altsaa fundet stor Fornøielse i at see den skiønne Margrete.

An-

Anton.

O! ja vist, man siger, at der er en Rigdom —

Mester Anton.

Hører De?

Antonette.

Jeg havde ikke troet, at De var saa egennyttig.

Anton.

Ei! men, min beste Veninde! det er for Deres Skyld.

Antonette.

For min Skyld — det er altsaa for at fornærme mig — det er meget slet giort af Dem, da min Fader —

Anton.

Ih! men det er ham, som jeg har mødt ved Havnen, og som har sagt mig, at jeg skulde fortælle Dem denne gode Tidende — hør, spørg kun ham selv; Gud bevare os, De giør Dem jo vred for ingen Ting.

Mester Anton (afsides).

See nu er alting opdaget.

Tiende Scene.

la Roche. De Forrige.

la Roche.

Hvad er der paa Færde? I skiendes allerede? Bier i det mindste til I ere blevne gifte.

Anto-

Antonette (beklemt).

Det er Herren her, som kommer at fornærme mig.

Anton.

Det er Jomfruen, som vil yppe Trætte med mig — jeg begriber ikke det mindste deraf. —

la Roche.

Det er Herren; det er Jomfruen; Snik Snak, nu omfavner hinanden.

Anton.

Jeg ønsker intet heller.

Antonette.

Gaae fra mig, min Herre!

Anton (til la Roche).

Der kan De see; fordi De bad mig — at jeg skulde — sige hende —

Mester Anton.

Hold din Mund; du har Uret; gak din Vei.

Anton.

At den skiønne Margrete havde saa stor en Rigdom —

Antonette.

Hør engang, der er han igien med sin skiønne Margrete!

la Roche.

Ih, ja da! den skiønne Margrete, Fregatten, hvori jeg har alle min Penge.

Anto=

Antonette.

Hvorledes! — er det en Fregat? — ah! min Fader!

la Roche.

Ja, har jeg aldrig sagt dig det? Du var et Barn den gang.

Antonette.

Det er meget ilde giort af Dem, Hr. Anton, at lyve saaledes paa Deres Alder; det er ham, som har fortalt mig, at Anton vilde gifte sig med den skiønne Margrete.

Anton.

Jeg, gifte mig med en Fregat!

la Roche (til Mester Anton).

De kunde nok lade dem nøie med at ødelægge Folk uden at paatage dem at sætte Splid imellem Forlovede. De har en lumpen Tænkemaade; nu er jeg lykkeligviis i Stand til at betale Dem, jeg vil aldrig min Livstid see Dem mere.

Mester Anton.

Lad det være et Ord — I giør vel i at betale mig, hvis ikke — har jeg alt taget min Beslutning —

la Roche.

Gaae kun, man behøver ikke at frygte slette Folk, naar man først veed, hvad der er ved dem at giøre. (Mester Anton gaaer). Nu, mine Børn! I har begge Ret, omfavner hinanden.

An-

Anton.

Ah, beste Antonette! jeg forsikrer Dem at jeg aldrig — hun vil ikke engang høre mig.

la Roche.

Nu, skynd dig med dine Forsikringer, jeg hører dig.

Anton.

Hun værdiger mig ikke engang at see paa mig.

Antonette.

Jeg tør ikke —

Anton.

Hvorfor, beste Antonette.

Antonette.

Jeg har giort Dem Uret.

Anton.

Det har overbeviist mig om Deres Kierlighed og forøget min.

la Roche.

Nu, lad nu alt det faae en Ende. (Antonette giver Anton sin Haand, som han kysser.) Kys hende paa Munden, din Tosse, kys hende, endskiønt hun endnu ikke er din Kone — det var ret. Men see, nu er du i Bryderie med Mester Anton.

Anton.

Hvad kærer jeg mig derom; vel er han min Farbroder og min Gudfader, men han har intet over mig at sige.

la Roche.

O! han har meget at sige hos din Fader; jeg raader dig at forekomme ham; de Nedrige har altid Udflugter — (han betragter Anton, som ikke hører ham, men han har taget Antonettes Haand, som han indslutter i sin.) disse forelskede Folk holde nu aldrig op — gaae, og skynd dig at komme igien — (han seer hen imod Søen.) vi kunne gierne faae Storm (han seer igien paa de Elskende, som synes ganske at have overgivet sig til deres Kierlighed.) Hvor det kan glæde een, at see sine Børn blive lykkelige! (han bærer Bordene og Stolene ind i Huset, imedens de synge følgende

Duet.

Antonette.

Naar Kierester
Troeløse er,
Man tit dem seer
Tae sig det nær.

Anton.

Hav du mig kier,
Jeg troefast er.
Min Hierte her
Dig det tilsvær.

Antonette.

Om ham endog
En nye indtog

Man

Man har ham seet
At angre det.

Anton.

Om mig endog
En nye indtog,
Du seer mig let
At angre det.

Antonette.

Forvildet ved sin Attraaes Røst
Den unge Siel,
I det den tragter efter Lyst
Flyer selv sit Vel.

Anton.

Hvert Suk for dig steeg fra mit Bryst,
Min elskte Siel;
Jeg ene søge skal min Lyst
Udi dit Vel. D. C.

(Her begynder man at høre Bølgernes Brusen).

Terzet.

Antonette.

Men det blæser op.

la Roche.

Uveir trækker op.

Anton.

Jeg Stormen alt skuer,
Som langt borte truer.

la Roche.

O! hvor brusende
Er Vind og Bølgerne,
Tykke Skyer dække
Al Luften, jeg seer;
Lynildsstraaler bræke
Frem af Mulmen der;
Af Lynild jeg seer
Rød al Himlen er.
En Bold for hver Bølge
Nu Søemanden er,
Som Storme forfølge;
Skiønt Landet saa nær
Han kan det ei naae.
Frygt hans Kræfter svækker,
See, Aarerne brækker,
Han stolede paa.

Alle.

Tordnen hyd ophøre,
Lad vor Bøn dig røre,
O, Himmel dig forbarm!
Afvend fra os din Harm.

(Stormen fordobles imellem Afterne; Skibene tumles i Havnen, man hører adskillige Nød-Skud; lidet efter lidet tager Uveiret af, og oven paa Stormen følger mildt Veir).

Anden Akt.

Forste Scene.

Antonette (allene).

Aria.

Himlen nu igien bliver klar,
Taus den stormende Vind er bleven,
Og ved Haabets Sødhed fordreven
Sorgen er, som vor Plage var.
Solen skinner i al sin Glands.
Hiorden glad begynder sin Dands,
Sine Vinger Fuglen udbreder,
Hver et Hierte varmes af Glæder,
Nu for Brusen af oprort Vand,
Skibsfolkets Sang man høre kan.

Anden Scene.

Anton. Antonette.

Anton.

Antonette? Antonette?

Antonette.

Nu vel da.

Anton.

O! min Fader ønsker intet meer; han har hørt om din Faders Lykke, han kommer strax at besøge ham, som billigt er — Hvor de ere løierlige med deres Penge! elsker du mig mere, siden du er bleven riig?

Antonette.

Ja, min Ven! siden jeg veed, at du hører mig til.

Anton.

Det er ligesaa med mig, jeg føler intet, uden min Lykke.

Antonette.

Og min, min Herre?

Anton.

Det er jo et og det samme; kan een af os være lykkelig uden den anden?

Duet.

Sødt er Kierligheds Baand at bære,
Naar man igien sig elsket seer;
Naar to den samme Lue nære
Blier den dem hver Dag mere kier.
Venskab skal os Borgen være
At evig vores Elskov er.
Uden Sorg og Uroens Plage,
Fortrylet ved din Kierlighed,
Skal jeg Forandrings Ynder smage
Hos dig, i sød Eensformighed.

Til din Lykke og Fryd bidrage,
Er jeg af Pligt og Lyst bereed.

Anton og Antonette.

Sødt er Kierligheds Baand at bære,
Naar man igien sig elsket seer;
Naar to den samme Lue nære
Blier den dem hver Dag mere kier.
Venskab skal os Borgen være,
At begges Elskov evig er.

Tredie Scene.

Mester Anton. De Forrige.

Mester Anton.

Nu, frisk Mod, mine Børn! glæder jer!

Antonette.

Vi trænge ikke til Deres Tilladelse.

Anton.

Og heller ikke til Deres Nærværelse.

Mester Anton.

Ha, ha! maaske, maaskee! O jo, o jo! For Exempel, om jeg kunde lade jer vide, at Faer la Roches Skib er nu nyelig forgaaet, lige ved Havnen.

Antonette.

Skulde det være mueligt?

Mester Anton.

Meget mueligt.

Antonette.

Hvilken Ulykke!

Mester

Mester Anton.

Det er endnu ikke alt; De kan gaae hen at besøge Deres Fader, som man nu har trukket i Fængsel.

Antonette.

O Himmel!

Anton.

I Fængsel! — havde jeg været der —

Mester Anton.

Det er kun for at lære ham at holde sit Ord.

Anton.

Ah, min Farbroder!

Antonette.

Ah, Hr. Anton!

Mester Anton.

Ja! ah, min Farbroder! — ah, Hr. Anton! — nu nyelig talede I ikke saaledes; hver har sin Tid.

Terzet.

Antonette.

Ak, see vor Graad at flyde ned!

Anton.

Lad Deres Hierte Medynk nære,
Hav med vor Sorg Medlidenhed.

Mester Anton.

Medlidende kun Tosser ere,
I har beleet min Kierlighed,
Til Spot jeg saae min Omhed være.

Anton.

Hav med vor Sorg Medlidenhed.

Antonette.

Lad Deres Hierte Medynk nære,
Ak! see vor Graad at flyde ned.

Mester Anton.

Medlidende kun Tosser ere,
I har beleet min Kierlighed,
Min Siel I haardgiort har derved.

Anton.

Staae op, Antonette! Deres Bønner ere unyttige.

Antonette.

Skal vi intet kunne udrette?

Anton.

Haab ikke at bevæge ham! han har et Hierte, saa haardt som Steen — gaae, at trøste Deres Fader, og forlad Dem paa mig —

(Han gaaer).

Mester Anton.

Ja, det er ret en deilig Beskytter!

Fierde Scene.

Mester Anton. Antonette.

Antonette.

Kan jeg da ikke haabe noget af Deres Godhed, min kiere Hr. Anton?

Mester

Mester Anton.

Ha, ha! min Godhed — min Godhed; min kiere Hr. Anton!

Antonette

Vil De da at jeg skal døe af Sorg?

Mester Anton.

Nei! men jeg vil have mine Penge; og det er ikke mere end ret og billigt, tænker jeg?

Antonette.

Vil De da ikke sætte min Fader i Frihed?

Mester Anton.

Det kom kun an paa Dem; det er Dem, som har nødt mig til at sætte ham. (Antonette gaaer grædende bort.) Jeg har giort vel i at holde mig kiek, nu maae jeg have mine Penge, og Pigen for Renterne; jeg skal lære dem at spille Giek med mig.

Aria.

Jeg den Stolte, som Kurv mig giver,
Til Fortrydelse vil see bragt,
Hævnens Sødhed da mig bliver
Til en Trøst mod hendes Foragt;
Med hver Dag den meer tiltager,
Og Tiden aldrig svækker den:
Elskov vel Sielen sødt indtager,
Men dens Glæde snart svinder hen.

Femte Scene.

Mester Anton. En Quarteermester fra Capitaine Sabords Skib.

Quarteermesteren.

Kunde De ikke skaffe mig fat paa En, som heder Anton Bertrand?

Mester Anton.

Det er mig selv.

Quarteermesteren.

De? (affides) Capitainen har villet spøge med mig; men det, som er godt at tage, er ogsaa godt at bringe igien. (til Mester Anton) Saa meget desbedre; I seer ud til en brav Mand. Nu, Camerat! Vinden er god, vi maae reise.

Mester Anton.

Lykke paa Reisen.

Quarteermesteren.

Men I maae sanke jeres Sager sammen; for vi lægge ud af Havnen, naar det bliver høit Vande.

Mester Anton.

Hvad er alt det, I vil sige? Har I faaet et Glas for meget?

Quarteermesteren.

Endnu engang; er I ikke Anton Bertrand?

Mester Anton.

Jo, gandske vist.

Quar-

Quarteermesteren
(med en spoosk Mine).
Temmelig snuk af Udseende!

Mester Anton.
Ikke saa slet, efter som man siger — jo, det er mig selv.

Quarteermesteren.
Omtrent fem og tyve Aar!

Mester Anton.
Vel talte.

Quarteermesteren.
Fem Fod og fem Tommer høi!

Mester Anton.
Ikke fuldt.

Quarteermesteren.
Tykke Castaniebrune Haar!

Mester Anton.
Jeg har havt dem meget smukke.

Quarteermesteren.
Af en net Skabning!

Mester Anton.
See, det er mit hele Skilderie; det er mig selv, som jeg gaaer og staaer, og dog vil denne Antonette ikke have mig.

Quarteermesteren.
Hværvet til at tiene i tre Aar paa Skibet, Lynilden?

Mester Anton.

Det er ikke mig.

Quarteermesteren.

Nu, ingen Slidder Sladder; I skal marchere.

Siette Scene.

Antonette. De Forrige.

Antonette
(til Mester Anton).

Ah, min Herre! giv ham sin Frihed.

Quarteermesteren
(som troer det er til ham).

Det staaer ikke til mig.

Antonette.

Vil De da lade ham døe i Fængsel?

Quarteermesteren.

I Fængsel? Det kunde let hende ham.

Mester Anton (til Antonette).

Alt, hvad I siger der, er ligesaa meget som slet intet.

Quarteermesteren
(tager ham ved Armen og løfter Stokken).

Hvad for noget? Nu march, paa Dieblikket.

Antonette
(holder Mester Anton tilbage ved den anden Arm).

Ak, Hr. Anton! bie et Dieblik, hør mig dog, jeg besværger Dem. Lad Dem bevæge.

Mester

Mester Anton.
Nei, Fanden tage den, der giør.

Terzet.

Antonette.
Herr Anton, De mig høre maae.

Mester Anton.
Min Brodersøn søg fat at faae.

Quarteermesteren.
Kom gaae, kom gaae!
Ei nøle saa.

Antonette.
De mig høre maae.
Min Faer i Fængsel sukke maae.

Mester Anton.
Min Herre! De mig høre maae.

Quarteermesteren.
Kan da den Sladder Ende faae?
Kom gaae, ei nøle saa.

A. 2.

Antonette.
De høre maae.

Mester Anton.
De høre maae,
Det er ei mig.
Bedrag heri vist være maae.

Quarteermesteren.
Den Snak kan jeg ei lide paa,
Ei nøle saa,

Kom

Kom gaae, kom gaae,
Og lad den Sladder Ende faae.
(Han løfter Stokken).

Syvende Scene.

Sabord. De Forrige.

Sabord.

Hvad er her at bestille? Hvad er det for en Allarm?

Quarteermesteren.

Det er denne Slyngel, som ikke vil marchere.

Antonette.

O, Hr. Capitaine! dersom De har noget over ham at sige —

Sabord

Jeg? Nei, slet intet.

Quarteermesteren.

Er det da ikke ham, som De har befalet mig at bringe om Bord?

Sabord.

Hvem? Den — jeg vil ikke have ham til Plyndergreve; der skulde jeg have faaet en skiønne Recrut.

Antonette.

Faae ham dertil, jeg beder Dem, at lade min Fader komme ud af Arresten.

Sabord.

Hvorledes? Har I ladet jeres Svigerfader sætte i Arrest? Det er ret en kiøn Svigersøn —

Hør,

Hør, Jomfrue Antonette! jeg seer neppe nogen anden Redning, end at De kommer til at ægte ham.

Antonette.

O! hvor jeg er ulykkelig. Ja, Hr. Anton! siden det ikke kan være anderledes. Ah! Anton —

Sabord.

See, der er Faer la Roche.

Antonette

(løber, for at kaste sig om sin Faders Hals).

Ah, min Fader!

Mester Anton (afsides).

Hvorledes har han kunnet bære sig ad?

Antonette.

Men hvorledes, allerede? —

Ottende Scene.

la Roche. De Forrige.

la Roche.

En ubekiendt Ædelmodig har skienket mig min Frihed igien. Min Datter! ham skylder jeg den Lykke, at kunne see dig igien (i det han tager Sabords Haand, som han tiltroer det). Men kunde jeg ikke faae den Lykke, at trykke ham til min Barm? (Sabord svarer intet) Det er at betage mig Halvparten af Velgierningen, at nægte

mig

mig at vise min Erkiendtlighed — Ah, min Herre!

Sabord.

Paa min Ære, det er ikke mig. Jeg havde ikke giort saa mange Omstændigheder.

Antonette
(til Anton, som lader sig see).

O, min beste Ven! kom dog snart (hun tager ham ved Haanden, for at faae ham til at gaae mere hastig). Nu vel, der er han; seer De ham ikke?

Sabord (til Anton).

Ih, Camerat! er du der? Nu maae du belave dig paa at reise.

Antonette.

Hvorledes?

Anton.

Ja, kiere Antonette! da jeg saae, at jeg var nødt til at afstaae fra at eie Dem, kunde jeg ikke overtale mig til at blive her i Landet, og see Dem som min Farbroders Kone; og saa har jeg taget Tieneste paa Capitaine Sabords Skib.

Sabord.

Hvad, er det jeres Brodersøn?

Mester Anton.

Ja, det er ham selv. Og det er ventelig i hans Sted, at man vilde nøde mig til at marchere.

Sa-

Sabórd.

Det fornøier mig; jeg skal bære Omsorg for ham; han seer ud til at være en rask Karl; og, endskiønt han har kostet mig hundrede Pistoler —.

la Roche.

Har han kostet Dem hundrede Pistoler?

Sabord.

Ganske sikkert.

la Roche.

Ah, Anton! Ah, min Søn — og du siger mig intet.

Anton.

Jeg er ikke mindre fornøiet over, at kunne see Dem i Frihed, end ved at kunne omfavne Dem, førend jeg reiser bort.

la Roche.

Og den, som jeg skylder min Frihed, ham kiender du ikke?

Anton.

Jeg ønskede at kunne nævne ham.

la Roche.

Nu vel, jeg skal giøre det, det er maaskee ingen anden end Capitaine Sabord; du vilde dog ikke, min Søn, at jeg skulde skylde en Fremmed saa stor en Tieneste, da du kan vise mig den. Laan mig de hundrede Pistoler, som han har betalt for mig — du afslaaer mig det —

An-

Anton.

Jeg har dem ikke mere.

la Roche (med Henrykkelse).

Min Datter, han har dem ikke mere —

(Han trykker ham til sit Bryst).

Mester Anton.

Det er mig, som har ladet Deres Faer sætte, altsaa kan det ikke være, uden efter min Befaling, at han er kommet løs. (til Antonette) det er kun et Opfund, jeg har hemmelig givet Pengene.

Anton (fortrydelig).

De, min Farbroder —

Sabord.

Giør nu ingen Hemmelighed deraf længer, min Ven! Sandheden har røbet dig. Og De, Antonette! nu er De fritaget fra det Ægteskabs-Løfte, De havde givet den Karl.

la Roche.

Og du, min Datter! ogsaa?

Antonette.

Jeg har intet giort, uden min Skyldighed.

la Roche.

Ah! mit Hierte er saa opfyldt af Kierlighed og Taknemmelighed, saa det ikke kan fatte det.

Sabord.

Det troer jeg nok; jeg, som nu ikke er blødhiertet, De har ret rørt mig. Tillad, deilige

Anto-

Antonette! at jeg maae give Dem en liden Brudegave. (Han giver hende Antons Engagement.) Det er ikke mere mig, nu er det hende du hører til.

Antonette.

Kan jeg afslaae saa smuk en Foræring. (til Anton). Men nu vil Deres Fader maaskee ikke, siden vi ere fattige.

la Roche.

Hvorledes? Fattige? Saa veed du ikke? — O Himmel! jeg er overvældet med saa megen Lykke paa eengang, at min Forstand ikke kan begribe den, og mit Hierte ikke bære den. Ja, min Datter! alle vores Ønsker ere opfyldte. Det første Menneske, jeg mødte, da jeg kom ud af Arresten, var Capitaine Bonretour.

Sabord.

Og vi saae ham jo forlise.

la Roche.

See nu, hvad der har været Aarsag til vores Vildfarelse; han var i Cadix, som De veed, beskieftiget med at lade sit Skib calfatre; der møder han Capitaine la Vergue, hvis Skib ikke længer var i Stand til at holde Søen; han laante ham sin Fregat, den skiønne Margrete, med hvilken vi har seet ham forgaae, og gik selv om Bord paa det Skib, han har taget fra Fienden, og med hvilket han nu er gaaet ind i Havnen.

Mester Anton.

Har Capitaine la Vergue forliist? O Himmel! han havde alle mine Midler inde; jeg er forloren, jeg er uden Redning, jeg maae hænge mig.

Sabord.

Det vil jeg raade jer til, saa længe indtil I har forvundet jeres Sorg.

la Roche
(til Mester Anton).

Hvor meget De har forfulgt mig, forglemmer jeg dog ikke, at De har giort mig Tieneste. De kan lide paa mig. (til Anton) Og du, min Søn.

Vaudeuille.

Du paa en Maade mig forbinder,
Saa jeg Giengield at giøre finder
Endnu for mig umueligt er.
Naar evigt vores Venskab bliver,
Da Kierlighed Betaling giver,
Aldrig tabt en Velgierning er.

Antonette

Af Kierlighed og Venskab venter
Du dig, at faae betalt med Renter,
Hvad jeg skyldig min Anton er.

Min Haand skal ei Betaling blive,
Nei, den mit Hierte dig skal give;
Tabt ved Kierlighed intet er.

Anton.

I Mænd, som den Mistanke nære,
At en Kone kan flygtig være;
Jeg en Lærdom jer giver her:
Mod Konen viis en Beilers Iver,
Og stedse troe hun eder bliver;
Tabt ved Kierlighed intet er.

Sabord.

Naar en Fribytter vaer jeg bliver,
Som til Angreb et Tegn mig giver,
Godt, det Takken for sidst kun er;
Og om med skarp han paa mig sky-
der,
Da jeg det glatte Lag ham byder;
Uerkiendtlig Sabord ei er.

Til Parterret.

Tit den for strænge Dommer kyser
Ved Critiquen meer end oplyser
En Skribent, som frygtagtig er;
Men ved Lemfældighed hans Iver

At

At bedre sig forøget bliver;
Aldrig tabt en Velgierning er.

Chor.

Ved Læmfældighed vores Iver,
At behage Dem, større bliver;
Lad os skue Dem ofte her;
Deres Godhed tabt ei er.

Den besnærede Cadi.

Et Syngespil

i

En Act.

af Monnier.

Hvortil Musikken er componeret

af Monsigny.

Oversat af

Lars Knudsen.

Personerne.

Cadi.

Fatime, hans Kone.

Zelmire.

Mouradin.

Omar, en Farver.

Ali, hans Datter.

Aga, Cadis Lieutenant.

(Scenen er i Bagdad i Cadis Huus.)

Den besnærede Cadi.

(Theatret forestiller en tyrkisk Audience-Sal.)

Første Scene.

Cadi (allene.)

I! som tæres af Elskovs Brand,
Elskere! naar I finde
Den stolt og grum, I ynde,
Søg strax, at knytte andet Baand.
Forgiæves! at I faae i Sinde,
Seir ved Bestandighed at vinde;
Forgiæves spildes Sukkene,
Hun eders Smerte vil belee!
En grusom Elskerinde
Kuns flygtig Elsker bør at see.

Ja! saaledes bør man at hevne sig over deres Spodskhed. Men, jeg har drevet min Hevn endnu videre. Allene efter det Rye, der gik af Zelmires Skiønhed, lod jeg hende begiere, for at ægte hende — og denne lille Maske, som synes, at jeg er hende for gammel, giver mig plat ud Afslag. — At give en Cadi Afslag? — en Mand,

som jeg — hun har end ikke villet værdiges at see mig — men jeg haaber, at hun skal ikke have Aarsag til at rose sig af Byttet — ha, ha, ha! den Streg, jeg har spillet hende, er ualmindelig. — Ha, ha, ha! under Navn af en hovedrig Kiøbmand fra Damasko, har jeg faaet hende givt med en usel Landløber, uden Midler eller Herkomst. — Jeg har betient mig af ham, til at fuldføre mit Anslag, uden selv at kiende ham — ha, ha, ha! jeg havde lyst at fortælle min Kone, Fatime, dette lykkelige Paafund; dog uden at lade hende vide den egentlige Aarsag til min Hevn. Jeg vil gaae op til hende, i hendes Værelser — men, det er nu den Time, hvori jeg skulde give Audience. — Ei! ligemeget! Kommer der nogen, saa lad ham bie. Paa min Troe! jeg gav mit Dommer-Embede Døden i Vold, dersom jeg skulde giøre mig Livet saa suurt, som saa mange af mine Medbrødre, for at forvalte det til Punkt og Prikke.

(han gaaer.)

Anden Scene.

Zelmire. Nouradin.

Zelmire (efterat hun har seet sig nøie for, om Cadi er gaaet, kalder paa Nouradin)

Nouradin! bort jeg saae ham gaae.

Nouradin (kommer ind.)

Zelmire! fra dit Forsæt staae!

Zelmire.

Zelmire.

Kom! det alt os lykkes maae,
Ingen Naade!
Nei! Straf bør hans Frækhed lide.

Nouradin.

Al Fortrydelse bortslaae,
Lad dig raade!
Gaae! ach! gaae herfra i Tide!

Zelmire.

Jeg min Hevn opgive saa?
Nei! mit Forsæt fast skal staae.

Nouradin.

Han Advarsel kunde faae,
Andet Raad maae findes paa.

Zelmire.

I Hevn mit Bryst,
Faaer ene Trøst,
Da han har villet mig beskiæmme.

Nouradin.

tillige. Hvi har dit Bryst,
Til Hevnen Lyst?
Hans Falskhed blev vor Lykkes Fremme,
Et uvist Udfald smigrer dig.

Zelmire.

Med Vrede jeg ei yttrer mig.

Nouradin.

Frygt! Cadis Ondskab vidt kan gaae.

Zelmire.

Nei! nei! mit Forsæt fast skal staae. (hæftigen) Nei! nei! siger jeg: intet kan formaae mig til, at forandre min Beslutning, alt, hvad Du har berettet mig, foreger mit Had imod ham endnu mere. — Den Skielm! han er Karl for, at sprede denne Hændelse offentlig ud — og jeg skulde ikke søge, at hevne mig — nei! jeg kiender ham — og jeg skal komme ham i Forveien. Jeg har fortalt dig om en Farver, her i Staden, som har en Datter, en forfærdelig styg Vanskabning — Cadi har aldrig seet mig — jeg siger dig intet videre.

Nouradin.

Cadi er det tredskeste og lumpneste Gemyt af alle Mennesker. Det er sandt: Skylden har ikke været hans, at Du ikke blev et Offer for hans rasende Jalusi. Men elskværdige Zelmire! Jeg beder dig endnu engang: Hvad Aarsag har Du nu til at hevne dig? Du seer jo, at han er besnæret af sin egen Ondskab. Skal jeg nødes til at igientage for dig: at jeg er ikke et ringere Parti, end det, som han troede, at indbilde dig — Det, som jeg allerede har aabenbaret dig, om min Stand, min Herkomst — de Forsikkringer, jeg har givet dig —

Zelmire.

Din Kierlighed, kiereste Nouradin! er den eneste Forsikring, mit Hierte ønsker sig. Men den underfundige og ondskabsfulde Cadi vil overalt udprale den Seier, han formener, at have faaet over mig. Jeg vil nu, paa min Side, straffe ham igien, og, paa eengang, give ham sin fortiente Løn, baade for det gode, han imod sin Villie, i Dag, har været Aarsag til, og for den skielmske Streg, han har havt i Sinde at spille mig.

Nouradin.

Jo mere paastaaende Du bliver i at udføre dit Anslag; jo mere voxer min Mistanke: at det fortryder dig, at jeg er din Mand.

Zelmire.

Kunde dit Hierte giemme sig en Tanke.

Nouradin.

Ach! sig kun et Ord! — byd over min Skiæbne.

Om dit Hierte Ulyst finder?
Angrer dig Forbindelsen?
Ah! det søde Baand, os binder,
Løs det! løs det da igien!
Jeg vil, nærende min Lue,
Søge anden Solekreds;
Hvor, i Tanken, dig at skue,
Hiertet stilles skal tilfreds

Stedse om, og tro Tilbeder
Da din Skiønhed fængsler mig,
Vil jeg see, om den tilsteder
Det: At leve uden dig?
Men mit Hierte du antændte,
Dine Træk det stak i Brand,
Sig deri har vedst at prente,
Saa de ei udslettes kan.

Zelmire.

Alting ber jo overtyde dig om, at jeg elsker dig. Jeg priser mig alt for lyksalig, at Skiæbnen har forundt mig den Frihed, at jeg kan give Dig de tydeligste Beviis paa, hvad mit Hierte føler for Dig. Ja, min elskede Nouradin! forlad Dig paa den Tilstaaelse, jeg har giort Dig:

Jeg ei mere ønsker mig;
Baandet, som mig bandt til Dig,
Er Lykken, som mit Hierte,
Elskte! sig begierte.
Skræk mig meer ei volder Qval,
Elskov giorde vores Val;
Han! Kierlighed os lærte,
Han! den krone skal!

Nouradin.

Hvad! dig den Gud indtager?
Ord, fortryllende, det var!
Hvi til den Fryd, jeg smager,
End et Hierte jeg ei har?

Alt,

Alt en Skiæbne sød og rar
Mig, i Tiden, haabe lar.
Hvi til den Fryd, jeg smager,
End et Hierte jeg ei har?

Begge.

Kan man mere ønske sig!
Baandet, som mig bandt til Dig,
Er Lykken, som mit Hierte,
Elskte! sig begierte.
Skræk mig meer ei volder Qval;
Elskov giorde vores Val;
Han! Kierlighed os lærte,
Han! den krone skal!

Men, over denne Samtale, forglemmer jeg, at vi maae vogte os for, at Cadi ikke seer os tilsammen — forføi dig herfra, et Øieblik — her er ingen i Huset, som kiender Dig, uden en eneste Slave. Stræb, at giøre ham Dig forbunden, og formaae ham til, at lade Fatime vide: at hendes Mand bedrager hende. Hun elsker ham — og hun er overmaade jalu. Gaae! gaae! jeg paatager mig, at fuldføre det øvrige. —

Nouradin.

Det er ikke uden Bekiymstelse, at jeg forlader Dig her allene.

Zelmire.

Om et Øieblik, seer Du mig igien.

(Nouradin gaaer.)

Tredie Scene.

Zelmire (allene.)

Mit Hiertes Haab og Glæde!
Kiælne Gud! kom! tag Sæde
I hvert mit Smil;
Mit Øie laan din Ild!
Mig Yndighed forlene!
Alt, hvad en Skiønhed glimrer med.
Af disse Vaaben jeg mig vil i Dag, betiene,
Men ei for at begaae letsindig Troloshed.

Jeg er Fruentimmer, og jeg brænder af Hævn imod denne Cadi. Han har troet, at givte mig, efter sine Griller; men jeg, dersom det lykkes mig, skal sikkert givte ham efter mine. — Det vil nok ikke vare længe, inden han kommer ned igien. (Cadi lader sig høre) Der er han, uden al Tvivl. Nu gielder det, at tvinge sig, og at anvende al muelig Snedighed, for at faae ham lokket i den Snare, jeg har stillet ham.

(hun skiuler sig med sit Sløer.)

Fierde Scene.

Zelmire (under Sløer) Cadi. Aga.

Cadi (til Aga, uden at see Zelmire.)

Ved min Troe! jeg havde tænkt, at Fatime

me havde fundet større Fornøielse over den Hævn jeg har forskaffet mig, end hun giorde; men, hun er et Fruentimmer, og det er ingen Under, at hun tager sit Kiøns Parti. (han bliver Zelmire vaer) Ha! ha! en lykkelig Fangst, og lækker, som det synes.

Zelmire (stillende sig forvirret og frygtsom an, hilser Cadi, ved at legge den ene Haand paa Panden, og den anden paa Brystet, og talende halv sagte.)

Turde man, Deres Høimægtighed, udbede sig et Øiebliks Samtale med Dem — allene?

Cadi.

Allene? — Ja nok da. (for sig selv) Hun trækker alt. (høit) Hør der! (til Aga) Lad os blive allene! at ingen forstyrrer os. (Aga gaaer) Nu! min lille Glut! hvad har Du nu, at sige mig? Og hvori kan jeg være Dig til Tieneste? Tal kun frit.

Zelmire.

Ach! høivise Herre! jeg kommer for at anraabe Dem om Ret. O! jeg skiælver af Angest! hele Staden beremmer Dem for saa retsindig og redelig en Mand —

Cadi.

Oh! det siger intet. —

Zelmire.

For en Dommer af saa øm Samvittighed, at jeg frygter.

Cadi.

Lille Gaas! med din Frygt. Fat Mod min Kylling! jeg forstaaer at dysse den. Kun snart!

snart! tag mig dette dumme Slør af Veien! (han løfter Sløret op, og betragter hende med Henrykkelse og Beundring) Hvilken Skiønhed! — Uf!

Zelmire (til Cadi, som betragter hende meget forlibt.)

Siig! Deres Høimægtighed!
Er jeg, til at skræmme, leed?
Ansigt, Skabning De betragte!
Kan man dem, med Ret, foragte?
Siig! Deres Høimægtighed!
Er jeg, til at skræmme, leed?

Cadi.

Hvem? — Du? — Heslig? — Nei!
jeg svær:
At, af dig, jeg henrykt er.

Zelmire.

Betragt mig engang ret!
Mit Væsen, er vel det
Slet?

Cadi.

Net!

Zelmire.

Betragt! og overvei!
Det mindste feiler jeg
Ei?

Cadi.

Nei!

Zelmire.

Vil De mig see fremtrine!
Er ei baade Gang og Mine
Kion?

Cadi.

Skion!

Zelmire.

Mon man en Arm, til Nod,
Meer buttet, rund og blod,
Bod?

Cadi.

Sod!

Hold op! Du skielmske Pige!
Du er fortryllende.
Jeg kan ei længere —
Jeg doer af Følelse.
til Hold, op Fornuften bort vil vige,
Hvi plager Du mig? Skionneste!
Du forblinder,
(for sig selv)
Men, o! Hinder!
For mit Hierte, hvor qvælende!

Zelmire.

Min Frihed, uden lige,
Forund Forladelse!
At jeg mig dristede,
til Dem at uleilige.

Hvi

ge. Hvi er jeg ei, jeg arme Pige!
For Dem at rore, skiønnere?
Men jeg finder,
(som for sig selv)
Hvilken Hinder!
Mine Træk for afmægtige.
(til Cadi) Dom selv! Og beklag min Ulykke!
Min Fader har faaet slig Nykke;
Udspreder: jeg er af de — Stygge,
Eensoiet — Lamhaandet — paa Krykke.
Kan De vel Lyde paa mig see?

Cadi.

Saa slet kan en Fader vel være?
Hvis Vreden jeg lod mig regiere? —
Men, til mig forlad dig, min Kiere!
Jeg skal ham det modsatte lære;
Og at Du er indtagende.

Zelmire.

Jeg maae da sige Dem, at mit Navn er Ali; og med den liden Gave af Skiønhed, som De behager at tillegge mig, maae jeg dog leve et bedrøveligt Liv, i den eensomste og kiedsommeligste Afkrog.

Cadi.

Den arme Unge! —

Zelmire.

Og, under det Paaskud, at jeg er en afskyelig Vanskabning, afslaaer min Fader alle de Partier, som bydes mig.

Ynk

Ynk min Skiebne haard!
For mine Aar
Kan Ensomhed sig vel beqvemme?
Baandet, Hierterne
Det sodeste,
Skal jeg det aldrig knyttet see?
Naar en elsket Ven,
Omt, kierligen,
Mit Hierte maatte sig bestemme;
Meest oprigtelig,
Blant alle, Dig
Du, Amor! dyrket saae, af mig.

Cadi.

Men, han maae jo være ravgal, denne Mand, som er Din Fader?

Zelmire.

Ach! desværre! mit eneste Haab staaer nu til Deres Beskyttelse — og det er et stort Mirakel, at jeg, i Dag, fik stiaalet mig ud af Huset. — Jeg saae ham gaae i Byen, og benyttede mig strax af dette Øieblik, for at gaae herhid til Dem, og beklage mig over den grumme Maade, han behandler mig paa.

Cadi.

Jeg svær ved alle Propheternes, fra den størstes til den mindstes Knebelsbart! at Du skal ikke have giort denne Gang forgieves.

Herfker=

Herskerinde!
Snart forsvinde,
Skal Du finde,
All din Nød.
Tanke sød:
Dig at vinde;
Saa, for min Du Lindring bød,
Og mit Ønske ei forskiød!
Frie for Plage,
Du modtage
Baandet, Elskov byder an!
Mild, Du skue
Evig Lue,
Som, for dig, mig sat i Brand!
Suk Du drager?
Siig: behager
Dig, med mig, Forbindelse?
Ah! den Lykke
Kan henrykke,
Haab mig ei var sødere.

Zelmire (for sig selv.)

Nu har jeg ham, nu maae det lykkes (høit)
Det er alt for stor en Naade; men —

Cadi.

Hvorledes? — Men? — Jeg er endnu ikke saa udlevet, skulde jeg troe? — Hvad synes Dig?

Zelmire.

Zelmire.

Mig synes, — at man maatte have en meget fordærvet Smag — om man —

Cadi.

Godt! godt! jeg forstaaer Dig. Det er alt nok. Jeg mærker hvad dit lille Hierte attraaer. Du brænder af Længsel efter, at giøre mig lykkelig. (for sig selv) Hele Verden betragter mig ikke med samme Øine, som den overmodige Zelmire.

Zelmire.

De nævnte en Zelmire —

Cadi.

Oh! det var en Affære — lidt Bagatellerie. Hvad jeg vilde sige: hvad er din Faders Navn?

Zelmire.

Omar. Farver af Profession, og jeg er hans eneste Datter.

Cadi.

Farver! — dog det vil intet sige. Kierlighed giør alle Stænder lige. En Elsker, som er antændt af en reen og heftig Lue, bør ikke have andet for Øinene, end det sede Maal, han sigter til, naar han knytter saa behagelige Baand. Hvor boer han?

Zelmire.

Tæt ved den store Moskee, ved Stadsporten.

Cadi.

Godt! nu kan Du forføie dig hiem igien, min deilige Glut; og inden en Time, skal Du erfare, hvad jeg formaaer. Men, der falder mig noget ind. Dersom Du forblev her, vilde det maaskee snarere være afgiort.

Zelmire.

Forblive her? Nei! nei: (for sig selv) af Skræk jeg døer.

Cadi.

Hvad frygter Du? Hvi Du ei blive tør?

Zelmire.

Jeg!

Cadi.

Ja, hvorfor ei?

Zelmire (for sig selv.)

tillige. { Hvilken Udflugt søge?
Cadi.
Du med mig vil spøge,
Siig! hvad Frygt dig plager?

Zelmire (for sig selv.)

Ah! min Skræk tiltager.

tillige. { O! nei! at blive her,
Mig alt for farligt er.
Cadi.
Hvem veed, Du bliver her,
Naar dig ei nogen seer?

Kom!

Kom! ind i dette Kammer gaae!
Derfra Du alt kan faae at høre.

Zelmire.

At jeg er her, det dølges maae,
Hvis min Fader — (for sig selv) hvad
skal jeg giøre?
Ah! nei! forblev jeg her?
Mig qvalte Angstelser.

Cadi.

Hvem veed, Du bliver her,
Naar dig ei nogen seer?

Zelmire.

Giør min Fader Gisninger?

Cadi.

til- Giør han sig end Gisninger?

Zelmire.

Hvis han gietter: hvor jeg er?

Cadi.

For hans Vrede, Frygt ei meer!

Zelmire.

Hug og Truseler
Venter jeg i sær.

Cadi.

lige. Truer han dig her?
Jeg ham tie lær.

Zelmire.

Ei, mit Liv, han skaaner meer.

Cadi.

Derfor Du sikker vær!

Det være langt fra, at jeg vil ængste Dig. Det var allene, for at komme deshastigere til Akkord, at jeg foreslog Dig det.

Zelmire.

Nei! det er langt sikkrere, for at lokke ham efter Ønske, at han ikke fatter den ringeste Mistanke. (hun vil gaae.)

Cadi.

Som Du vil. Som Du vil. Dine Grunde ere vigtige. Gaae! gaae! min Engel! og brug din Frihed.

Zelmire.

(gaaer.)

Cadi.

Nu da! her maae ikke forsømmes et Øieblik. Heida! hvem er der? —

Femte Scene.

Cadi. Aga.

Aga.

(giør en meget ærbødig østerlandsk Hilsen, leggende begge Hænderne paa sin Turban, og bliver siden staaende, med Armene korsvis over Brystet.)

Cadi.

Tag Mandskab med dig, og lad strax Farveren, Omar, som boer ved Udkanten af Byen, med Magt eller Lempe, bringe herhid.

Aga.

Aga.

Omar? Ei! ham kiender jeg ganske vel. Han gik nu, i Dieblikket, her forbi.

Cadi.

Skynd dig strax efter ham! og før ham herind ligesom han er.

Aga.

(gaaer.)

Siette Scene.

Cadi (allene.)

O! Dag! Som mig Lykke spaaer,
Elskovs Bud jeg ei modstaaer,
Forst foreent med Dig, min Kiere!
Maalet, som min Siel attraaer!
Da min Vellyst, paa min Ære!
Kongers Vellyst overgaaer.
Men, min Kone? — Den Draginde!
Hvad Larm vil hun ikke slaae?
Ei! for mig, hun larme maae.
Vil hun sig deri ei finde,
Skal hun Lobepas faae.

Ja! Dommen er fældet. Vil Fatime ikke fordrage sin nye Medherskerinde, saa kan hun gaae, og forsege Lykken, hvor hun vil.

Syvende Scene.

Cadi. Omar. Aga. Agas Følge. (slæbende Omar, som, af alle Kræfter strider imod, at gaae ind.)

Aga.

Du vil ei?

Omar.

Nei! nei! nei!

Cadi og Aga.

Hid! / Ind! siger jeg.
Modsæt dig ei!
Her hielper ingen Grille,
Du / Man lystre skal min / maae hans Vill'e.

tillige.

Omar.

Men, hvad er det for Grille?
Jeg lystre skal hans Vill'e?
O! lad mig gaae min Vei!
Jeg, med Justitsen ei,
Haver, at bestille.

Cadi og Aga.

Herind! modsæt dig ei!

Omar.

Nei! nei! nei!

Cadi

Cadi (til Agas Følge.)

Slip ham! (til Omar) Du lydig vær!

Aga.

Saa fort! Ei stridig vær!

Begge.

Dispyter [ei behøves / hielper ikke] her.

tillige. Jeg / Man Foielighed snart [ham / dig] lær.

Omar.

Jeg gaaer ei ind, om man mig bær,
O! Herre! Jeg Pardon begier,
Mod mig Forræderie det er.

(paa Knæ) O! Høimægtige Hr. Cadi! Jeg mærker nok, at det er en Streg, som min forbistrede Qvinde har spillet mig, men, alt hvad hun har paadigtet mig, er den puure rene Løgn og Beklikkelse.

Cadi (til Agas Følge.)

Gaaer kun bort! I andre! (til Aga) og Du! (han hvisker ham et Øieblik noget hemmeligt i Øret, derefter høit.) Kun gesvindt, og saasnart Contrakten er færdig, saa bring mig den.

Aga. (gaaer.)

Ottende Scene.

Cadi. Omar (paa Knæ.)

Cadi (til Omar.)

Staae op! Der skal intet Ondt hændes Dig.

Omar (ængstelligen.)

De kan kun lade foresperge, i det hele Korteer, hvor jeg boer, hvor ivrig en Mand, jeg er, i min Haandtering.

Cadi.

Det tvivler jeg ikke paa.

Omar.

Undertiden, engang iblant, naar Kiællingen gier sig alt for meget ud til Beens, og vil sætte Stuen paa Loftet. Ei! ved mit Skiæg! saa negter jeg ikke, at Taalmodigheden kan mankere en Smule, og for at faae hende rolig igien, giver jeg hende en lille Sinkeduus, et Nakkedrag, eller et Par Øretæver — dog alt i Venskabelighed.

Cadi.

Din Venskabelighed falder lidt for følsom. Men det, jeg har at tale Dig til om, er —

Omar.

Og, paa det Smule Fiaserie nær, skal der ingen kunde sige mig paa, at — Jeg skal giøre Dem Regnskab for min Huusholdning i kort Begreb, og det paa Haar og Traad.

Cadi.

Det behøves ikke. Jeg forlanger intet Regnskab.

Omar.

O! jo! Deres Herlighed! De maae være saa naadig at høre min Uskyldighed.

Deelt,

Deelt, med mit Bord, og min Qvinde,
Er mit Livs Fornøielser,
Naar jeg Denne maae befinde,
Hvad jeg ønsker, før kontræ,
Sorgen slaaer da Dette hen;
Og mit Liv giør sødt igien.
Alle Dage, jeg nye Glæde smager,
Fordums Tid ei bryder mig,
Den, som kommer, mig ei meget plager,
Hver Dag lar jeg skytte sig;
Glad lever man,
Hver, i sin Stand,
Naar man ta'r Tiden, som man kan;
Mit Hierte, neisomt nydende,
Faaer af alt sit Gode,
Den simpleste
Fornøielse;
Det er min Methode.

Cadi.

Den er ganske brav — men her er nu ikke Spørgsmaalet om dette. —

Omar (beænsteet.)

Hvorom da? Om jeg tør spørge.

Cadi.

Du skal have en Datter? Er det saa?

Omar (ærædende.)

Ja, naadige Herre! Desværre! for mig — til min store Hiertesorg. —

Cadi.

Jeg har ikke i Sinde, at paaføre Dig nogen Uleilighed, tvertimod! (for sig selv) nu gielder det. (høit) Jeg har et meget godt Parti at foreslaae Dig for hende — men for at tale sammen med mere Magelighed. (han byder ham at sidde paa en Sofa) See der! sæt Dig der!

Omar.

Nei! ved Mahomets Esel! Deres Høimægtighed! min uværdige Underdanighed — (han giør adskillige Ophævelser, inden han vil sætte sig.)

Cadi (utaalmodig.)

Ei! giør! som jeg befaler dig! og hør mig!

Jeg ny Forening vil indgaae,
Din Datter Lykken skal opnaae;
Mit Val lod Amor hende faae,
Til Brud, Du hende mig afstaae!

Omar (springer op, og troer at Cadi spotter ham.)

De spotter mig, jeg, Herre! seer,
Det Spøg for stor en Ære er;
Ah! slaae det i Glemme!
Det arme Kræ, der hiemme,
Ei sig kan beqvemme,
Er fæl — som den Slemme;
Tvi! tvi! det er en Skræk,
Som Dem kan kyse væk.

Cadi

Cadi (smilende.)
Min Ven! jeg var belavet paa,
At hende, Du afmalte saa.
Nok! hun mig behager,
Hun, saadan, mig indtager.
(efteraber Omar.)
Ei sig kan beqvemme,
Er fæl — som den Slemme.
Men, saadan, hun er mig kier;
Kun ubekymret vær!
Omar.
Nei! De, forgieves, frister mig.
Cadi.
Du, for mit Tilbud, vegrer dig.
Omar.
Var jeg, heri, Dem foielig,
De vist, i Morgen, hengte mig.
tillige. Cadi.
Hvad! for mit Tilbud vegre sig?
Viid! man, omsonst, ei trodser mig.
Omar.
Nei! jeg Dem ei bedrage vil.
Cadi (utaalmodig.)
Jeg veed: hvad jeg mig holder til.
Omar.
Nei! De, forvist, bedrages vil,
Jeg tør ei sige: ja, dertil.

Cadi.

Adlyd mig! mig adlyd! jeg svær:
Min Hustrue, hende jeg erklær.

tillige.

Omar.

Mig alleting Forsikkring er:
De kun, at spotte mig, begier.

Cadi.

Mon nogen saa forhærdet var?

Omar.

Dem Sandhed forebragt jeg har.

Cadi.

Du, i Haardnakkenhed fortfar?

Omar.

Jeg siger Sandhed soleklar;
Den arme Bytting, Herre!
Paa Heslighed, desværre!
For Monster kan passere,
Slig Misgeburt man aldrig saae.

Cadi (for sig selv.)

En Knegt, saa fræk, jeg ville
Mig neppe forestille;
Kan man, for Kneb at spille,
Vel videre, i Ondskab, gaae?

Omar.

Ak! ved min Datter, sikkerlig!
At see, De vil forskrække sig.

Cadi.

Cadi.

Gak! alt for vidt, driv ikke mig!
Hun staaer mig an, jeg siger Dig.

Omar.

til= Ak!

Cadi.

Gak!

Omar.

Befaling, Deres Villie, er;
Jeg lyde skal, — men jeg Dem sværr:
(han giør mange dybe Reverentser.)
lige. Nødigt, det skeer.

Cadi.

Al Vegring Dig unyttig er,
Din Datter jeg af Dig begier;
Lydagtig vær!

Omar (for sig selv.)

Enten har han en Skrue løs, eller nogen har villet have ham for Nar. — For at slippe heelskindet fra ham, saa vil jeg forlange saa stor en Hiemgivt til min Datter, saa Grillerne skal nok forgaae ham.

Cadi.

Hvad staaer Du der og brumler i Skiæget?

Omar.

Intet! slet intet. — Naar det da endeligen skal saa være? — og Deres Høiviished har

saa

saa reent forgabet sig i min Datter? saa De, hvad det end gielder, vil have hende — saadanne, som hun er. —

Cadi.

Ja, ja! just saadan som hun er.

Omar.

Nu vel da! — saa er hun til Deres Tieneste.

Cadi.

Godt! hvor glæder det mig inderlig! at jeg omsider finder Dig saa billig.

Omar.

Ja! Herre! — jeg adlyder Dem; men, sandelig — paa ærlig Mands Troe og Love! jeg kan ikke overlade Dem min Datter, for ringere Hiemgivt, end et tusinde Sekiner.

Cadi (for sig selv.)

Forbandede Jøde! for saadan en Priis kunde jeg vælge mig hvilken mig lystede, af de største Skienheder i Staden. (høit) Jeg bør ikke vegre mig for at tilstaae Dig, hvor høit Du end forlanger, men Du maae ogsaa tilstaae mig: at Du lader din Kram betale, og det til Pinds Ende.

Omar (til Cadi, som betænker sig.)

Om Forladelse! — jeg svær Dem til, at Nei er mig lige saa kiert, som Ja. Deres Herlighed kan tage hende, og lade hende fare.

Cadi.

Men dersom jeg nu tilstaaer Dig dem?

Omar.

O! aldrig! Deres Heiviished kan umuligen være saa tosset, at gaae hen —

Cadi (tager en Pung ud af en Skuffe i sin Skriverpult.)

Der! — der har Du dem. (for sig selv) Denne Omar det er den arrigste Prangere, jeg kiender.

Omar.

O! uendelig Taksigelse! Deres Herlighed! (han betænker sig lidet) men, torde jeg sperge Dem? — Førend Iman legger den sidste Haand paa Verket, skulde der da ikke gieres en god og lovlig Contrakt imellem os? (for sig selv leende) Nu har jeg da ogsaa drevet ham til det yderste.

Cadi (leende.)

Et Dieblik! et Dieblik! jeg har alt i Forveien beordret — Vel! der bringer man mig den til Underskrift. (han sætter sig ved Skriverpulten, for at skrive under.)

Omar (for sig selv.)

Han er vel aldrig saa desperat, og skriver under? — Der skrev han! — nei, nu troer jeg vist og fast! at han er forrykt. Ei! saa lad gaae! lad os da benytte os af hans Galenskab.

Cadi

Cadi (givende ham Contrakten.)

Er Du nu fornøiet?

Omar.

Oh! langt mere, end jeg ventede. —
Bliv da! bliv da hendes Mand!
Af min Haand tag hende an!
Dem fornøi saa godt, De kan;
Slig Hiemgivt riig,
Giør føielig,
De maae mig
Svigerfaer kalde.
Men, naar De Puslingen seer,
De ei maae, hvordan hun er,
Sadle om, jeg mig udbeer!
Hun, klog, og gal,
Smuk, grim, tyk, smal,
Blive skal
Deres Udvalde.

Cadi.

Giør Dig nu ingen videre Bekymring! lad det øvrige bero paa mig.

Omar.

Saa vil jeg da gaae hiem, for at bringe Dem Deres Fæstemøe. (idet han gaaer) Ha, ha! ha! (han kommer hastigen tilbage og hvisker fortroligen til Cadi) Skulde det, imidlertid treffe sig, at min Datter ikke var saa lykkelig, at gefalde Dem —

saa

saa vilde jeg nok tage mine Vare til mig igien — men jeg giver ikke en Skilling tilbage — et Ord, et Ord! —

Cadi.

Ei! saa gaae! gaae! og skynd Dig! Forhal ikke min sødeste Forneielse!

Omar.

(gaaer.)

Cadi.

Nu maae jeg, uden Ophold, give de fornødne Ordre, og foranstalte alt, hvad der udfordres, for at imodtage min ny Herskerinde med al den Værdighed, som hun fortiener.

(han gaaer.)

Niende Scene.

Fatime (allene med et Brev i Haanden, hun har hørt Cadis sidste Ord.)

Han undflyer mig — det, som jeg selv nu hørte, og det man her beretter mig, er da alt for sandt. (hun kaster Øinene i Brevet og læser Slutningen.) „ Og, dersom De ikke forebygger det, saa har „ han belavet sig paa, at forskyde Dem. " — Den Forræder! — han kunde tilføie mig en saadan Forhaanelse? — og turde giøre sig Regning

paa, at jeg, taalmodigen, skulde fordeie en saadan Medfart?

Er ei en Kones Skiebne at beklage?
O! Mandfolk! hvor forforiske!
Som Elskende, I Masken kan paatage;
Vi troe os, bundne, de lyksaligste.
Var Koner tredske, som I andre?
Hvor mange Taare sparte de!
Paa Blomster, Amor dansende,
Paa Torne, Hymen sees at vandre;
O! Mandfolk! hvor forforiske!

Tiende Scene.

Cadi. Fatime.

Cadi (uden at see Fatime, i det han kommer ind.)

Alting er i Orden — og jeg venter med Smerte — (for sig selv i det han bliver Fatime vaer) Min Kone! Himmel! Hvor ubeleiligt — i hvad Forsæt, kan hun vel komme her.

Fatime.

Ach! min kiereste Mand! sæt mit bekymrede Sind i Rolighed. Dersom jeg skal fæste Troe til det, man beretter mig, saa staaer jeg

Fare

Fare for, at fordrives af dit Hierte, og en anden indtager det igien? Stadfæst min Lyksalighed, i det, Du overtyder mig om, at det er en Vildfarelse.

Cadi (sættende sig ved sin Skriverpult.)

Altid plager Du dig selv med din Mistænkelighed. Og, overalt, om nu saa var? Er jeg ikke din Herre! lad os sætte det Fald, at Sagen forholder sig virkelig?

Fatime.

Hvorledes? Troløse Bedrager! at Sagen forholder sig virkelig?

Gaae!
Lad mig ei meer forstaae,
Utroe! Du skiuler dig ei mere?

Cadi.

Hvad kan deri være,
Hvorover sig besvære?

Fatime.

Jeg mig beskiæmmet seer.

Cadi (reisende sig fra Skriverpulten.)

Her, jeg Herre er.

Fatime.

Forræder! mig forsage?
Gaae! Flye mig! falske Ægtemage!

Meensvorne! mig forjage?
O! Harm og Vrede mig betage.

til-

Cadi.

Skrig og Klage,
Hold tilbage!
Hvilken Plage!
(for sig selv.)
O! den Drage!

Fatime.

Hvis jeg, for din Svig,
Ei Ret kan skaffe mig,
Skal jeg her hos dig,
Giøre Larm skrækkelig.

li-

Cadi.

Dæmp dog dit Skrig!
Saae man Furie slig,
Sagtne dog dig!

Fatime.

Følg da dit Hierte slet!
Lad en anden dele det!
Tilføi mig kun Uret,
Men, troe jeg mig hevner let.

ge.

Cadi.

Er Hiertet derfor slet,
Fordi man kan dele det?
Hvem giør Dig vel Uret?
Jeg din Hævn mig tager let.

Fatime.

Fatime.

I en Hat to Hoveder?
Det et herligt Forsæt er.

Cadi.

I en Hat to Hoveder,
Prøve det, er min Plaseer.
(sætter sig ned igien ved Skriverpulten.)

Min kiere Frue! Jeg raader hende, at hun tager Tonen lidt lavere, hvis ikke kunde jeg faae i Sinde, at gribe til et Middel, som ingen af os befandt sig holden ved, uden jeg allene.

Fatime (ivrigen.)

Giør det! — Du benytter dig af min Føielighed, og Kierlighed, paa saa nedrig en Maade. — Nu vel! Troløse! Du skal faae at see, at jeg, uforfærdet, skal staae fast ved min Beslutning — her, skal jeg oppebie dette rare Klenodie, Du har erobret, og, efterat have foreholdt hende hendes Uforskammenhed: at turde berøve mig dit Hierte. — Dit Hierte, Meeneder! hvis Tab endnu smerter mig, — i hvor forræderisk — hvor lastværdigt det er — saa skal jeg qvæle hende, midt for dine Øine.

Cadi.

Men — men — kan der findes saa forgiftigt et Kreatur? —

Fatime.

Har Du da ikke den ringeste Følelse af Skam? Dæm dig selv! at Du, paa din Alder, endnu tør bilde dig ind, at agere Springer? —

Cadi.

Nei! det er alt for uudstaaeligt. Siden det er mig da umueligt, at tæmme Dig, med det Gode; saa er der intet andet Raad. Jeg skal strax hente din Medgivt. Pak dig strax, med al din Sibensak, herfra! første Gang! anden Gang! tredie Gang! jeg for — (et høierligt Simfoni tilkiendegiver Alis Ankomst.) Hvad hører jeg? —

Ellevte Scene.

Cadi. Fatime. Omar. Ali. Nouradin og Zelmire (lade sig see inderst paa Theatret, tilligemed en Slave.)

Omar

(til en Lastdrager, som triller hans Datter for ved sig, i en Hiulbør; hun er, latterligen, udstafferet, og bedækket med er grønt Taftes Slør.)

Her, skal hun ind. (til Cadi) Der har De Bruden, Herre! nu kommer de med hende.

(Lastdrageren sætter Hiulbøren midt paa Theatret, og gaaer ud.)

Fatime.

Fatime (med en forbittret og foragtelig Mine.)

Hvor da?

Cadi.

Harselerer Du? Jeg seer jo endnu ingen.

Omar.

Behag at hæve dette Slør. —

Cadi (farende tilbage.)

O Himmel! —

Fatime (leende.)

O! hvilket Uhyre! ha! ha! ha!

Omar.

Vi har, saa sandeligen! dog maiet hende saa godt ud, som vi formaaede.

Ali (stammende.)

Naa! hvad er det? Hvor forbausede de blive alle Mand? Hvor de tabe baade Næse og Mund! Marrimen! mener man, at beskue saadan en Person, som mig, uden Besippelse?

(hun giør sig yndig.)

Mine Træk, ere de
Ei de deiligste?
Kan man, yndigere
Nogen Skiønhed, see?
Nobel Er, jeg har,
Kiælent Øine-Par;

Naar jeg sees, Vunderskrig
Høres efter mig.
Komporteren,
Udstafferen,
Udsøgt er, alt hvad jeg har;
Miner pene —
Jeg allene,
Lekkerbisken var
For en Konge var.

Fatime.

Hvorledes? Er det for dette latterlige og heslige Gespenst der, at Du vil forskyde mig?

Ali.

Gespenst? — Jeg! — jeg! — Gespenst?

Cadi (til Omar.)

Men tael dog! sig frem: hvad dette Optog skal betyde.

Omar.

Ih! det betyder det, som jeg vidste længe forud, at De vilde kun giøre et slet Marked. Jeg sagde Dem det tydeligt nok i Forveien — og nu er al Skylden Deres egen, ifald at —

Cadi.

Hvad! Spidsbub! er Du endnu forvoven nok? —

En

En Cadi at spotte! Du dristige Krop!
Hvi jeg ikke strax lader klynge Dig op!
Opir ei mig!
Raader jeg dig:
Straffen vil indfinde sig.
Forvovne! Skiælv! dersom Du opbragt mig seer,
Ei Trodsighed meer!
Seer jeg strax ikke her,
Den jeg har kier,
Som jeg tilbeer;
Uden Naade, hengt Du er.

Omar.

Men, det er jo efter Deres udtrykkelige Befaling. Jeg kan ingen Datter skaffe Dem, uden denne.

Ali (hopper og spraller i Hiulbøren.

Henge sin Sviger-Papa — bevar os vel! — Hvilken Bøddel gir man mig. — Hvad Pine, vil da jeg faae at døie? —

Fatime.

Der er ingen, som bedrager Dig, uden Du selv. Jeg veed, og er forsikkret om, at Omar har ingen anden Datter, end denne stygge Pusugle.

Ali.

Pusugle! — Pusugle! — kiør mig hiem!

hiem! — kiør mig hiem. — O! Spot og Spee! — jeg pines — saa jeg spræker —

Cadi (fordybet i Tanker.)

Med alt dette, var her nu nyligen et ungt Fruentimmer, som —

Fatime.

Giorde sig lystig, paa din Bekostning. Hvor vilde jeg ønske, at det havde været Zelmire.

Tolvte Scene.

Zelmire (under Slør) Nouradin. De Forrige.

Zelmire (kastende Sløret tilbage.)

Kiender De, Høivise Hr. Cadi! dette unge Fruentimmer igien —

Cadi (kommende til sig selv igien.)

Ah! der er Du! min allerdeiligste! oh! hvor Du glæder mig.

(han vil omfavne hende.)

Nouradin.

Saa sagte! Deres Høimægtighed! denne foregivne Datter af Omar er Zelmire; den samme Zelmire, som De selv har forskaffet mig til Kone, og-

og som De, uden at vilde det, har giort lykkelig, ved at forene hende med en berømt og anseelig Mands Søn, elsket af hende og hendes Familie.

Fatime.

Ah! jeg er uden for mig selv af Glæde — omfavn mig min kiereste Veninde!

Ali.

Hvad! hvad! nok en ny Maskepi? — Forhast Jer kun ikke — Turen falder mig til, jeg skal givtes først, først jeg givtes, mig først—

Cadi for sig selv.)

Jeg er besnæret, og jeg har vel fortient det.

Zelmire.

De er beskiæmmet ved Deres egne Rænker. Men, det er en Giengield, som enhver Øvrighedsperson, af Deres Tænkemaade, kan sikkert vente sig. De seer her at det staaer fast: at den, som vil sætte Snare for en anden, maae selv vogte sig for Fælden.

Cadi.

Lad det nu være glemt! lad det være glemt. (til Omar) Pak Dig med din Kramkiste!

(Omar kalder Lastdrageren ind.)

Ali.

Ali.

Farvel! mit Puttelaar! faaer Du noget Ansted paa ny af min deilige Gestalt, saa skal Du, alligevel, strax finde mig kant og klar, til at kurere Dig. (i det Lastdrageren triller hende bort.) Selskabets Tienerinde! god rolig Nat.

Omar.

De forlanger dog ikke, at jeg skal levere Dem tilbage de —

Cadi.

Nei! nei! tvertimod! see der giver jeg Dig endnu dette, for at holde reen Mund; jeg forlader mig paa din Taushed. Behold Hiemgiven, og, for alting, din afskyelige Datter, som jeg hermed forskyder: første Gang! anden Gang! tredie Gang! og mere end titusende Gange, ifald det giøres nødigt.

Omar.

Ydmygste Taksigelse!

(han gaaer.)

Trettende Scene.

Cadi. Fatime. Zelmire. Nouradin.

Nouradin.

Lad da alt Nag igien forsvinde. Hr. Cadi!

Zelmire.

Zelmire.

Nu vil De, formodentlig, ikke oftere forsøge at hevne sig over mig?

Cadi.

Nei! langt fra! vil De alleneste forsikre mig, at alt dette maae holdes tavs, og fornemmelig om denne besynderlige Tildragelse ikke har berøvet mig min elskelige Fatimes Hierte.

Fatime.

Du havde fortient det, Troløse! mens, det er en afgiort Sag, at Konerne ere alt for ømhiertede; — saaledes forderve vi selv vore Mænd ved for megen Fromhed. De skulle vel vogte sig for at lade os føle deres Myndighed, dersom vi ikke bare alt for meget over med deres dumme Streger, og —

Cadi.

Nu godt! nu godt! lad os nu ikke længere tænke paa noget, som kan krænke os. Lad os være gode Venner igien, og lad os forneie os med hinanden. (til Zelmire og Nouradin) Jeg udbeder mig af Dem, at De ikke reiser herfra. Lad os forblive samlede, og jeg skal stræbe, af al min Magt, at forsone, den Gienvordighed, jeg havde i Sinde, at tilføie Dem.

Alle.

Alle.

Lige Deel i Fryden vi nu tage,
Som udkaarne Ægtevenner smage,
Med Sang og Spøg Sorg drives fra vort Bryst;
Herefter, vi kun føle Roe og Lyst.

Cadi og Nouradin.

Naar Ægte-Guden Storm og Slud,
Vil paa en deilig Dag opvække,

Fatime og Zelmire.

Snart, med sin Fakkel, Elskovs Gud,
Uveiret nøder at fortrække.

Ende.

De Sammitiske Egteskaber.

Et Syngestykke

i

Tre Handlinger

af

Mr. de Rozoi.

Med Musik af Gretry.

Oversat til samme Musik

af

Adam Gottlob Thoroup.

Personerne.

Agathis.	Herr Rosing.
Parmeno.	— Elsberg.
Eumenes, Agathis's Fader.	— Musted.
Cephalide.	Jfr. Møller.
Eliane.	Mad. Preisler.
Euphemia.	Jfr. Winther.
Formanden for de Ældste.	Herr Theßen.
Generalen.	— Urberg.
To unge Samnitiske Piger.	Mad. Rosing. og Jfr. Morthorst.
En Soldat, som taler.	Hr. Busch.
Gamle Mænd.	
Krigsfolk.	
Samnitiske Piger.	
Soldater.	

(Skuepladsen er i Samnium.)

Første Handling.

Første Optrin.

(Skuepladsen forestiller et stort Amphitheater; naar Dækket gaaer op, seer man Agathis og Parmeno at komme ind, holdende hinanden i Haanden, og uden Hielm og Sværd.

Agathis.

Kiere Parmeno, hvilken Dag er ikke denne, for den samnitiske Ungdom! Fortiene en Brud, og slaae Fienden! Paa denne Dag, som aarlig er bestemt til Bryllups-Høitideligheden, ere vi ved Romernes Misundelse nødte til at gaae i Strid. Hvilken Tidspunkt for et Land!

Parmeno.

Kiere Agathis, hvor Du bliver lykkelig! den Ære, at vælge blant de Skiønneste, tilstaaer Loven kun de Krigere, hvis Bedrifter have forduuklet deres, som kappedes med dem. Naturen har været Dig saa gunstig, at Du ikke kan frygte for, at nogen Kriger skal overgaae Dig, og ingen Skiønhed kan være bange for at blive valgt af Dig.

Agathis

Min Ven! ah saa megen Stolthed er langt fra mine Tanker! dersom jeg kunde opdage Dig — — men Loven forbyder den største af Venskabs Forneielser, den indbyrdes Fortrolighed; og mit Hierte siger mig, hvor viis denne Indretning er.

Parmeno.

Du forestiller dig den saa. Ah, vi ere maaskee de eneste Folk, hvor to Elskende ikke har Ret til at tilspørge og svare hinanden, førend de ere givte. Hvilken Taushed! hvor det koster en Elsker!

Aria

Hvis Siel har følet Kierlighed
Og sin Ild med Taushed nærte?
Skilt fra den, man gav sit Hierte,
Man ei af nogen Glæde veed.
Forhaabning lindrer Elskerens Smerte
Og skienker Sielen Rolighed.
Hvis Siel rc.
Jeg skal da see den, jeg tilbeder,
Og min Ild opdage ei tør!
Ved Taushed jeg mig selv bereder
En Qval, med hvis Byrde jeg døer.
Kiere Ven, ak hvilken Sorg for en Tilbeder!
Hvis Siel rc.

Agathis.

Agathis.

Troer Du da, at vore Hierter ikke forstaae hinanden her?

Parmeno.

Men den Tvivlsomhed — —

Agathis.

Er en Grund for at sege at være meere elskværdig.

Parmeno.

Men Frygten — —

Agathis.

Er en Lærdom, for at lære ret at elske.

Parmeno.

Men den Tvang — —

Agathis

Den afværger, at den Skrebelige ikke skal sige for meget, og at den Ubestandige ikke skal faae for meget at vide.

Parmeno.

Kiere Ven, Du overtaler mig, uden at overtyde mig. Du er dog meere lykkelig end jeg; Loven forbyder Dig ikke at udøse Dit Hiertes Tanker i en Faders Barm; — dersom min levede endnu — men Guderne have berøvet mig ham — havde jeg i det mindste intet at frygte —

Agathis.

Bliv ved.

Parmeno.

Elsker Du?

Agathis.

Ah, jeg har Æren alt for kier, for ikke at elske Skienhed.

Parmeno.

Og dersom vi ere Medbeilere? — den første Gang, jeg saae den, jeg elsker —

Agathis.

Tael.

Parmeno.

At beskrive Dig hendes Udseende, vilde være det samme som at nævne hende.

Agathis.

At fortie det, er maaskee ogsaa at nævne hende.

Duet.

Agathis.

Jeg saae den her,
Hvis Baand jeg bær.

Parmeno.

Hvad? begge her
Da saared er.

Agathis.

Hun var her i Skyggen alene.

Parmeno.

Her under skyggefulde Greene
Den Skionne var, min Siel har kier.

Agathis

Agathis.

En Nattergal i disse Gange
Qvad hendes Roes i sine Sange;
Den troede Flora selv at see.

Parmeno.

Saa den begynder sine Sange,
Naar Vaaren først sig lader see.

Agathis.

Men er' vi saa uheldige.
At for een vi begge Elskov nære?

Parmeno.

Om vi end er' Medbeilere,
Vort Venskab dog skal evig være.

a 2

Vi sværge, Venskab hør vor Røst!
Du skal forbinde vore Siele;
Omme og troe vi to vil deele
Med hinanden Kummer og Lyst.

Parmeno.

Men jeg mærker, at din Fader kommer — jeg vil lade dig være ene med ham; det er den eneste Fornøielse, jeg kan tillade mig at misunde Dig.

(han gaaer).

Andet Optrin.

Agathis, Eumenes.

Eumenes.

Nu da min Søn, nu har vi da den saa længe forenskte Dag, nu har vi den.

Agathis.

Ja min Fader, enten skal den være den sidste i mit Liv, eller og ingen samnitisk Kriger skal have samlet flere Laurbær.

Eumenes.

Meget vel! den erindrer mig om den Dag, da jeg fortiente at faae Din Moder. Min Fader indsluttede mig i sine Arme, og tog den samme Afsked med mig, som jeg tager med Dig. Der var den Tid, da meere end een Fader, misundelig over min Lykke, sagde mig smilende, at Din Følsomhed vilde formindske Dit Mod; Din Tapperhed har hævnet mig over deres Mistanke. Men jeg mærker hos Dig i Dag en meere brændende Fyrighed; hvad er det, som opvækker denne Sindsbevægelse hos Dig?

Agathis.

Denne Sindsbevægelse! — Ah min Fader, den skulde ikke være mig saa kier som den virkelig er, dersom den kunde være en Hemmelighed for Dig.

Aria.

Naar min Siel tragter efter Ære,
For min Fader og min Møe det skeer;
Kan jeg Seier af Striden hiembære,
Da dem begge jeg troer mig værd.
Jeg hører dig Mars! og jeg svær:
At stride for Elskov og Ære.

Eumenes.

For Elskov og Ære! jeg seer nok, at Du ikke vil vige Seieren uden at giøre den stridig — og dette Dine Ønskers Maal, er?

Agathis.

Cephalide.

Eumenes.

Cephalide — jeg har meere end een Gang udmærket hende blant alle de samnitiske Skiønheder. Hun er smuk.

Agathis.

Smuk! — hun er skiøn som Æren.

Eumenes.

Det kommer mig for som jeg saae hende.

Duet.

Eumenes.

Hun en Nymphe-Skikkelse haver.

Agathis.

Den Nymphe, hende ligner, stolt deraf
være vil.

Eumenes
See hendes Skabning.
Agathis.
Og hendes Smil.
a 2
Mars hun med Mod begaver.
Agathis.
Hun giver Elskovs-Gud sin Magt.
Eumenes.
Flora saa skien ei er i al sin Pragt.
Hendes Kind —
Agathis.
Rosen pryder.
Eumenes.
Ja liig den Rose,
Agathis.
som nys udbryder.
Eumenes.
a 2. { Min Siel blev rørt ved hendes Rost
Agathis.
At høre hende, o hvilken Lyst!
Agathis.
Cephalide, gid min du være!
Eumenes.
Glem ei, min Søn, Du har Medbeilere.
Agathis.
Naar jeg elskes —

Eumenes

Eumenes.

Modige de ere.

Agathis.

Jeg mit Mod ved Amors Gunst
skal nære.

Eumenes.

Ved Lyst til Æren Du Helte skal see,

Agathis.

Men Kierlighed dem dannede.

a 2.

O Guder! ynder mine / disse } Luer

I, som mit / hans } Hiertes Reenhed see,
I og i Eders Viisdom skuer,
At Elskov føder Dyderne.

Eumenes.

Ja min Søn! aldrig har jeg følet saa reen en Glæde. Jeg føler mig næsten lige saa ung som Du, og for at være Vidne til de Tapperheds Underværker, som jeg venter at see af Dig, tager jeg i Dag Vaaben paa igien, og følger Dig i Striden.

Agathis.

Hvad hører jeg? — Paa Din Alder! vil Du endnu vove Dig i Fare! — —

Eumenes

Eumenes.

Aria.

Ja med Naturens Stemme
Foreener Øren sin;
Skulde man mig glemme,
Hvad kunde meere græmme
Saa stolt en Siel som min?
Hvad hindrer min Alder?
Du kiender mit Mod;
Det tilbage kalder
Ungdoms Ild i mit Blod.
Vore Gamle til mig raabe:
Eumenes hvad vil du?
Du kaurbær ei kan haabe
Paa Krigens Bane nu.
I skal en Fader ei forlede;
Min Alderdom mig giorde svag,
Min Søn til mig har talt i Dag;
Jeg Banen vil igien betræde,
Paa nye jeg bliver ung i Dag.
Da Capo

Agathis.

Ak! min Fader, — med hvilken Glæde!

Eumenes.

Naar man har en Søn som min, og et Fædreland som vores, saa er Bryllups-Heitiden den sande Fest! for i Dag skilles vi ikke meere ad.

Agathis.

Agathis.

Intet skal hindre mig, at vaage for dine Dage.

Eumenes.

Vaag over vore Soldater. Frygt ikke for mig; men lad os gaae! nu er det paa den Tid, da alle de unge samnitiske Fruentimmer forsamles i dette Amphitheatre, og du veed, hvad Loven paabyder.

Agathis.

Ja, min Fader! men jeg veed ogsaa, at Cephalide imellem alle sine Medsøstre er den første til at begive sig did, hvor hendes Pligter kalde hende. Dersom jeg allene kunde see hende langt borte!

Eumenes.

Min Søn! lad os iile — der kommer nogen.

Agathis.

Min Fader! bedrager jeg mig? — nei det er hende.

(Eumenes og Agathis befinde sig i dette Øieblik i det bageste af Theatret; Cephalide og Euphemia gaae ned i For-Scenen.)

Tredie Optrin.

Euphemia, Cephalide og de Forrige.

Cephalide.

Min Moder! der er han — har Du givet Agt paa mig? blev jeg ikke rød?

Euphemia.

Euphemia.

Min Datter! lad i det mindste som om Du ikke havde seet ham.

(medens Eumenes holder Agathis borte fra Cephalide skiuler hun sin Forvirring i sin Moders Barm, hvilket udgier to adskillige Scener paa een Gang.)

Quartet.

Agathis.

Jeg hende seer; o hvad Yndighed!

Eumenes.

Ja, men betænk, Du taus maae være

Euphemia.

See Agathis, o hvad Fortred!

Cephalide.

Mig Elskovs Gud vil Held beskiere.

Agathis.

Af sød Henrykkelse,
Banker mit ømme Hierte,
Og føler glædeblandet Vee.

Euphemia.

Min Datter, hvad volder dig Smerte?

Cephalide.

At han elsker, man let kan see.

Cephalide, Agathis a 2.

Ach! til hvilken Qval og Lidelser,
En Elsker dømt ved Loven er!

a 4.

Ach! til hvilken Qval og Lidelser

En Elsker dømt ved Loven er!

Agathis.

Gid mit Held hendes Die talte,

Eumenes.

Min Søn! Du Æren lyde bør.

Cephalide.

Nedlad mit Slør!

Euphemia. (i det hun løser Cephalides Slør og lader det falde for hendes Ansigt.)

En Rodme malte
Din Kind, den skiønnere Dig giør.

Cephalide.

I Dine Arme stum jeg bliver.

Eumenes.

Kom, gaae, dit Hierte overvind!

Agathis (vil rive sig løs og bliver holdt tilbage af Eumenes.)

Nei Elskov beherske skal mit Sind!

Eumenes.

Mod Lovens Bud!

Agathis.

Grumme Lovgiver!

Euphemia.

For ømme Hierte!

Cephalide.

Han løs sig river:
Med sød Henrykkelse
Banker mit ømme Hierte
Og føler glædeblandet Vee.

a 4.

Til hvilken Qval og Lidelser
En Elsker domt ved Loven er!

(Her fæster Cephalide sine Øine paa Agathis; og løfter dem siden op mod Himmelen, med det meest levende Udtryk, i det Agathis gaaer bort med Eumenes.)

Agathis.

Min Fader! hun har seet mig, ja lad os gaae — at haabe, det vilde være for meget — et Øiekast, det er allerede en stor Deel.

Fierde Optrin.

Euphemia, Cephalide.

Euphemia.

Jeg begynder, min Datter, at være lidet misfornøiet med Dig. Din Uroe, Dine Forhaabninger, — bestandige Bekymringer forbittre Din Lyksalighed. Jeg vilde, at Du giorde Vold paa Dig selv.

Cephalide.

Ah, min Moder, Du veed hvor følsom jeg er, og Du kiender Agathis.

Arta.

Min Tilbeder al Priis fortiener,
Hvorfor Heltens Ønske steeg;
Ynde han med Mod foreener;
Haster til Kamp og folger Leeg.

Langt

Langt fra os, ham Æren opliver,
Nær os, om som Amor han er.
Venus selv, til Roes det ham bliver,
Ham som Mars og sin Søn anseer.
Ja han Mars, som Seieren giver,
Amor, fulgt af Glæder, han er.
Min Tilbeder ꝛc.

Euphemia.

Ei! vel min Datter, man maae oppebie Øieblikket med lige saa megen Rolighed som Mod.

Cephalide.

Men man gaaer i Strid i Dag.

Euphemia.

En nye Grund til at haabe.

Cephalide.

Men dersom jeg blev valgt —

Euphemia.

Cephalide! troer Du da, at Du skulde være Maalet for Alles Ønsker?

Cephalide.

Jeg siger ikke det; — men om det hendtes at en Kriger overgik Agathis, og hans Valg faldt paa mig? imod min Villie maatte min Felsomhed — —

Euphemia.

Min Datter, man tager tit et Indfald, en Fordom for denne; dersom Du vidste, hvad Egte-

skab er hos saa mange andre Folkeslags, skulde Du blive forbauset over de Ulykker, det foraarger. Man elsker uden at kiende hinanden, eller snarere, man troer at kiende hinanden fordi man elsker. Man haster med at foreenes; Henrykkelsen forgaaer hastig, man begynder ikke at elske meer, og man ender med ikke at agte hinanden.

Cephalide.

Men her kan Ligegyldigheden —

Euphemia.

Forskrække i Begyndelsen; men i det mindste er Staten Borgen for den Agtelse, den eene skylder den anden; og naar man ikke tør rødme ved at kiende hinanden neie, bliver man snart stolt af elske hinanden.

Cephalide.

Du har kun lært mig, at kunne adlyde.

Euphemia.

Min Datter, den Pligt, Naturen har paalagt mig, ophører i Dag; i det minste haaber jeg det. Denne er den sidste Formaning af en kierlig Moder, som stedse har holdt sig det for en Lykke, at kaldes Din Veninde.

Cephalide.

Den sidste? — Du bedrøver mig.

Euphemia.

Hvorfor da? Staten betragter Dig i Dag under en anden Synspunkt. Brudgommen kommer

mer i Moderens Sted, og ham allene skylder Du Regnskab for den Omsorg, Du tager Dig for hans Lyksalighed. En Dag, skal Du igien sige til Dine Børn det, som Du har lært af mig, og deres Kierlighed skal blive Din Belønning, ligesom Dine Dyder ere min. Men alle dine Medsøstre forsamle sig allerede, lad os gaae dem i Møde.

Femte Optrin.

Eliane, Sammitiske Piger og de Forrige.

Euphemia.

Elskværdige Ungdom! I vide, hvilken Tavshed Loven paabyder Eder; Egteskabet er her det helligste for vore Hierter, ligesom Æren er det sødeste; Kierlighed er Dydens, og Skiønhed Tapperhedens Belønning; saaledes er vore Sæders Grundsætninger. Alles Øiekast forkynde den reneste Glæde — Du alene Eliane —

Eliane.

Du bør kiende mig saa meget, at Du kan vide, jeg troer lidet paa Lykken. Alt for mange Grunde — men jeg bør endnu tie — Haabet — (for sig selv) jeg vil maaske tale alt for snart.

Euphemia.

Overgiv Eder til Deres Hænder, som ledsage Eder, og I skal blive lykkelige.

Eliane. (sagte)

Lykkelige!

(Man hører i en Afstand Bulderen af en marscherende Trop.)

Euphemia.

Men man nærmer sig. Tager Plads efter den Orden, som jeg har foreskrevet Eder! Loven vil, at de alle i dette Øieblik, da Fædrenelandets Forsvarere gaae til Striden, skal passere Mønstring for Eder. Deres Øiekast skal sige Eder: vi gaae enten hen at døe, eller forstiene at leve for Eder; ved deres Tilbagekomst vil Staten befale, og I skal ikke kunne andet end adlyde — Ved deres Bortgang, værer stolte som Dyden —

Eliane (sagte.)

Jeg faaer ham da at see.

(Alle de Samnitiske Fruentimmer tage Plads paa den høire Side, medens man i det bageste af Theatret seer alle Nationens Soldater at gaae stilliende frem, efterfulgte af de Ældste.)

Siette

Siette Optrin.

Euphemia, Cephalide, Eliane, Eumenes, Agathis, Parmeno, Formanden for de Ældste, Generalen, Samnitiske Fruentimmer, Soldater, gamle Mænd.

Formanden.

Indfødte! Fienden er for vore Porte, Staten er i Fare, gaaer at forsvare den, Eders Skiebne er i Eders Hænder; fortiener Palmen, den er reede. Dette høitidelige Amphitheater er paa en Gang baade Ærens og Skiønheds Tempel. Taushed er Eder befalet, men det er Eder tilladt at vælge. Benytter Eder af dette Øieblik; én Skiønheds Øiekast, er den Tappre nok.

(Enhver af Krigsfølket fæster sine Øine stiltiende paa den, han elsker; Parmeno seer paa Eliane, Agathis og adskillige andre paa Cephalide.)

(Her udføres af de blæsende Instrumenter en Simphonie, som tiener til at udtrykke Krigsfolkenes Sindsbevægelse.)

Agathis.

(til sin Fader med den meest levende Følelse og en lav Stemme)

Min Fader, hvor hun er smuk! enten vinde eller døe.

Eumenes. (ligeledes.)

Tag Mod til Dig, min Søn; det anstaaer Dig vel at elske.

(Simphonie)

Parmeno. (ligeledes for sig selv.)

For længe siden har jeg valgt hende; endelig skal jeg fortiene hende.

Generalen.

Krigere! I have fyldestgiort Loven: De Skiønne bør have forstaaet Eder; lad os marschere.

Agathis og Parmeno.

Duet.

Trompet! byd os være
Til Kamp og Strid bered;
Mars maae Taushed lære
Ved saadan Yndighed.
Trompet! byd os være
Til Kamp og Strid bereed,
Og Seier og Ære
Følge vore Fied!

(Her begynder Marschen af alle de Samnitiske Krigesfolk: enhver betragter, i det han gaaer forbie, den, hans Hierte har udvalgt.)

Syvende Optrin.

Euphemia og de samnitiske Fruentimmer.

Euphemia.

De gaae til Striden — Eders Bønner skal erhverve dem Seieren. —

(Naar

(Naar Marschen er til Ende, følge de Samnitiske Piger Krigsfolkene langt fra, og komme siden tilbage paa Skuepladsen for at synge det efterfølgende Chor, hvilket de endnu synge i det de gaae bort.)

Chor.

Vor Sag
Kom i Dag
Amor med Mars, at forsvare!
I Forsvar mod Fare
Dit Folk og Love tag.
Naar Skiønne Hiertet giver,
Lyde de Ærens Røst,
Venus meer yndig bliver,
Fordobler Æren vores Lyst.

Anden Handling.

) (Skuepladsen forestiller en Mark i Nærheden af Staden.)

Første Optrin.

Eliane (alene)

Recitativ.

Hvad giør jeg? — hvor jeg er forvirret! —
Elskte Ven! — kom i dette Sorgens Øieblik —

O kom dog, at høre min Nøst! —
Hvad jeg har sagt? —
Tier dog, tier, grumme Pligter.
Ak! nu jeg ham maaskee
Skal aldrig meere see —
Hvilken Qval mig Skiebnen nu bereder!
Grumme! Ak Krigens Gud du kun lyder med Lyst,
Han os skiller ad.
Har han saa mange Yndigheder?
Varmer Amor ei meer dit Bryst?
Elskte, ak, for dig see mine Taare flyder!
Du — o Død! — men hvi haabe Dig?
Fald Lynild ned, du mig ey Skræk indskyder,
Fald i min Barm —
Til Trods for eder — Guder! med ham,
Som er mig kier, jeg vil foreene mig.

Aria.

O Skiebne! din rasende Harm
Mig skal ey min Kiekhed betage;
Trods al Qval, du har voldet min Barm,
Min Siel sin Lykke dog skal smage.
Guder slynger Lynild kun ned.
Min Elsker jeg dog ei forlader.
Han ene har min Kierlighed,
Og uden ham jeg alle hader.

Da Capo

Ak! min Røst bliver ikke hørt — og man forbyder mig, at beklage mig, og jeg ter ikke overgive mig til den Fortvivlelse, som undertrykker mig.

Andet Optrin.

Cephalide, Eliane.

Eliane.

Cephalide selv er ufoelsom ved min Smerte.

Cephalide.

Ubillige Veninde! hvad beskylder Du mig for? Du flyer af mine Arme, jeg søger Dig og finder Dig ikke, uden for at høre Dig tvivle om min Ømhed. Din Smerte forskrækker mig. — Forglemmer Du, at alle vore Medsøstre snart vil indfinde sig paa dette Sted?

Eliane.

Ak, hvor jeg længes efter at see dem her! hvor de skal see mig at afskye det Slaverie, hvori man har bragt os!

Cephalide.

Det er saa høit agtet en Lov.

Eliane.

Du forsvarer den! nu vel, tilsperg da Dit Hierte. Du elsker uden Tvivl; og dersom Din Elskede foretrak mig for Dig, eller Du bersvede Din Veninde sin? —

Duet.

Cephalide.
Eliane, hvad har Du sagt?
Eliane.
Nok, i Uroe Din Siel er bragt.
Cephalide.
Eliane, tor Du vove
Mod vor Lov at opirre mig?
Eliane.
Elskovs Lov blant alle Love
Er den helligste for mig.
Cephalide.
Vi maae os ey beklage
Eliane.
Man vil vi skal bedrage.
Cephalide.
Den helligste blant Love —
Eliane.
Det er Haab og Kierlighed.
Cephalide.
Eliane, Din Pligt Du veed.
Eliane.
Hvad? skal jeg tabe Haabet med?
Cephalide.
Jeg og elsker; men i mit Hierte
Hans Navn jeg stiltiende bær.

Eliane

Eliane.

Stolthed mig min Kierlighed lærte,
Jeg nævner snart, den jeg har kier.
Elskte! hvi er Du ey her?
Hvad Glæde skulde jeg da nære!

Cephalide.

Saae jeg end min Elskede der,
Jeg lige tavs dog skulde være.

Eliane.

Maaskee man ham bortriver fra Dit Bryst.

Cephalide.

Da skal Dyden være min Trøst.

Eliane.

Din Skiebne blier utaalelig,
Din Siel vil græmme sig.

Cephalide.

Da skal Dyden trøste mig.

Eliane.

Naar han ikke vælger Dig,
Du er ulykkelig.

Cephalide.

Da skal Dyden trøste mig.

(Ritornellen opfyldes ved stumt Spil af de tvende Aktriser paa en Maade, som er overeenstemmende med deres forrige Samtale.)

Eliane.

Ei! for at trøste sig, maae man faae lige saa stort et Gode som det, man har tabt. Ak!

hvem

hvem kunde behage mig saa meget som Du, feelsomme Krigsmand, troefaste Ven? — Din Ungdom, Dine Yndigheder, Din Tapperhed. —

Cephalide.

Eliane, hvilket Skilderie! jeg kan ikke tvivle derom: det er ham!

Eliane.

Hvem? ham! —

Cephalide.

Flye fra mig, eller hold op at tale meere til mig derom; nær havde hans Navn sluppet Dig af Munden, mit Hierte havde aabnet sig for Dig; jeg havde opdaget det, jeg bør holde skiult, og jeg kunde da ikke meer fortiene ham. Din Elsker eller min, maaskee jeg bør kalde ham vores, — vilde rødme over vor Skrøbelighed — spørg mig ikke meere.

Eliane.

Men hvad frygter Du? — vi ere allene.

Cephalide.

Du bedrager Dig; der er et skrækkeligt Vidne imellem os.

Eliane.

Og hvad for et Vidne?

Cephalide.

Loven.

Eliane.

Eliane.

Hvor de uden Medlidenhed har giort os til Trælle, disse uretfærdige Mandspersoner, der vil, som de sige, skylde os deres Lyksalighed? Det er ikke nok, at de berøve os den, vi elske; men man giver os maaskee til den, vi maae hade.

Cephalide.

Naar endog vores Skiebne virkelig skulde blive ulykkelig; er det da, min Eliane, ved at rive Saaret op, at man giør det mindre smerteligt? De komme. — Ak kiereste Veninde, lov mig, ikke at forstyrre denne Dags Høitidelighed.

Eliane.

Cephalide, dersom vore Herrers Rettigheder ere blevne hellige, saa ere vist mit Hiertes det ligesaa meget. Jeg lover Dig inter. Veed jeg, hvad jeg kan love mig selv?

Tredie Optrin.

Euphemia, Samnitiske Fruentimmer og de Forrige.

Euphemia.

Samnitiske Døttre! Kiekhedens Øieblik er forbi; Ømhedens nærmer sig. Dersom Fædrelandet havde et mere dyrebart Gode end eder, en værdigere Belønning til at være Beviis paa

dets

dets Erkiendtlighed, vilde vore Forsvarere faae den af det; hvor det forneier mig, at see den Omhyggelighed, I have havt for at forøge Eders Pynt! hvor lykkelig er vores Bestemmelse! vore Pligter ere os Fornøielser, og vore Forneielser ere os Pligter.

(Alle de Samnitiske Fruentimmer synes beskieftigede med at lægge det til deres Pynt, som de troe meest overensstemmende med deres Skiønhed.

Vaudeville.

Euphemia (i det hun hæfter et Slør paa Hovedet af en ung Samniterinde.)

Hvad herlig Nytte har et Slør,
Dog ei for en uskyldig Pige?
Vil Rødmen hendes Tanker sige,
Hun dem ved Konsten skiule bør.
Sin Uroe laer et Suk sig høre,
Ved Sløret's Hielp hun skiule kan;
Men Elskeren, og ene han,
Veed deraf sin Slutning at giøre.

En ung Samniterinde.
(i det hun sætter nogle Roser i sit Haar)

For at faae flere Prydelser,
Jeg, Zephir, dine Roser tager.
De knap udsprungne mig behager,
De mine Ønskers Billed' er!

Naar

Naar en Skionhed vil Hierter røre,
Maae hun uden Pragt være smuk;
Med Blomstret sender jeg et Suk,
Mit Øiekast skal Resten giøre.

En meget ung Samniterinde.

Saa ung endnu, hvo siger mig,
For hvem min Ømheds Ild skal brænde?
En Drift jeg i min Siel kan kiende,
Og Haab, og Lyst forene sig:
Bør man sig ey til Nytte føre,
Alt, hvad skionere giøre kan?
Dannes min Smag og min Forstand,
Mit Hierte da skal Resten giøre.

Cephalide (i det hun afslaaer at modtage adskillig Pynt, som man tilbyder hende.)

Som Blomstret skion ved medfødt Pragt,
Saa bør den Elskende at være:
Man Elskov ei som Konst bør lære;
Thi Skionhed Amor gav sin Magt.
Et Hierte, som sig lader røre,
Det nok til at indtage er;
Gav Naturen mig Følelser,
Da Kierlighed skal Resten giøre.

Eliane.

(i det hun tager en Bue og et Koger med Piile.)

Om Pigen ene ved en Smiil
En Kriger kan i Lænker bringe,

Er

Er Myrther hende alt for ringe,
Hun Laurbær-Krandse have vil.
Hvi skal ey Valget os tilhøre?
Havde man os ei berøvet det,
Saa vaaged' Æren for vor Ret,
Og Skiønhed kunde Resten giore.

Euphemia.

Eliane! Du synes at beklage Dig over vores Tilstand; og alting i Naturen bliver og er til, for at behage os! see dem, disse Mænd, som komme alting til at skiælve; naar de stride, er det for at fortiene os; naar de synge, er det Skiønheden de besynge. De lægge ikke andre i Lænker uden for selv igien at modtage dem. Lad et Fruentimmer mere fødes, der er da en Enevolds Herskerinde mere i Verden.

Eliane.

Det kan være at der ere Folkeslag, hvor vores Kien nyder denne Ære! men vi, som ere en Belønning for Striden —

Euphemia.

Siig, for de Tienester, som ere giorte imod Fædrenelandet; regner Du da den Omsorg for intet, som det tager sig i at vælge dig en Brudgom?

Eliane.

Eller snarere en Herre, som glæder sig ved at herske over et Hierte, der ofte foragter at her-

ske

ske over ham igien. Hvad Vaaben have vi? Magten er paa hans Side.

Euphemia.

Ømheden er paa vores — vores Vaaben! hvorledes miskiende dem? Hvorledes kan man tvivle om deres Seier? som om Fromheden hos et Fruentimmer ikke var den største af hendes Yndigheder? som om man burde frygte for en Herre, som et Barn tit giør vaabenløs, som engang vil fælde de faderlige Taarer, og som derforuden har fortient Fædrenelandets Valg.

Eliane.

Men dersom mit Hierte har valgt førend Landet? Hvo veed da bedre end jeg, hvad der kan udgiøre min Lyksalighed? naar jeg er født med et Mod, som overgaaer mit Kiøn! Naar min Haand frygter ikke for at bære Vaaben, og mit Hierte ikke for at trodse Døden, hvilken Mandsperson har da Ret til at forekomme mig med sit Valg, hellere end at vente paa mit? Eders Lov er ligesaa ubillig som grusom. Det er Stoltheden, som har opfunden den og Stoltheden forsvarer

Euphemia.

Hvad vover Du at sige?

Eliane.

Ah, dersom man ikke fra vores Barndom af havde vant os til, ikke at torde tænke eller føle af os selv, skulde vi kræve vores, eller mere, Na-

turens Rettigheder tilbage; og dersom vore Herrer vovede at ville nede os til at adlyde, skulde Foragt være vores Svar, og Mod vores Hævner.

Euphemia.

Ulydige Pige! hvad for en strafværdig Hidsighed lader Du Dig henrive af?

Eliane.

Strafværdig! — det kan den ikke være. Jeg elsker; og Dyden retfærdiggier mit Valg, man strider i dette Øieblik, jeg har ikke kunnet tale til den, jeg elsker, og Ulykken eller Loven kan skille os ad for stedse.

Aria.

Du mit Hiertes Kiere!
Jeg vil Vaaben bære,
Din Fare og skal blive min.
O! kom at skue
Min Ømheds Lue,
Lad min Elskov opflamme din.
Ved Kierlighed vi skal forenes,
Skiønt Loven os adskilles bod;
Om det i Livet os forneenes,
Vi samles dog skal ved vor Død.
Du mit Hiertes rc.

Euphemia.

Gak Pige! bort, som dristig torde
Med Foragt vor Lov ansee.

Chor.

Chor.

Kun Elskov hende strafværdig giorde,
Hun vente bør Forladelse.

Euphemia.

Hun til Valget uværdig sig giorde
Ved at tale mod Lovene.

Chor.

Tilgiv vi bede grædende.

Eliane.

Jeg al min Ret fortabt maae see,
Fra Hiertet Ømheds Sukke stige,
Jeg for Skiebnen dog ei skal vige.

Choret.

Eliane! hvad tør Du sige?

Eliane.

Jeg vil elske trods Lovene.

Chor.

Vær ærbødig mod Lovene.

Eliane.

Ak hvilken Qval! hvad skal jeg giøre?

Chor.

O omme Moder! o hielp dog en ulykkelig?
Lad Venskabs Graad dit Hierte røre,
Lad hendes Sorg bevæge dig!

Euphemia.

Hvad Raad for en ulykkelig?
Naar Ynksomhed forbydes mig.

Eliane.

Jeg veed at doe ei ynker mig.

(efter dette Chor gaaer Eliane ilende bort.)

Fierde Optrin.

Cephalide, Euphemia, de Samnitiske Fruentimmer.

Cephalide.

Hvad vil der blive af hende? — O min kiereste Moder!

Euphemia.

Jeg haaber endnu: jeg kiender hendes Hierte: Loven giver hende endnu et Haab, selv i det Øieblik den berøver hende sine borgerlige Rettigheder. En Forseelse har giort, at hun har tabt dem; en dydig Handling kan give hende dem tilbage, og hendes Mod vil ikke undfalde hende.

(her høres Allarm ved en af Siderne af Skueplads en, Euphemia bliver ved)

Men, hvad hører jeg, hvad seer jeg? Soldater! deres Øiekast udvise Smerte! skulde Romerne være Seiervindere — Lad os gaae — o I Steder, som saa mange Gange have været Vidner til vores Glæde og Ære, skulle I i Dag vidne om vores Sorg og Vanære?

(De Samnitiske Fruentimmer gaae bort ved Slutningen af denne Scene i det samme adskillige Soldater komme ind og hente en Græsbænk for Eumenes.)

Femte

Femte Optrin.

Eumenes Agathis, Soldater.

Eumenes.

(understyttet af Agathis og en Soldat)

Jeg stolede for meget paa mine Kræfter, min Alderdom har skuffet mig. Byrden af mit Legeme undertrykker dig.

Agathis.

Ak min Fader, aldrig har nogen Byrde været mig kierere.

Eumenes.

(sættende sig paa en Græsbænk.)

Jeg kommer til mig selv igien. Du har kaldet mig tilbage til Livet. Kiere og ømme Søn! jeg søgte Æren, og jeg har tilintetgiort Din.

Agathis.

Tilintetgiort den! — hvad siger Du mig? Min Ære bestod i at frelse Dit Liv. O Himmel! i hvilken Tilstand saae jeg Dig, omkastet i Støvet, næsten berøvet Sandsernes Brug og nær ved at blive trædt under Fødder! og jeg skulde ikke have forladt alting, for at iile Dig til Hielp? (med den største Henrykkelse) O mit Fødeland, om dette er at være dig utroe, saa behold dine Belønninger og overlad mig min Ømhed.

Eumenes.

Men Cephalide? — Dine Medbeilere overgaae i dette Øieblik for at fortiene hende.

Agathis.

Ei! maatte jeg ikke tabe hende ligefuldt? med hvad Øine vilde hun have betragtet mig? — kan en unaturlig Søn blive en troe Mand og en god Fader? Cephalide — Ak! min Fader, hvorfor har Du nævnet hende for mig? jeg havde i Dine Arme næsten forglemt hende. Hvad siger jeg? — tilgiv, om det lader som det fortrød mig, det er en Forurettelse imod Naturen. Min Fader! skulde dette Offer være Dig værdigt om det udfordrede mindre Mod?

Eumenes.

Ak min Søn! hvor dette Øieblik er mig kiert og gruesomt! Mit Livs Lyksalighed giør den ikke Din Ulykke?

(Man hører en stor Allarm)

Agathis

Hvad er det for en Bulder, jeg hører? Hvad seer jeg? De have taget Flugten! hvilken skiændselsuld og ulykkelig Dag!

Siette Optrin.

Soldater, og de Forrige.

Agathis.

(Kastende sig med Kaarden i Haanden for Soldaterne, og forhindrende dem at gaae over Skueplads en.)

Hvor løbe I hen? Kiender Agathis igien.

Aria.

(til Soldaterne, som imidlertid have stillet sig i Slagtorden)

Soldater! gaaer hvor I kaldes til Hæder.
I flye? — I vil udvise Svig?
Kom! følger en troe Veileder,
Til Striden vender med mig.'

(Soldaterne gaae og Agathis i Spidsen for dem)

Syvende Optrin.

Eumenes alene

Guder! dersom I høre en Faders Røst, da strider for ham og giver os Seir.

Ottende Optrin.

Euphemia, Cephalide, Eumenes,

Euphemia.

Hvad har jeg hørt? Du var død, naar Agathis ikke havde frelst Dig.

Eumenes.

Du seer min Smerte: i det Øieblik, naar vore Ældste skal bedømme Krigerne, skal maaskee min Søn blive dømt for at have forglemt sit Fædrenelands Fare for sin Faders.

Cephalide.

(med en ædel Stolthed)

Dersom disse Dommere ere imod ham, vil han have Naturen og dem, som følge dens Love, for sig.

Eumenes.

Denne Tanke trøster mig; men det, som bedrøver mig, er, at jeg har seet vore Soldater slagne paa Flugten.

Euphemia.

Men Agathis — —

Eumenes.

Han har holdt dem tilbage, hans Rest har igien opvakt deres Mod, de vendte tilbage med ham til Slaget.

Euphemia.

Altsaa er alting ikke tabt.

Niende Optrin.

Nogle Soldater, som gaae langsom over Skuepladsen og de Forrige.

Soldat.

Dee og dee, naar vi skylde ham Seiren.

Eumenes.

Eumenes.

I forskrække mig Soldater, om hvem tale I? —

Soldat.

Vi gientage det almindelige Raab. Vores heire Fløy blev slaget paa Flugten, Agathis lod sig igien see i vore Geleder og Seieren kom tilbage med ham, paa een Gang raaber man: han har faaet et dødeligt Saar — vi vide endnu ikke den Krigers Navn, som vi have mistet; men alle igientage de samme Ord, og vi gaae nu for at erfare for hvem vore Taarer skal flyde.

(de gaae.)

Tiende Optrin.

Cephalide, Euphemia, Eumenes.

Eumenes.

Græsselige Øieblik! Haabet havde igien givet mig Kræfter, min Sorgs Heftighed betager mig dem. Jeg kan ikke tvivle derpaa: han har overgivet sig for meget til sit Mod— Euphemia, Cephalide—

Cephalide.

(kaster sig i hans Arme med den hæftigste Bedrøvelse.)

Ak Herre! Loven forbyder mig det; men min Siel — Agathis — tillad at jeg skiuler min Smerte i Din faderlige Barm.

(Eumenes staaer op og de understøtte ham.)

Terzet.

Eumenes.

Jeg arme Fader.
Mig alt forlader.
Skal jeg ham aldrig mere see?
Jeg Dod! dig kalder,
Jeg dig bonfalder
At doe, kun ende kan min Vee.

a 3.

Cephalide.

Du omme Fader!
Min elskte Moder!
Er alt mit Haab berøvet mig?

Euphemia.

Du omme Fader,
Min kiere Datter
Lad Haabet endnu troste.

Eumenes.

Jeg arme Fader!
Mig alt forlader,
Skal jeg ei mere have dig?

Eumenes.

Jeg har tabt al den Fryd, mit Hierte nod
Ja for mig er al Verder øde,
Hvad er mit Liv naar du er død!

a 3.

Cephalide.

Du omme Fader!
Min elskte Moder!
Skal jeg alt Haab mig rovet see!

Euphemia.

Du omme Fader!
Min kiere Datter
Lad Haabet lindre eders Vee.

Eumenes.

Jeg arme Fader,
Mig alt forlader,
Skal jeg ham aldrig mere see.
Jeg Død dig kalder,
Jeg dig bønfalder
End med mit Liv min Vee.

(de gaae understyttende bort med Eumenes.)

Tredie Handling.

(Skuepladsen forestiller det samme som i første Handling.)

Første Optrin.

Cephalide, (allene.)

Aria.

Elskovs Gud! kan et følsomt Hierte
Ei haabe sig det sande Held?

Tilgiv

Tilgiv min Graad, tilgiv min bittre Smerte,
Om Venskab fø[illegible]t mig kielen Ømhed lærte
Har du ei beherset min Siel.
Venskab! ved dig Elskerinden vil søge
Den Roe, som skienker de lidende Trost;
Men den flyer mit kummerfulde Bryst,
Og tusind Angester min Qval forøge.
Elskovs Gud ꝛc.

Andet Optrin.

Cephalide, Euphemia.

Euphemia.

Hvorledes, vores høire Fløi var dreven paa Flugt! Agathis lader sig see igien i vore Linier, Fienden, blev dreven tilbage; alle vore Krigsmænd ere komne seierrige hiem, vi have intet mere at frygte, og min Cephalide beklager sig endnu.

Cephalide.

Ak hans Lykke er sikker; men snart maaskee taber jeg min for bestandig. —

Euphemia.

Hvis den dydige Kierlighed ikke giver Hiertet Fred, hvad skulde da give den.

Aria.

Aria.

Naar muntre Amor Hierter saarer,
Da følger ham Fornøielse,
Forjagende Suk og Taarer
Han vil beherske Heldige.
Han veed ved Spøg os at behagé;
Hvo vil forvandle Lyst til Qval?
Vid kan ei større Kunst opdage
End at forrøge Glædes Tal.

Du seer hvor vore Love ere behagelige, endog i en Moders Mund; nu vel da vær meere rolig.

Cephalide.

Jeg kan ikke; min kiere Eliane er bleven borte, den Skam, som er gaaet hende over, har giort hende Livet forhadt, — Eliane grumme Veninde! — Du har kun tænkt paa Din egen Sorg, burde Du have glemt min?

Euphemia.

Denne Tildragelse er endnu en Hemmelighed for Anførerne, for vore Krigsfolk. Skiul Din Graad; Nationens almindelige Forsamling vil snart lade sig see her. — Jeg gaaer forud til Dine Medsøstre, jeg forlader Dig kun et Øieblik.

Tredie Optrin.

Cephalide alene.

Nye Aarsag til Uroelighed. — Folkets Dommere, dersom de fordømme Agathis — og du kiere Agathis, dersom du, naar du kunde vælge mig, udnævner dig en anden Egtefælle, saa er jeg nødt til at bifalde dit Valg. — Jeg kan ikke udstaae denne Tanke — men de komme — jeg maae fortie denne Hemmelighed, og om Skiæbnen befaler det, være ulykkelig, men ikke strafskyldig.

Fierde Optrin.

Cephalide, Euphemia, Sammitiske Fruentimmer, Formanden for de Ælste, Generalen, Soldater, Gamle Mænd.

(Euphemia kommer igien i Spidsen af de Sammitiske Fruentimmer, og tager Plads med dem paa den ene Side af Theatret: Eumenes, Generalen og Formanden for de Ælste lade sig strax derpaa see efterfulgte af gamle Mænd, de sætte sig paa Domstolen; bag ved dem stille Soldaterne sig, holdende de fra Fienden erobrede Faner, medens andre Soldater indtage den anden Side af Theatret. Eumenes stiller sig lige for Forsamlingen men dog uden for de Skranker, som indslutte For-Scenen.)

Formanden.

Borgere! vi have igiennemgaaet Folkets Aarbeger og vi have med Glæde erfaret, at mange blant disse unge Krigsmænd, allerede have giort Handlinger, som love os engang at see dem ligne vore meest beremmelige Helte: men Tak være Guderne og vore Love, at ingen af Eder har havt den Tanke at blive belønnet, fordi han blot har opfyldt sin Pligt. Tre Krigsmænd alene har fortient at nævnes frem for alle de andre. Hører det, som den første har giort. Han blev fornærmet af en af vore, men langt fra at søge Tvekamp, sagde han til ham: Dit Liv tilhører Staten, besynderlig paa en Stridsdag; jeg fortiente ingen Fornærmelse, men see her min Udfordring. Vi vil see, hvo af os, Du eller jeg kan midt i Fiendens Linier bortage deres Hoved-Baner. — Dersom jeg bortager den, er jeg hævnet nok. Udfordringen blev antaget, Slaget begynder, og disse to Rivaler fare frem, midt i Stridens Heftighed seer den Krigsmand, vi have at belønne, sin Modstander nær ved at omkomme, han iler ham til Hielp; giennemborede den Fiende, som hævede sit Sverd over ham, omfavnede ham og leb, for at erobre den fiendtlige Hoved-Banner. Denne Krigsmand er Parmeno, lad ham komme frem.

(Under en Fanfare af alle Kriegs Instrumenterne gaaer Parmeno frem i Midten af Amphitheatret.)

Femte

Femte Optrin.

Parmeno, og de Forrige.

Formanden,

Parmeno! endelig er den Tid kommen, da Fædrenelandet vil belenne dig paa en Maade, som er det og dig værdig; og jeg bør haste, at dette kiere Øieblik snart kan komme. Borgere! en anden Krigsmand haver giort Parmeno den Ære, at vælge først stridig. Den heire Fløi af vor Armee seirede under Anførsel af Generalen selv; en Romer havde brækket ind i vore Geleder, og, førende sig det Øieblik til Nytte, da Generalen havde vendt sig om for at udgive Befalinger, vilde have stødt ham igiennem med sit Spyd; en Samnitisk Krigsmand, som saae det, kastede sig for Stødet; han havde bleven dræbt, om Guderne ikke havde ladet Spydet brækkes paa hans Pandser. Underrettet om denne Handling, har jeg ladet bekiendtgiøre, at den, som har giort sig vor Beundring saa værdig, skulde melde sig, Mine Undersøgelser have været forgieves, uden Tvivl er han død førend Slagets Ende; men i Morgen ville vi bestræbe os, at faae hans Navn at vide, og vor Taknemmelighed skal forevige hans Minde. Her er nu kun een tilbage at nævne, en Krigsmand paa engang dydig og straf-

værdig, han kan haabe og frygte alt. Det er Agathis — lad ham komme frem.

(I det Agathis træder frem i Amphitheatret, falder Cephalide i Euphemias Arme, som man seer at hielpe hende til at skiule sin Forvirring; en meget nødvendig Pantomine paa dette Sted.)

Siette Optrin.

Agathis, og de Forrige.

Formanden.

I maae dømme, hvilken af disse to Krigere I vil tilkiende den Ære, at vælge først. Agathis har forskaffet os Seieren; men burde han forlade sin Post? Han har sat Staten i Fare, i det han opofrede den; og Fienden har alt for vel vidst, at føre sig hans Forseelse til Nytte. Men jeg vover ikke, at bestemme hans Skiebne; det tilkommer Eder, at dømme ham.

Eumenes.

Ak, lad mig give en omstændelig Beretning om det Heele. Dersom de Bestræbelser, som koste Naturen meest, ogsaa ere de dydigste, saa hører mig, førend I afsige Dommen; og hvilken anden Fader bør meere forsvare sin Søns Ret?

Aria.

Lynets Fart, som rædselfuld truer,
Med hans Mod kun lignes kan;
Ørnen man meer kiek ei skuer,
Naar sit Rov den falder an;
Krigsgudinden i hans Hænder
Dødens blege Fakler gav.
Hvor den Tappre sig henvender,
Hver en Fiende seer sin Grav.
Hans Hierte dog af Ømhed brænder,
Dens Drift ham nye Pligter gav.
Man midt i Striden mig omkaster.
Jeg i Fare nær Døden var;
Min Søn giennem Fiender haster,
I sin Favn mig grædende taer. —
Mit Fødeland! jeg haaber,
Du ham tilgive kan.
Hør, selv Naturen raaber,
Den bryder ud, som han:
Ak, min Fader!
Jeg Æren overlader,
Dig jeg kierere har,
Og hans Hierte gientaer:
Ak, min Fader!
Men, Fædre! I hans hele Siel bør kiende:
For sin Fader glemmer han sit Land,
For sit Land han glemmer sin Fader:
I Striden strax igien han var;

Man

Man Fienden saae Ryggen at vende.
Frelst sit Land og sin Fader han har.

Chor.

Agathis, Agathis!
Hans Dyder lad erholde Priis!

Agathis.

Viise Gamle! dømmer, hvilke Følelser i dette Øieblik igiennemtrænge min Siel; hvor det er behageligt, ikke at have Medbeilere at frygte for! Men naar det er Ædelmodigheden allene, som i dette Øieblik fortiener Prisen, saa er det ikke mig, som bør have den.

Formanden.

Forklar Dig.

Agathis.

Da Parmeno vovede sit Liv for at frelse dens, som havde fornærmet ham, havde han ingen anden Belønning at haabe, end Æren. Hvad mig angaaer, jeg elsker; Kierligheden har drevet mit Mod ligesaa meget som min Pligt. I en dydig Egtefælles Arme vilde jeg bebreide mig, at have tilvendt mig en Belønning, som jeg ikke fortiente. Lad Parmeno dømme, og hans Hierte kiende imellem ham og mig.

Parmeno.

Troe ham ikke, for megen Følsomhed giør ham uretfærdig imod sig selv. At stride for Ære,

og at stride for Kierlighed, er det ikke lige meget at arbeide paa sin Lykke? Eet eeneste Ord skal afgiøre alting. Dersom det, jeg har giort, synes meere ædelt, saa har dog den Tilstaaelse, som din Dyd nu paalagde sig, ophøiet Dig over mig; jeg havde ikke været i Stand dertil. Jeg afstaaer Dig Prisen.

Formanden.

Dette nye Træk foreger Valgets Besværlighed; men hvorfor skal man forhale deres Lyksalighed? Begge fortiene ligemeget den Ære, at vælge; uden Tvivl har deres Hierter allerede tusinde gange nævnet deres Ønskers Maal. Lad dem tillades, i Eenrum at sige hverandre deres Elskedes Navn. Dersom de elske To adskillige, skal hver af dem faae sin; ere de Medbeilere, skal Lodkastning afgiøre det. Ah, hvilken Samnitisk Pige vilde ikke agte det for sin Lykke, at foreenes med den af disse Tvende, som taber ved Lodkastningen.

Eumenes.

O! min Søn, og Du hans værdige Ven, gaaer uden for Skranken, opdager hinanden Eders Hiertes Hemmelighed. O gid, at Kierligheden ikke maatte koste Venskabet Taarer!

(Han følger Agathis og Parmeno indtil Skranken, omfavner dem, og gaaer saa til sit Sted igien.)

Duet.

Duet.

Agathis.

Min Ven! hvad mon os er bestemt?

Parmeno.

Mit Hierte af Sorg er beklemt.

Agathis.

Jeg, Venskab! skuer
Faren stor for dig.

Parmeno.

Jeg for det og gruer.
Men opmuntre mig.

Agathis.

Skal, har jeg Hiertet givet
Til den, som du tilbad,
Det Venskab, os oplivet,
Derved forvandles til Had?

Parmeno.

Jeg har mit Hierte givet
Til den, min Siel tilbad.
Mit Venskab dog i Livet
Forvandles ei til Had.

a. 2.

Venskabs Lænke
Os binde skal.

Lad Vennen udtænke,
At lindre den Elskendes Qval.

Agathis.

Den, jeg tilbeder,
Hun har Skionhed og Yndigheder.

Parmeno.

Saa er og den, jeg tilbeder,
Hun har alle Yndigheder.

Agathis.

O Hæld, ja meer end Hæld,
Om min du maatte blive!

Parmeno.

Hvor blier min Skiæbne fæl,
Skal jeg dig overgive!

Agathis.

Hvo dit Tab kan oprette mig?

Parmeno.

O, hvad Trost kan skienkes mig,
Eliane! uden dig!

Agathis.

Hvad Navn faaer jeg at hore!
Du ei til Cephalide Hiertet givet har.

Parmeno.

Nei, nei, til Eliane!

Aga=

Agathis.

Hvor hældige vi var!
O Haab jeg mig ei torde giøre.

a. 2.

Dag! du os blev til Glædens Væld,
Hvad Fryd vore Lænker
Os skienker.
Al Lykke blev os To til Deel.
Vi fandt i Venskab og Elskov Hæld.

Agathis.

Lad os bekiendtgiøre vort Valg. — Ærværdige Gamle! Eliane er den, som Parmeno har valgt; Cephalide er Maalet for mine Ønsker.

Formanden.

Agathis! Staten giver dig Cephalide, og dig, Parmeno —

Parmeno.

Ak, fra det Øieblik Seier og Kierlighed har samlet os paa dette Sted, har mine Øine segt Eliane, men jeg har endnu ikke kunnet blive hende vaer — hvor kan hun da være?

Euphemia.

Unge Helt! nu, da min Datter nyder den største Ære, og din Ven den reeneste Lyksalighed,

er

er det mig meget ukiert, at have et skrækkeligt Uhæld at forkynde dig.

Parmeno.

Bliv ved.

Euphemia.

Den stolte Eliane har taget sig den Frihed, at fordemme Lovene, og i alle sine Medsøstres Nærværelse at laste den herligste af alle Indretninger; og hvorledes kan man undskylde denne Forseelse — ?

(Her træder en fuldbevæbnet Krigsmand ind, som tager sin Hielm af, og kiendes at være Eliane.)

Syvende Optrin.

Eliane, og de Forrige.

Eliane.

Den er oprettet, i det mindste tør jeg haabe det.

Parmeno.

Tager jeg feil? Eliane —

Eliane.

Kierlighed har drevet mig til at begaae en Forseelse, og Kierlighed har forsonet den. Da jeg

jeg vilde forsvare mit Hiertes Rettigheder, tabte jeg den, at blive valgt af den, jeg elsker; Æren alene kunde skaffe mig den igien — Slaget blev holdt, disse Vaaben have tient mit Mod.

Generalen.

Hvad hører jeg! Hvorledes, er det dig, Eliane, er det dig, jeg skylder Liv?

Eliane.

Hvad Fare kunde have holdt mig tilbage!

Arie.

De Piile, som mit Hoved taer,
De fæle Skrig og Ild og Død,
Mig skrækker ei jeg rolig skuer
Kampens Nød.
Mig Æren minder:
Dit Rygte forsvinder,
Og Elskovs Gud: de nyde Held uden dig.
Uden mig?
Jeg Død vil finde,
Eller Seier vinde
Og Ære og Elskov skal seire med mig.

Formanden.

Din Forseelse var hastig forbigaaende; Din Dyd er en vedvarende Egenskab — En Helt

fortiener Dig, og Du fortiener, at tilhøre en Helt. Hvilken Dag for Fædrelandet! hvis Lyksalighed er befæstet; for Elskende, som vil blive troe Egtefæller. Endelig for denne Ungdom, hvis fornemste Vel det er, at faae rerende Lærdomme! Euphemia, see her Lønnen for Din Omhue; see, Cephalide, Lønnen for Din Dyd, og Du, Eliane, for Dit Mod.

Eumenes.

I Guder! I vide, om jeg nogen Tid i Striden har været bange for mit Liv; o forlænger nu mine Dage, den sødeste Belønning for en gammel Mands Bestræbelser er, at kunde glædes ved Beskuelsen af hans Børns Dyder.

Chor.

O hvilken Lyst! hvor skiøn en Dag!
Os Elskov og Seier gier Behag.
Seieren os yndig bliver,
Naar os Skiønhed Kronen giver,
Og Æren taler Elskovs Sag.

Cephalide og Eliane.

I, som til Dyden Hierter opammer,
Modre! som at indtage veed,
Leeder de unge Sieles Flammer;
Forbyder aldrig Kierlighed;

Dyden

Dyden ved den skal fæste Sæde
I den favre Ungdoms Bryst,
Naar Elskov lønner Dyd med Glæde,
Da hver en Pligt os bliver Lyst.

Agathis og Parmeno.

Skiønne! som vore Hierter hylde.
Yndige Kiøn! vor Dronning bliv;
Konster og Love dig vi skylde,
Dyder og Vid I give Liv.
Al Verden eders Lænker bære!
Hvor stolt, at lyde Eders Rost.
Naar os de Skiønnes Vink regiere,
Da hver en Pligt os bliver Lyst.

Slutnings Chor.

Al Verden Eders Lænker bære,
Hvor ꝛc.

E n d e.

[illegible]

Triskytterne

og

Melkepigen.

Et Syngespil

i een Act,

af Anseaume,

hvortil Musikken er componeret af Duny.

Oversat af

Lars Knudsen.

Personerne.

Lene, en Melkepige.

Johan, en Skytte.

Peer, hans Kammerat.

(Scenen er i en Skov.)

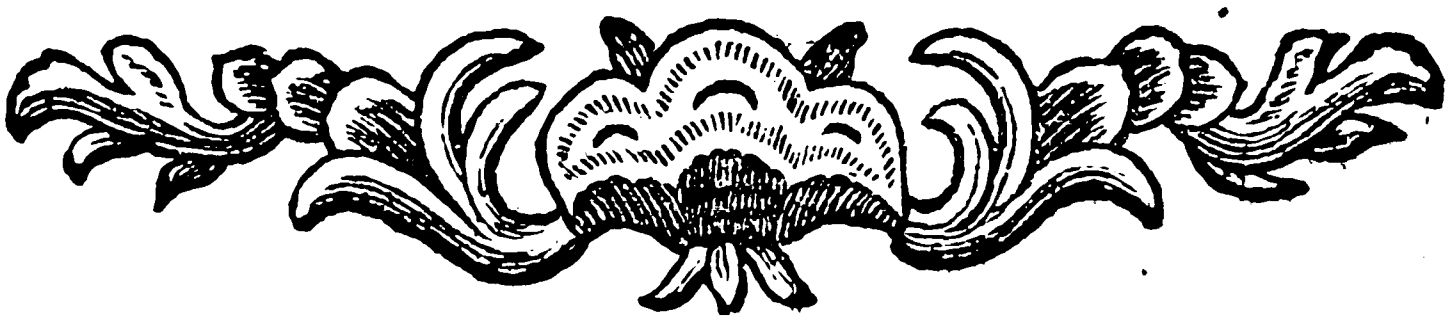

Friskytterne
og
Melkepigen.

(Theatret forestiller en meget tyk Skov, paa den eene Side, sees en gammel forfalden Hytte, paa den anden, et frit staaende Træ; noget derfra staaer en Stabel Brændevedd, og langt borte bliver man nogle Huse vaer af en Bondebye.)

Første Scene.

Johan (allene.)

En Traad er ei tør paa mig,
Storm, Regn, Hagel græsselig,
Ganske Natten mig besvære.
Stiv, forfrossen, giennemblødt,
Hvert et Ledemod forstødt,
Er vel et Hundeliv værre?

Naar skal det mig dog gelinge,
At see Ende paa min Nod?
Natten i en Skov tilbringe;
Og om Dagen hungre Død!
For en fordømt Biørn at jage,
Lever jeg saa kummerlig;
Men kan jeg ham kun opdage,
Skal hans Hud betale mig.

(Han kalder.) Hei! Peer! Peer! Han er ikke kommen endnu. Den lade Hund! han havde dog lovet mig at være her, før Dag. — — Hvordan jeg er rakket til! — — Heida! Peer! — — Jeg tør vædde, at han ligger endnu og strækker sig. Nu vel! saa gaaer jeg min Vei. — — Men vores Biørn — — nei! jeg maae blive. — — Her har han sin ordentlige Passage. Dersom han kun vilde komme, hvor skulde jeg — — (han lægger an med Gevæhret.) — — Mens — — Heida! Peer! — — Nei! der er ingen Peer at vente; jeg maae selv hente ham.

Anden Scene.

Johan, Peer.

Johan.

(Bliver Peer vaer.) Er Du endelig der? Det var høi Tid, at Du vilde komme.

Peer.

Du har forbandet stort Hastværk.

Johan.

Da har Du desmindre, Du! Er det nu Tid at gaae ud paa Skytterie?

Peer.

Ei hvad! vi har mere Tid end vi behøve.

Johan.

Aa ja! til at løbe efter Næsen.

Peer.

Nu kommer Du igien med Din Frygtsomhed; Du Ulykkens Prophet!

Johan.

Du har godt ved at broute; men dersom Du havde døiet saadan en Nat, som jeg, og udstaaet saa megen Kulde og Regnveir — — Peer.

Peer.

Bagatel! bagatel! det tørres igien.

Johan.

Men skal vi da ikke begynde paa at spore ham op?

Peer.

Jo nok: Spor op! Spor op! Jeg vil oppebie Dig her. (Han sætter sig, og trækker nogle Levnetsmidler frem af sin Taske; Johan, som seer dette, sætter sig hos ham.) Nu! jeg tænkte Du gik?

Johan.

Ret strax! ret strax!

Peer.

Du havde jo saadan en Hast?

Johan.

Aa! vi har god Tid endnu (han taer Flasken.) Hvad er dette for noget? Er det Brændeviin?

Peer.

Nei! det er Skenever. Jeg har forsynet os for den hele Dag.

Johan.

Det var ikke saa galt betænkt. Peer.

Peer.

Mens Glimt tilbage
Af Haab jeg seer;
Den grumme Skiebnes Plage
Mig ei forskrækker meer.
Altid lystig, ei mistrøstig;
Ei mistrøstig, altid lystig,
Naar Ulykke meest slaaer ind,
Har jeg dog et muntert Sind,
Sorg og Grille mig ei bryder,
Jeg seer kun i Tiden hen,
Fornøielsen, Fornøielsen,
Og saasnart den sig frembyder,
Jeg den snapper hurtigen.

Johan.

Ha — a! Hilleskam! det trængte jeg Høiligen til.

Peer.

Nu da! er Du vel vranten endnu?

Johan.

(Rækker Bægeret frem.) Ja, jeg maae have mig nok en Slurk.

Peer.

Det er et forbandet mørkt Hymør at faae opklaret. (Johan drikker.) Langsom! langsom dog! for Diævlen! Saadan som Du trækker til Dig, saa vil vi kun beholde lidt til Middag.

Johan.

(Tører sig om Munden med Haanden.) Det volder, at den er, saa mig Skam! ægte. Hvor har Du kapret det gode Tøi?

Peer.

Min gamle Patron, Mads Kaabernæse, har overladt mig en Pot af den.

Johan.

Hvordan det? Saa har Du faaet Penge?

Peer.

Hvor skulde jeg faae dem?

Johan.

Ei! — af vor Kiøbmand, som skal give os 20 Rdlr. for Huden af Biørnen, som vi skyde.

Peer.

Endnu ikke! men Mads Kaabernæse har givet mig Kredit.

Johan.

Johan.

Har han mere igien, ligesaa rart som dette?

Peer.

Om han har igien? Ikke mere end tolv fulde Oxehoveder, saa man maae lystes ved at see dem.

Johan.

Det var brav! jeg faaer 10 Rdlr., som Du veed, for min Deel af Huden.

Peer.

Rigtig.

Johan.

Du kan være vis paa, at Mads Kaabernæse skal faae sin Deel af den med. Jeg har i Sinde at kiøbe mig et heelt Anker, for at have det i Huset — — (Biørnen lader sig see.) Ha! gesvindt! gesvindt!

Peer.

Hvad er der?

Johan.

Ankeret gaaer i Løbet. Gesvindt! gesvindt!

Peer.

Hvad Diævlen! hvad fattes Dig?

Johan.

(skiælver.) Ah! min Skenever er spildt — — See der! see! see!

Peer.

Du skiælver jo? Ha! det er Biørnen?

Johan.

Ja tilvisse! der er han.

Peer.

Nu vel! frisk Mod! der kommer vor Lykke os lige i Møde. (Biørnen kommer ind.)

Johan.

Den har et hæsseligt Fiæs.

Peer.

Ei hvad! den er smuk nok for en Biørn. Betragt den! betragt den engang.

Johan.

Jeg seer den. Jeg seer den.

Peer.

Jeg troer Du er bange?

Johan.

Johan.

Aa intet! skynd Dig! skynd Dig! og tag Din Bøsse.

Peer.

Der er intet i den. Din er ladt; skyd Du!

Johan.

(lægger an.) Nu har jeg ham. Giv agt! nu har jeg ham.

Peer.

(lader sit Gevæhr.) Gaae dog nærmere!

Johan.

Gaae Du selv nærmere, om Du har Lyst?

Peer.

Armen stiv! Din Bøsse vakler.

Johan.

Det volder, at Fingrene ere altid dvalne paa mig, naar jeg er fastendes.

Peer.

Naa! brænd paa!

Johan.

Fængkrudet er vaadt.

Peer.

Peer.

Ei! saa læg friskt paa! skynd Dig!

Johan.

Du staaer kun og commanderer, og giør selv intet.

Peer.

(som har ladt sit Gevahr.) Her er jeg! her er jeg! af Veien der! og lad mig komme i færd med ham.

(Biørnen bliver imidlertid borte.)

Johan.

Jo, Du skal brav pudse ham.

Peer.

(lægger an.) Hvor Fanden blev han af?

Johan.

(støder ham tilside.) Tie dog! tie stille!

Peer.

(gaaer for ved ham igien.) Tie Du selv? nu har jeg ham vis. Ja, nu er han alt for langt borte. Jeg vil være en Skielm, om jeg rækker ham.

Johan.

Johan.

Der er han Fløiten. Nu skal vi dansan paa nye igien.

Peer.

Nu vel, Johan!

Johan.

Nu vel, Broer Peer!

Begge.

Stum Du nu er?
Nei! men jeg brister.

Peer.

Biørnen Du sik?

Johan.

Nei! det slog klik.

Begge.

Uheld os frister.
Saa nær var han.
Kun paa et Haar —
Igien Du aldrig mere faaer
Den Leilighed i vente.

Johan.

Biørnen, faldt han?

Peer.

Tie Dumrian!
Saa nær var han.

Johan.

Ja, alt for sandt!

Begge.

Kun Spot vi vandt,
Resten kan Fanden hente!

Peer.

Skal vi da reent lade Modet falde?

Johan.

Nei! jeg skal vise Dig, at jeg er ligesaa hidsig paa Fangsten, som før. Bryd Dig kun om ingen Ting. Nu løber jeg strax efter ham. (Han løber tvertimod den Side, hvor Biørnen gik ud.)

Peer.

Det er den gale Vei. Det var jo der han gik hen ad.

Johan.

Nei! jeg vil passe ham op paa denne Side, ved hans Hule.

Peer.

Peer.

Veed Du, hvor den er?

Johan.

O ja! jeg saae den i Gaar, da han kreb ind i den — — men noget fra.

Peer.

Saa gaae da! jeg vil blive her, ifald Biørnen skulde komme samme Vei tilbage.

Johan.

Jeg skal snart drive ham tilbage, siden vi ere ham saa godt i Sporet.

Peer.

Og jeg staaer færdig, saasnart Du fløiter.

Johan.

Ret saa! (han gaaer og kommer strax tilbage.) Hvad jeg vilde sige Peer! dersom han skulde komme førend jeg, saa hold ham oppe lidt, for jeg vil selv have Æren at skyde ham.

Peer.

Peer.

Ja ja! vil Du have det, saa skal jeg sende ham hen til Dig. (Johan gaaer.)

Tredie Scene.

Peer (alene.)

Gaae kun! skynd Dig! Du skal ret belure ham. Han bier Dig ganske vist, til Du kommer. Hvor det er en ubehændig Plumprian, den Johan! havde han ikke været, saa havde vi alt havt Biørnen caput — — — hvad nytter det nu, at jeg bliver her? — — Jeg gaaer kun og forkiøler mig — — men, om det nu hendte sig, at Biørnen kom i det samme? — — Ja! — — imidlertid vil jeg smøge mig en Pibe, det baade varmer mig, og gier klare Øine. (Han sætter sit Gevæhr op til et Træ, og tager sit Fyhrtøi frem, for at tænde sin Pibe.)

Naar mod Stenen Staalet stødes,
Spretter Gnisterne fra det,
Strax da fænger Tønderet
Snart paa samme Maade fødes
Kierlighed i Pigens Bryst,
Naar hun til en Mand faaer Lyst;
Synes Hiertet end gienstridigt,
Var det end, som Flinten, haard,
Første Slag kun Amor slaaer,
Det da strax sig viser lydigt.
Af en Steen at trække Ild
Er for Amor kun et Spil.

Jeg kan ikke bare mig for at lee, naar jeg tænker paa Johan. (Han holder op imellem, for at smøge, og ved hvert Ophold spytter han.) Han rystede, som en vaad Hund. — — Det er, saa mig Skam! et vakkert Best, denne Biørn; — — han er sine 30 Rdlr. værd imellem Brødre; og vi har gaaet hen, og solgt ham for 20 Rdlr. — — Det kan man ret kalde Narrekieb. — — Ja, ja, Taalmodighed! vi skal hente det ind igien paa en anden. — — Men, jeg troer, jeg seer

et Fruentimmer derinde i Skoven. — — Hun kommer herhid. — — Saa meget destobedre! — — Det var herligt, om jeg kunde slaae to Fluer med et Smæk. (Han taer Piben af Munden, tørrer den af, og forvarer den i sit Belte.)

Fierde Scene.

Peer, Lene.

Lene.

(Med sit Melkekruus paa Hovedet, kommer syngende.)

Her er Melk! her er Melk! kommer! kiøber i Tide!

Mens den er frisk, liflig og sød.
Steffen mig en Dag til sig bød,
Ved Bredden af en Bæk at sidde,
Blomsterne han med mig afbrød,
En Urtekost net at udpryde;
Brød vi Nellik og Rosen rød —
Brød vi Nellik og Rosen rød —

Her

Her er Melk! her er Melk! kommer! kiøber
i Tide!
Mens den er friſk, liflig og sød.

Brød vi Nellik og Rosen rød —
Hver Foraarsblomſt, ſom Syn kan fryde,
Han den snappede af mit Skiød,
Og sagde: det Dig ei fortryde!
Den ſkal zire Din Barm saa blød —
Den ſkal zire Din Barm saa blød —
Her er Melk! her er Melk! kommer! kiøber
i Tide!
Mens den er friſk, liflig og sød.

Den ſkal zire Din Barm saa blød —
Vil Du ei mod mit Ønſke ſtride,
Om for den, mig et Kys Du bød?
Skiønt vreed, jeg det ei vilde lide,
For jeg mærked det, han det nød.
For jeg mærked det, han det nød.

Her er Melk! her er Melk! kommer! kiøber i Tide!

Mens den er friſk, liſlig og sød.

(Under Sangen, hilser Peer Lene adſkillige gange, og hun besvarer ham hver gang med et lidet foragtligt Knikks.)

Peer.

Hendes Tienere, lille Lene!

Lene.

Ei see, god Dag Moſis Peer! hvad Godt?

Peer.

Har Hun ikke lyſt at hvile sig lidt?

Lene.

Aa intet.

Peer.

Kuns et Øieblik. Bevar os! hvor Hun haster! hvor skal Hun da hen saa tidlig paa Morgenstunden.

Lene.

Lene.

Hvor jeg skal hen? Jeg skal til Torvs med min Melk. (Hun sætter Kruset ned paa Jorden.)

Peer.

Til Torvs med sin Melk? Den lille Skielmsmester! og saa — — hvad det nu var, jeg vilde sige? — — Den maae være lækker den Melk. Maatte jeg ikke faae Lov at smage den en gang?

Lene.

Jo, paa det lav! nei! det gaaer smukt Hans Næse forbi.

Peer.

Ei ja, ei ja! bliv ikke fortrydelig, lille Lene! Hun er saa frisk og nydelig selv, saa Hun giør mig Lysten efter Hendes Melk.

Lene.

Ja vist! tænk engang.

Peer.

Ja, paa min Troe! — — Hun er end nu hvidere end Hendes Melk; — — men Hun

er nok ikke saa mild, saavidt jeg mærker — — (for sig selv.) Hille en Uværd! hvilken levendes Tøs! (høit.) Jeg vilde ønske: at Hun var den Biørn, som jeg gaaer paa Skud efter. Gid jeg faaer Skam, om jeg skulde dræbe den! jeg skulde giøre mig al Umage for at fange den levende; jeg skulde giøre den saa tam, og jeg skulde lære den, at giøre saadanne artige Krumspring, saa — —

Lene.

Han gaaer paa Skud efter en Biørn, siger Han? Man skulde snart troe ham, Han seer ogsaa ud derefter.

Peer.

Ja ja! jeg gaaer paa Skud efter den — — og jeg skal ogsaa belure den, det skal ikke slaae mig feil. Dette lykkelige Møde af saadant et smukt lille Ansigt, giør mig vis paa en lykkelig Fangst.

Mig en Jæger gav den Lære:
Naar der møder Dig, min Ven!
Kiælling eller Pebersvend,
Kan Din Reise god ei være,
Kuns Ulykke bringer den.

Men

Men en mild, brunsiet Pige,
Hvis Hun Dig i Mode gaaer?
Moder Lykken Dig tillige,
Vist Fornøielse du faaer.
At Ordsproget nu indslaaer,
Sander jeg med Jægeren,
Mig Dit Øie Lykken spaaer
Og Dig mit Fornøielsen.

Lene.

Han er forfærdelig galant, Mosiø Peer! og det Han siger, er meget høflig; jeg vilde gierne svare Ham i samme Tone; men, til al Ulykke! saa har jeg ikke lært at giøre saadanne smukke Komplimenter.

Peer.

Det er heller ikke Komplimenter jeg forlanger af Hende, det er en smule Kierlighed.

Lene.

Kierlighed? — — Og det for Ham.

Peer.

Ja, for min egen Person.

Lene.

Jeg takker mangfoldig, Mosiø Peer! men jeg har saa men ingen at være af med til Ham.

Peer.

Naa naa! ikke saa knipsk, min Unge! Hun kiender mig ikke ret endnu, maae Hun troe! betragt mig kuns engang. Hun finder her en Odder, som har snappet mere end een Høne i hendes Reede.

Som Ræven lumsk, naar han
Paa Hønen sig vil snige;
Saa, naar jeg treffer an
En ung og vilter Pige.
Jeg Kløer i Fuglen slaar.
Mit Bytte mig bemægter
Og faaer, hvor stærkt den fægter
Dog Vinge, eller Laar.

Lene.

En Agerhøne snild,
Som qvæstet, flagrer, render,
Naar sine Smaa den vil
See frelst fra Mordertænder.

Saa kan jeg Elskeren
Ved Smigren Omvei fare;
Men troer han Fangst at giøre,
Jeg vipser fra ham hen.

Peer.

Men Ræven snedigen,

Lene.

Men Agerhønen vittig,

Peer.

Han lurer dog saa slittig.

Lene.

Hun tumler sig saa vittig.

Peer.

Han snapper hende frek.

Lene.

Hun med ham spiller Giek.

Begge.

Og siden { plukker — Han plukker hende kiek.
flyver — Hun hurtig flyver vek.

Lene.

Veed Han hvad, Mosiø Peer! jeg troer nok, at han fanger flere Ugler end Agerhøns.

Peer.

Ja ja, tag Sig kun i agt! faaer jeg Hende engang i mit Garn. — —

Lene.

Ikke andet. Jeg lader mig ikke lokke saa let.

Peer.

Det skulde skammelig fortryde mig, om saa smuk en Fangst skulde feile mig. Hør engang, min Glut! lad os tale sammen i Alvorlighed. Hun har giort mig sterbens forliebt, og dersom Hun vilde — —

Lene.

Hvad saa?

Peer.

Ih! Hvad saa? — Saa tog jeg Hende til min Kone.

Lene.

Lene.

Ha, ha, ha! Hans Kone? — — En Krybeskytte?

Peer.

Hvordanne! en Krybeskytte!

Lene.

Ih nu da! en Friskytte. Hvad saa mere? — Det var en herlig Mand jeg fik.

Peer.

Hvad for en Ufærd! Hvad fattes mig da?

Lene.

(Betragter ham, og føler med en spodsk Mine paa hans Klæder.) Saa men! — — alting, saavidt jeg kan skiønne.

Peer.

Dette er kun min Jagthabit.

Lene.

Saa maae Han nok være alle Dage paa Jagt?

Peer.

Peer.

Men, alligevel! saa veed Hun dog endnu ikke det Beste.

Lene.

Hvad er da det.

Peer.

Vi har solgt Huden af denne Biørn, som vi agte at skyde; og naar vi levere den, faaer jeg alene for min Part, mine rene 10 Rdlr., og min Kammerat Johan, faaer ligesaa meget.

Lene.

Ti Rigsdaler? Det er en stor Skat i vente.

Peer.

Men, for Diævlen! hvad for en Skat har da vel Hun, siden Hun er saa stor paa det.

Lene.

Hvad Skat jeg har? Ha, ha, ha! nu maae jeg lee. Hvad for en Skat jeg har? (Hun viser ham Mælkekrukken.) Hvad tænker Han, at dette er.

Peer.

Peer.

Ih nu! det seer jeg vel. Det er Hendes Melkekruus.

Lene.

Ja, det veed jeg nok. Men det, som er inden i?

Peer.

Inden i? — Det er Melk, tænker jeg; men der vil kun blive lidt for 10 Rdlr.

Lene.

Og jeg haaber, at den skal bringe mig 10 og 10 til. Jeg byttede den ikke bort for alle de Biørnehude der er i Verden, og langt mindre for Hans, Mosiø Peer! Han skal selv give mine Ord Magt.

Nu da! mit Forsæt hør!
Hvad med min Melk jeg giør:
En heel Skok Æg, jeg kiøber,
Og legger Høns derpaa.
Strax Kyllinger der løber,
Som Høns snart blive maa.

Jeg

Jeg seer alt meer og meer:
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Hvordan at dette skeer.

Jeg sælger Hønsene
Igien for Pengene,
Et Lam jeg kiøber saa,
Som snart smaa Lam skal faa,
Af Lam og Beder faaer
Jeg da en liden Hiord.
Jeg seer alt meer og meer:
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Hvordan at dette skeer,
Jeg mig og hvor det gaaer
Da Kiør og Kalve faaer,
Dem jeg i Marken driver
Hver Dag, jeg hos bliver
Dem spøge, springe seer.
Hvad Plaseer!
Jeg da faaer Yngel nok,
Prægtigste Hønseflok,
Hiorden af Lam og Faar,
Kiør og Kalve der gaaer.

Jeg seer alt meer og meer:
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Hvordan at dette skeer.

Peer.

O Hilleskam! vil Hun tage det paa den Fod, saa kan ogsaa Pengene for vores Biern. — —

Lene.

Deres Biørn! deres Biern! den har I ikke endnu; men jeg har min Melk (hun taer sit Kruus, og sætter det paa Hovedet.) Og Han kiender nok det gamle Ordsprog. Farvel, Mosiø Peer! naar Han kan giøre mig samme Tilbud, saa kan vi tale sammen om den Sag. Farvel! Farvel! en lykkelig Fangst! men for alting! tag Jer i agt begge to, at alt det I faae for Jeres Skud, ikke bliver en tom Bøsse.

(Hun gaaer bort syngende.)

Jeg seer alt meer og meer:
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Hvordan at dette skeer.

Femte Scene.

Peer (alene.)

Den skielmske Taske! hun giør Nar af mig; men — — hun lader til, at være baade huuslig og forsynlig — — saadan en lille Kiæleling i et Huus, maatte alletider være saa god, som en Skat. Det er vel sandt, min Eqvipage er just ikke anseelig; men lad os først faae Biørnen klar, saa regner hun det nok ikke saa noie; der kommer en Tid, da disse smaa Tigere blive tamme, som Lam.

Hver en femtenaars Pige
Vild og skye, hør man skrige;
Naar man hende tør røre.
Hun sig knipsk lader høre:
„ Ei fy, ei fy, Monsiør!
„ Hvad er det vel han giør?
„ Hold dog op, fy! for skam!
„ Men, hvad gaaer der af ham?
Men faaer først Kierlighed
I deres Hierte Sted,

De milde, tamme blive,
I alt os eftergive,
Ret unge Katte lige,
Man venlig spøge seer,
Naar man dem kiælent stryge,
Den bløde Potten gier.

Siette Scene.

Peer, Johan. (tilsbende.)

Johan.

(inden for.) Hei! Peer! frels Dig! frels Dig. Hielp! hielp mig! Biørnen er efter mig.

Peer.

Ah! nu ere vi leveerte. (han kryber op i et Træ.)

Johan.

(kommer ind, og løber forvirret omkring.) O Hielp! hvor skal jeg hen? (han vil krybe op i et andet Træ, men kan ikke komme afsted.)

Peer.

(klattrende.) Han æder os paa Stedet.

(Biørnen kommer ind, og søger Johan.)

Johan.

(som seer Biørnen komme, kaster sig næsegruus.) Oh! jeg er alt død.

Peer.

(i Træet.) Hei! hielper! hielper! hei! Mikkel! Jochum! Tobies! ah! kommer os til Hielp! O! den arme Johan. (Biørnen løber lige til Johan, og vender ham snart paa en Side, snart paa den anden.) Rør Dig ikke, Johan! hold Din Aande, og lad, som Du er død! (han forlader Johan, og gaaer hen og snuser efter Sporet ved Roden af Træet.) Ah! nu annammer han mig, det glubende Bæst. (Han kryber sammen i Træet, saameget han kan.) Han er Karl for at tage os begge til en Portion.) (Han kommer tilbage igien til Johan.) Johan! Johan! nu kommer han til Dig igien. Hold Dig, Broer! hold dig! der kommer ikke en Siel for at redde os. (Biørnen skutler Hovedet, og gaaer.) Nu,

friss

friſk Mod! nu trækker han af. (Han ſtiger ned midtveis paa Træet, men klattrer geſvindt op igien.) Kommer han ikke der tilbage? — — Nei! nei! han gaaer ind i det tykke af Skoven. (Han ſtiger ned.) Johan! friſk Mod, min Broer! nu er Biernen borte.

Johan.

(løfter Hovedet lidet i Veiret.) Uf!

De betragte hinanden taus og ynkeligen, og hvert Øieblik ſee de ſig omkring.)

Peer.

Reis Dig dog!

Johan.

Oh! jeg kan ikke mere.

Peer.

Kom dog igien til Dig ſelv, min kiære Kammerat!

Johan.

Ja, Kammerat i Ulykken — — jeg troer, det er ingen anden, end Fanden selv. — — Ha! Kommer han ikke der? — — Oh! jeg er dødsens.

Peer.

Aa intet! kom! kom! han er alt langt borte.

Johan.

Ikke saa langt, som Du tænker.

Peer.

Hvordan det?

Johan.

Jeg skal love Dig for, at han løber ikke ret langt.

Peer.

Har Du maaskee skudt ham an.

Johan.

Johan.

Ja, saa han skal føle det. Saae Du ikke, at han søgte efter Skuddet?

Peer.

Saameget desbedre! saa skal jeg være Dig Mand for, at vi skal have Knægten vis.

Johan.

Vil Du hale ham ind, saa maae Du. Hvad mig angaaer, saa vil jeg ikke have mere med ham at giøre.

Peer.

Som Du vil; men han skal være vores, forlad Dig paa mit Ord. — — Men har Du kun rigtig skudt ham an?

Johan.

Ja, ja! siger jeg.

Peer.

Godt, godt! jeg skal sætte alle Bindehundene der henne i Byen paa ham, og de skal snart

kapunere ham; men Du kan være vis paa, at jeg skiænker ikke Hundene min Part.

Johan.

Gaae! hvor Du lyster. Men jeg bliver, hvor jeg er.

(Peer taer sin Bøsse, og gaaer.)

Syvende Scene.

Johan. (alene.)

Farvel, Peer! Farvel! — — Det er nok ogsaa det sidste Farvel, jeg siger ham — — Kommer han heeleret frå det Tog, saa — — jeg maae takke min Lykke, at jeg slap med heelt Skind. — — Aa! den forbandede Biørn! lad ham løbe Fanden af Syne, dersom ingen dræber ham, førend jeg, saa har han god Tid at leve endnu — — men, for ikke at rage i Ulykke paa nye, saa maae jeg see til, at jeg sætter mig i

Sikker-

Sikkerhed. — — I et Træ? — — Det duer ikke, han kan klattre ligesaa godt, som jeg. Jeg er ganske afmægtig af dette meisommelige Arbeide, og gleed en Fod i det samme, saa god Nat! nei! jeg takker skyldigst. (Han faaer Øie paa en gammel forfalden Hytte.) Ha! til Lykke! her finder jeg Raad. Den er ikke alt for høi, og der kan jeg sidde i min gode Magelighed. Jeg maae for alting have vores Proviant derop (han taer Flasken, som er bleven staaendes paa Jorden.) Lad nu Fienden komme, naar han vil, saa skal han finde mig forskandset, til at tage imod ham. (Han kryber op.) Mon den ogsaa vil bære mig? (Der falder en Steen ud.) Knap nok. (Han muntrer sig selv til at krybe op.) Saa! her op! her op! her er intet andet for. (Hans Hat falder ned fra ham.) Ha! her er jeg da. (Han legger sig langs oven paa Taget af Hytten.) Her ligger jeg, saa mig Skam! ligesaa blødt, som i min egen Seng. (Han reiser sig op at sidde.) Prægtigt! her sidder jeg, som en Herremand. (Han ryster Flasken.) Er her noget i den endnu? Jo! lystig! lad os drikke en-

gang, for at fordrive Tiden. (Følgende taler han afbrudt, og med et Mæle, som en Drukken, der er søvnig.) Den arme Peer! — — han er saa mig — — Skam! en forsynlig — — Knøs? — — Nu troer jeg, den er tom — — jeg kan aldrig vide — — hvad der feiler mig — — jeg har saadan en — — forfærdelig — — Hovedsvindel. — — Ah, ja! den Angest — — den Strabads — — og saa den deilige Skenever — — Ovee! — — min Peer! — — min gode Peer! — — hvor beklager jeg Dig — — og mine Penge. — — Ah, ja! et Ord er et Ord — — vi skal dele — — som Brødre — — for omendskiønt — — alligevel — — hvad Ret er — — det er Billighed. (Han falder i Søvn.)

Ottende Scene.

Johan (oven paa Hytten.) Lene (grædende, med Øret af sit Melkekruus i Haanden.)

Lene.

Ah! nu er jeg ulykkelig — — min Moder — — O, min Moder! — — hvordan vil hun tage imod mig — — nu tør jeg aldrig komme hiem igien.

Ach Vee! mit Kruus er nu i tu,
Melken spildtes, ach! arme Lene!
Dit Kruus er i tu.
Deri bestod min Lykke ene.
Ach! al min Glæde spildtes nu.
Mit Melkekruus jeg slog i tu.
Stor Lykke at giøre,
Dertil stod al min Hu,
Jeg fik kun et Øre,
Mit Kruus er i tu.
Farvel! hver Kylling! hver en Høne!
Farvel! I Kiør og Kalve med.
Farvel! hvert Lam og Bede feed!
Farvel! smaa Lam! saa kiælne, skiønne.

Ach, arme Kræe! ach! hvilken Nød!
I maatte døe, lang Tid før I blev fød.

Der seer jeg Peer. Jeg spottede ham for nylig; dersom han faaer mig at see, saa vil han vist nok betale mig det igien — — men — — hvor seer han forvildet ud — — jeg skulde aldrig troe, at han var bleven gal — — maaskee er der hændtes ham nogen Ulykke? Jeg vil skiule mig her, for at høre, hvad der er paa færde.

(Hun skiuler sig bag en Brændestabel.)

Niende Scene.

Johan (sovende.) Lene (skiult) og Peer.

Peer.

Oh, jeg har tabt mit Veir! — — jeg er færdig at styrte. Forbandede Arbeide! fordømte Biørn! jeg er ganske i Pialter, det halve af Been og Klæder har jeg ladet sidde efter mig igien-

nem

nem Krat og Torne. — — Johan! — — Heida! Johan! — (Han finder Hatten.) Saa! nu har Biørnen ædt ham med. Han har ædt Hundene, han var nær ved at æde mig, og ha. er i Stand til at æde Fanden selv. — — Nei! nu er alting ude. — — Nu seer jeg ingen Udveie mere. — — Her er intet andet Raad for, uden den visse Død. — — Hvad Nytte kan jeg nu giøre i Verden? — — Og desuden maae jeg dog inden føie Tid krepere af Sult? — — Hvad? Døe af Sult? Naar der ere saa mange Maader, som ere lettere. — — O! havde jeg nu min Bøsse, imens jeg er rasende! — — Men Bandeleren har jeg tilbage. — — Det er dog en liden Trøst. — — Saa! frisk! frisk Mod! lad os ikke betænke os to gange. (Han søger et Stykke Ved ud af Stabelen, og stræber at banke det ind i Væggen af Hytten; men af de Slag han giver, falder Væggen ind, og Hytten ned paa ham. tilligemed Johan, som laae og sov, oven paa den.)

Johan.

Johan.

Jeg falder! jeg falder!
Ah! griber mig,
Hielper mig.
Ah! ah! ah! ah!

Lene.

alle tre.

Hvad stort Rabalder!
Hytten falder
Pludselig.
Ha, ha, ha, ha.

Peer.

Hytten falder
Oven paa mig
Ah! redder mig
Ah! ah! ah! ah!

Lene.

Henges vilde han
Og ei taale kan
Et Stod, hvilken Skytte!
Ha, ha, ha, ha.

Johan.

Johan.

Forslagen jeg er.

Peer.

Armen brak jeg her.

Begge.

Forbandede Hytte!
Forknust jeg er
Ah! ah! ah! ah!

alle tre.

Lene.

De Stakler mig medynksom faaer.

Johan og Peer.

Ah! ah! ah! ah! ah! haarde Kaar!

Lene.

Nu, min kiære Peer! hvor er nu den store Lykke, Du skulde giere?

Peer.

Du seer selv, min lille Lene! at jeg lykkes ikke i nogen Ting, ikke engang i at henge mig.

Johan.

Johan.

O! mine stakkels 10 Rdlr.

Peer (til Lene.)

Lad Dig bevæge til Medynk, min Høne! over en ulyksalig Stymper. Tag mig til Din Mand, af bare Christen Kierlighed, om Du saa ikke vil bruge mig til andet, end til at passe paa de smaa Lam, som Du skal faae.

Lene.

(sukkende.) Ja, mine Lam. Det har saa lang Tid endnu. — — Lad os ikke tænke mere paa det forrige. Du maae vide Peer! at Bladet har ikke vendt sig lykkeligere for mig, end for Dig. — — Mit kiære Melkekruus. — —

Peer.

Hvad det?

Lene.

(sanker Skaarene op.) Her seer Du det.

Peer.

Peer.

I Stykker! nu! saa ere vi da ligevel farne, min Snut! Du har Fattigdom, og jeg har Armod. Ei, frisk Hymer! lad os legge vores Fattigdom sammen. Hvem veed, om der ikke endda, maaskee torde komme noget ud.

Johan.

O! mine stakkels 10 Rdlr.

Peer.

Ei! saa hold op igien, Din Grædere! med Din evige Jammersang! (til Lene.) Du svarer intet, lille Lene! kom! betragt mig engang ret. Er jeg ikke en frisk levendes Gut? Tag imod Tilbuddet; jeg skal være Dig Mand for, at Du skal ikke fortryde det.

Lene.

Du mig Lyst og god Lykke lover
Du det haaber; men jeg, desvær!
Slibrigt og falskt jeg Haabet seer,
Og saadan Prøve, jeg ei vover.

Hastigt

Hastigt Val giør, at Elskeren
Af sin Feil tidt maae føle Smerten.
Gierne regner han Feil, min Ven!
Som sin Regning giør, førend Verten.

Johan.

Ja, alt for sandt, desværre!

Peer.

Hvad har Du heri at snakke? Lad den Sag komme an paa os selv.

Johan.

Det volder, at det kommer overeens med den Lærdom, som een nu nyeligen gav mig, og som jeg er vis paa, har aldrig løiet.

Peer.

Hvem var da denne: een? Du Sancte Seneca! Du kommer altid med Dine Sententser.

Johan.

Johan.

Hvem det var?

Peer.

Ja! see til, at Du finder paa det.

Johan.

Det var Biørnen.

Peer.

Biørnen? Ha, ha, ha! Biørnen har talt med Dig? Der har vi en anden Raptus.

Johan.

Ja ja, siger jeg! Han har talt med mig, og oven i Kiøbet, havde han sin Snude lige i mit Øre.

Lene.

Ih! det maae ret være pudseerligt. Lad os da høre det.

Peer.

Det er et af hans selvgiorte Eventyr. Nu! hvad har han da sagt Dig?

Johan.

Ah, desværre! han har sagt mig saa meget, at jeg forglemmer det ikke saa hastig.

Jeg laae i Dødsens Frygt og Fare
Mit hele Legem skiælvede.
„ For denne Gang vil jeg Dig spare
„ Sagde han: styr Din Engstelse.
„ Men hvisk Din Kammerat i Øre:
„ Daarligt Project lykkes kun slet;
„ Før Du har troffet Biørnen ret,
„ Skal Du ei Gield paa Huden giøre.

Peer.

Anslaget slog os Feil, desværre!
Men man maae trøste sig igien,
Det hændes fleer. Dog Biørnens Lære
Aldrig jeg skal forglemme den.
Lystig, min Glut! ei Klage føre
Lee ad vort Haab, som slog os klik;
Vi leer ad Øret, Du kun fik,
Af Lykken, Du var vis at giøre.

Lene.

Lad os hinanden ikke spotte;
Men lad os hver til sit nu gaae,
Mit Haab var Damp, som Jeres, maatte
Jeg det, som I, i Vinden slaae
Den Lærdom fik vi dog at høre:
Daarligt Project lykkes kun slet
Før man har troffet Biørnen ret,
Skal man ei Gield paa Huden giøre.

Chor.

Chor.

Saa Lykken let
Med Haab os gotter
Os siden spotter.
(Til Parterre.)
Har Biornen Ret?
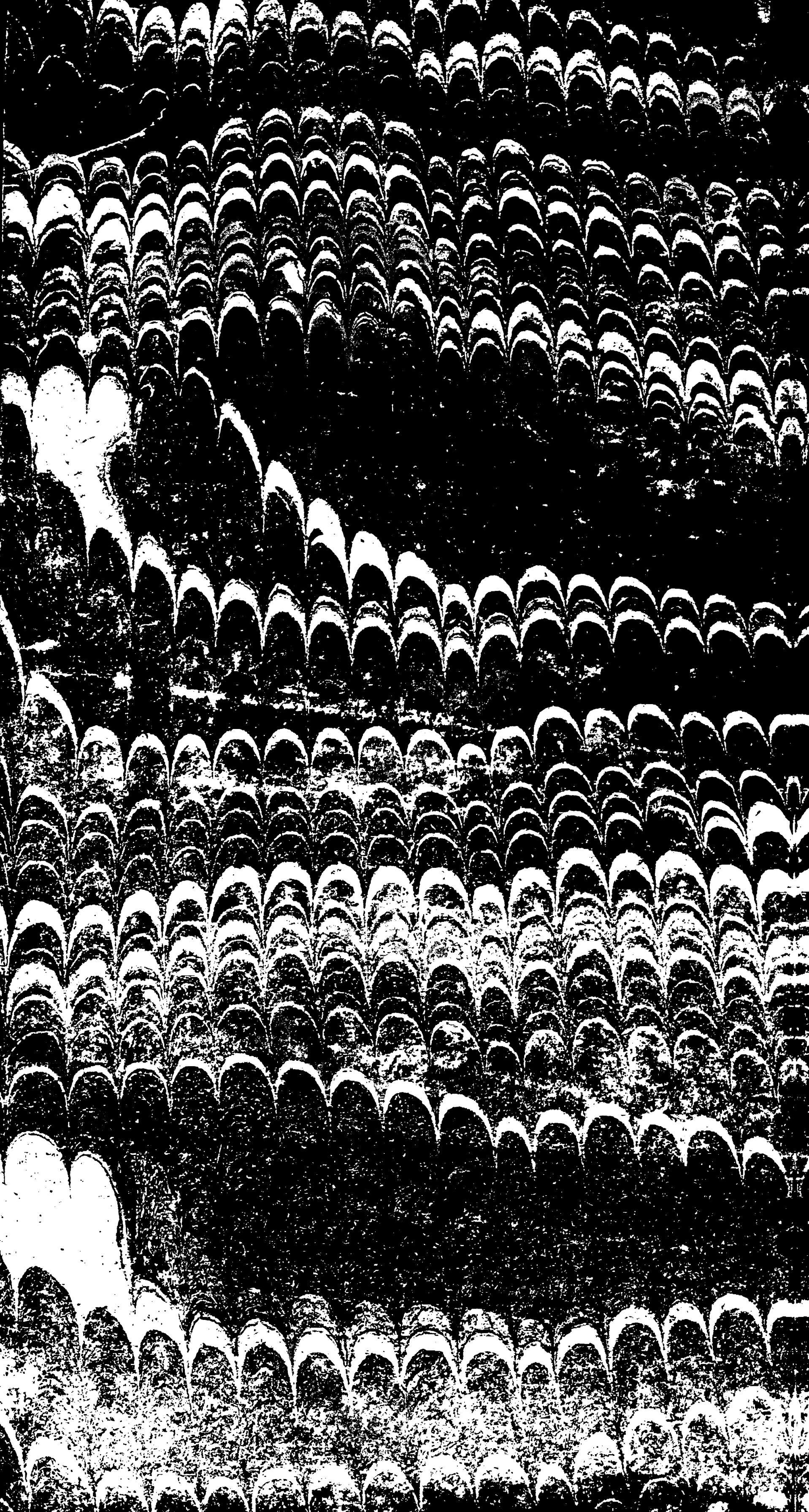
Ende.